

Arrest

nr. 344 968 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 2 mei 2022, dient op 3 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 juli 2023.

1.3. Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Markhil, district Shirzad, provincie Nangarhar. Toen u ongeveer 8 maanden tot een jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar het dorp Niazullah, district Pul-i-Khumri, provincie Baghlan. U heeft de Pashtoun etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Eén van uw zussen stierf tien of elf jaar

geleden omdat ze ziek was. De rest van uw familie verblijft momenteel in het dorp Cheknori, in de provincie Nangarhar, bij uw maternale ooms.

U verklaart dat de zoon van uw paternale oom, uw neef N.F. (...), als soldaat werkzaam was bij het nationale leger. Hij werkte negen jaar als soldaat in het opleidingscentrum van Kabul, waar hij instond voor het checken van bezoekers die het opleidingscentrum binnen wilden gaan.

Ongeveer negen maanden voor de val van de Afghaanse overheid begon uw neef bedreigingen te krijgen van de taliban. Op dat moment namen de taliban immers tijdelijk de controle in uw regio. De taliban lieten 's nachts een dreigbrief achter aan de deur. Hier stond in dat de mensen voor wie uw neef werkte geen moslims waren, en dat hij met zijn job moest stoppen of dat er anders gevolgen zouden zijn. Uw neef was op zijn werk en hoorde over de brief dankzij een telefoontje. Hij nam de bedreiging echter niet serieus. De volgende ochtend spraken de taliban met de vader van uw neef, die echter zei dat hij zich absoluut niet wou bemoeien met het leven van zijn zoon. Diezelfde nacht spraken de taliban dan ook in de moskee met uw vader en de imam van de moskee. Uw vader belde hierna naar uw neef en overtuigde hem om zijn job te verlaten. Uw neef nam echter geen officieel ontslag. Drie dagen na het gesprek tussen uw vader en uw neef kwam uw neef naar huis. Hij ging naar de taliban en gaf er zijn vingerafdrukken. Uw vader stond garant voor hem. Hierna zeiden de taliban dat hij geen probleem meer had. Drie dagen later kreeg uw neef tevens een brief van de taliban waarin stond dat hij geen probleem meer had.

Hierna bleef uw neef een maand tot anderhalve maand thuis. Wanneer uw regio echter opnieuw werd ingenomen door het nationale leger, begreep uw neef dat er terug veiligheid was en keerde hij terug naar zijn job. Ongeveer zeven tot acht maanden later kwam uw neef terug thuis op verlof. De derde nacht dat hij hier was, was hij bij u thuis omdat u hem had uitgenodigd. Uw vader en moeder waren immers in Kabul en u dacht dat het veiliger zou zijn met hem bij u. Twee talibanleden, waaronder de zoon van Q.J. (...), een talibancommandant, klopten op de deur en forceerden deze daarna om binnen te komen. U, uw broers en uw zussen zaten samen met uw neef in de kamer. Toen de talibanleden binnenkwamen, schoot uw neef hen beiden dood. Hierna liet hij zijn wapen achter en vluchtte naar de checkpost van het nationale leger, die op een kilometer van uw huis lag. Veertig minuten later kwamen er zes andere talibanleden naar uw huis. Ze zagen de lijken en vroegen wie dit had gedaan. U zei dat u het niet had gedaan, maar wanneer ze het wapen zagen, beschuldigden ze u. Ze sloegen u en namen u mee naar hun gevangenis in een plaats genaamd Husunkhel. U was hier acht nachten. Er waren nog dertien andere mensen gevangen, onder wie een commandant van het nationale leger. Hierdoor begon het nationale leger te vechten met de taliban en uiteindelijk konden ze u allen bevrijden.

Ze namen u mee naar de plaats Blakou en nadat u alles had uitgelegd, werd u vrijgelaten. U ging hierop naar het huis van uw maternale ooms in Cheknori, in de provincie Nangarhar. Vier dagen later overhandigden de taliban een dreigbrief in uw hoofde aan uw familie in Niazullah. Drie tot vier dagen nadat u de brief had gekregen, verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 2 mei 2022 aankwam, en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Toen u in Turkije was, tien dagen na de val van de Afghaanse overheid, kwam er een tweede dreigbrief van de taliban die aan u was gericht. Toen u in Turkije was belde u tevens één keer met uw neef. Hij was op dat moment in Iran. Hij vroeg u hoe hij van Iran naar Turkije kon komen. Hij zei niets over wat hij nog had gedaan in Afghanistan na het incident bij u thuis. Dit was de eerste en laatste keer dat u hem sprak sinds het incident.

Na uw vertrek uit Afghanistan, toen de taliban de macht overnamen, vielen de taliban uw familie vaak lastig en vroegen hen waar u was. Daarom verhuisde uw familie een maand tot anderhalve maand na de val van de Afghaanse overheid naar uw maternale ooms in Cheknori. Hier worden ze niet meer lastiggevallend. Uw vader vertelde u echter wel dat Q.J. (...), die ten tijde dat u in Afghanistan was in de gevangenis zou hebben gezeten of in Pakistan zou hebben verbleven, wel nog naar u op zoek was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban, alsook Q.J. (...), wiens zoon werd gedood door uw neef. Hij beschuldigt u immers van de dood van zijn zoon en zoekt u nog steeds.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van uw 'taskara' (=Afghaans identiteitsdocument), alsook van de taskara's van uw vader en van de vader van uw neef. U legt tevens kopieën neer van de werkbadge van uw neef, alsook van zijn bankkaart. U legt een kopie neer van de brief die uw neef kreeg van de taliban ter bevestiging dat hij geen probleem meer had. Tenslotte legt u de kopieën neer van de twee dreigbrieven die u ontving van de taliban.

Op 21 juli 2023 werden er opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt aan het CGVS.

Op 25 juli 2023 werden er bijkomende documenten overgemaakt aan het CGVS. Deze betreffen kopieën van de twee dreigbrieven in uw hoofde, foto's van uw neef tijdens zijn werkzaamheden in het leger, alsook een TikTok video waarop u te zien bent."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van

26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8, 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

Hij wijst vervolgens op de staatsgreep van de taliban in juli 2021 en meent dat de fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de taliban, die voorheen werden beschouwd als de belangrijkste actor van vervolging in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, nieuwe elementen zijn die een nieuw en grondig onderzoek naar de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken. Verzoeker betwist echter de analyse van verweerder betreffende deze situatie. Hij stelt dat het onderzoek van verweerder niet *in concreto* werd verricht maar op algemene politiek wijze, zodat het kon worden toegepast op latere verzoeken die omwille van de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend en meent dat de beoordeling van de nieuwe situatie in Afghanistan in strijd is met de aanbevelingen van het UNHCR van februari 2022, dat de bestreden beslissing het tegenovergestelde is van wat het UNHCR verwacht en de benadering van het CGVS dan ook in strijd is met de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 25 van de richtlijn 2005/85/EG.

In een volgend punt gaat verzoeker in op de thema's verwestering en de vrees als terugkeerder. Hij wijst erop dat hij het land verlaten heeft in 2021 en sindsdien in België verblijft, dat dit hem twee jaar de tijd gunde om hem aan te passen "*aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven en mentaliteit. Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstaties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier et gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving. Verzoeker wijst in het bijzonder op de twee volgende elementen, die hem onderscheiden van andere Afghaanse onderdanen die sinds meerdere jaren in België verblijven: Verzoeker is in België aangekomen toen hij maar 18 jaar oud was, hij heeft in België onderwijs genoten, werd sinds een jonge leeftijd omringd door Belgische vrienden en heeft in België dus beslissende jaren doorgebracht die uitleggen wie hij vandaag is. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Shariawet.*" Verzoeker betoogt dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, waarbij hij verwijst naar en citeert uit:

- UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioal Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018;

- OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*, 26 maart 2021.

Hij stelt dat in dit laatste rapport kan gelezen worden dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat volgens antropoloog Stahlmann alle terugkeerders er vaak impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen, onder andere op religieus vlak, dat Afghaanse terugkeerders vaak ook slachtoffer zijn van discriminatie, uitstoting en geweld, vanwege hun familie, burens, de samenleving, maar ook de taliban die vandaag aan de macht zijn, dat verschillende terugkeerders zelfs werden vermoord, dat de stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa doorheen de jaren systematisch werd geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Verzoeker vervolgt dat na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, dat echter, aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en

de sharia-wet streng toepassen, de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijk zeer ernstig zijn, dat in een artikel van InfoMigrants van september 2021 toch gelezen kan worden dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername, dat de objectieve informatie, zoals blijkt uit het EASO rapport van januari 2022, ook heel somber is betreffende de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban. Verzoeker meent dat in dergelijke omstandigheden verweerder absoluut geen geruystellende garanties biedt voor een veilige terugkeer, dat hij opnieuw wenst te benadrukken dat hij sinds 7 jaar in Europa verblijft, een derde van zijn levensloop, en hij vandaag dus helemaal verwesterd is, dat verweerder zelfs met geen woord rept over de objectieve situatie van (verwesterde) terugkeerders naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat, ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername, en ondanks het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername, de beslissing voorbarig is. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 235 658 van de Raad in dewelke de Raad de vluchtelingenstatus heeft erkend aan een verwesterde Afghaanse hazara.

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over het objectieve en subjectieve element van de vrees voor vervolging en verwijst hiervoor naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, §5, c) van de Vreemdelingenwet. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees moeten beide elementen aanwezig zijn, en niet enkel het objectief element, zoals gesuggereerd door het CGVS, aldus verzoeker. Hij meent dat verweerder zijn persoonlijkheid helemaal niet heeft beoordeeld, dat het voor hem vandaag onmogelijk en ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en op een westerse manier denkt, dat het voor hem onmogelijk zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken, dat dit op zich al een vervolging zou zijn.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel, waarover hij een theoretisch betoog levert, moet worden gegund. Hij wijst erop dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn hoofde te rechtvaardigen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend.

In een eerste onderdeel voert hij een betoog in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat verweerder de machtsgreep van de taliban en de humanitaire gevolgen hiervan in een bepaalde mate niet betwist, dat hij echter van mening is dat deze situatie alleen uitzonderlijk een schending van artikel 3 van het EVRM kan veroorzaken, dat de preciaire levensomstandigheden niet veroorzaakt worden door de gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet maar eerder het gevolg zijn van de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, wat verzoeker met klem betwist.

Vooreerst gaat hij in op het bewind van de taliban. Hij wijst erop dat het bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werd erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om het volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert uit het artikel "*The Fall of Kabul: International Protection in het context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*" van dokter Christel Querton van 11 oktober 2021, uit UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 en uit *Situation of human rights in Afghanistan – Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights (A/HRC/51/6) (Advance Unedited Version)* van de Human Rights Council van 6 september 2022. Verzoeker stelt dat de vaststellingen hierin alleen al uiterst onrustwekkend zijn en reeds de vraag stellen van een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel verweerder hier volgens hem met geen woord over rept, dat hij in het bijzonder ongerust is door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de taliban rechtstreeks tegengesproken worden door acties van de plaatselijke talibanleden.

Betreffende de preciaire levensomstandigheden, de humanitaire crisis en de hongersnood, betoogt verzoeker in een tweede punt dat ten gevolge van de machtsgreep van 2021 Afghanistan een ongekennde hongersnood kent en de situatie dramatisch is. Verzoeker wijst op een persbericht van 11 januari 2022 waaruit blijkt dat de VN opriepen om ter hulp te komen van Afghanistan. Verzoeker wijst op de situatie en cijfers van voedselonzeekerheid en hongersnood en stelt dat de humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar is toegenomen, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen heeft dat in noodsituaties niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk gestegen is, dat de huidige wereldwijde pandemie, de toename van via water overgebrachte ziekten, hardnekkige poliovirusstammen en het verlies van financiële middelen om de nationale gezondheidsinfrastructuur draaiende te houden allemaal factoren zijn die het gezondheidsstelsel in Afghanistan ondermijnen, dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n veertig jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met een situatie van armoede en exponentiële economische

achteruitgang. Ter staving verwijst verzoeker naar en citeert uit de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022, artikels van de website LaCroix, een artikel van Le Monde van februari 2022, een artikel van het Internationaal Comité van het Rode Kruis en een artikel van ONG Save the Children. Verzoeker betoogt dat op basis van voorgaande bronnen men kan begrijpen dat na 20 jaar oorlog en het vertrek van de westerse troepen, de situatie van Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001, dat kinderen bedelen op straat of zelfs verkocht worden in een poging om voedsel te kopen. Hij stelt dat de gehele bevolking in een strijd is om te overleven.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Hij betoogt dat de huidige humanitaire crisis gedeeltelijk verband houdt met de droogte maar deze politieke oorzaken heeft en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie duidelijk het gevolg zijn van daden van actoren. Hij licht toe dat Afghanistan een land is waarvan de geografie niet gunstig is voor de landbouw, dat tientallen jaren van oorlog en invasies de onafhankelijkheid op voedselgebied hebben ondermijnd, dat het aanhoudende geweld de afgelopen decennia ook heeft geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waardoor het onvermogen van het land om voedsel te produceren nog is afgenomen. Hij wijst erop dat de voedselonzekerheid dan ook reeds een lang bestaand probleem is, dat jarenlang de regering leefde van internationale hulp en een oog dichtkneep voor het misbruik van die hulp, dat de corruptie in Afghanistan endemisch was en de miljarden aan hulp er niet toe bijdroegen dat het land zelfvoorzienend werd, dat na de val van de regering boeren overschakelden op de winstgevender papaya-teelt, die door de taliban werd getolereerd en de voedselonzekerheid verergerde, dat hoewel de taliban beloofd hebben de opiumteelt te beëindigen, het onduidelijk is of dit ook werkelijk zal gebeuren, dat het belangrijkste is dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, dat reserves werden bevroren, hulp door de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds werd opgeschort en donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de taliban weigeren concessies te doen. Hij vervolgt dat Afghanistan momenteel niet in staat is om het hoofd te bieden aan de droogte, omdat het niet beschikt over de infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren en omdat er internationale financiële hulp is opgeschort, de reserves zijn bevroren en een einde is gekomen aan de internationale hulp, dat dit alles een rechtstreeks gevolg is van de weigering van de taliban om hun internationale verplichtingen na te komen. Hij wijst erop dat de taliban in deze context voedsel en geld afpersen van de gemeenschappen en dorpen dwingen hen te voeden, dat het beleid van de taliban ook de meeste vrouwen hun baan ontnemt, die vaak de enige bron van inkomsten waren voor een gezin, dat vrouwen die wel nog werken hun salaris niet uitbetaald krijgen vanwege de financiële crisis, dat dit ook te wijten is aan het feit dat de sectoren waarin deze vrouwen werken werden gefinancierd door buitenlandse donoren wier hulp is stopgezet, dat aldus de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie.

In een vierde en vijfde punt betoogt verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending is van artikel 3 van het EVRM, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige sociaaleconomische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling en hij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van het EHRM waarvan hij kort de erin behandelde omstandigheden en/of de eruit voortvloeiende rechtspraak schetst. Hij stelt dat het Hof de in de zaken *Sufi en Elmi* ontwikkelde rechtspraak, in de zaak *SHH tegen het Verenigd Koninkrijk*, niet verwerpt maar van oordeel is dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was, dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het Hof in het arrest *Sufi en Elmi* zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, thans ook in Afghanistan aanwezig zijn. Verzoeker stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood, dat om beroep te kunnen doen op artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU het noodzakelijk lijkt dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsfactoren, dat de criteria bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat aan hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

In een tweede onderdeel gaat voert verzoeker een betoog betreffende artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens meent verzoeker dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Verzoeker verwijst in dit verband nogmaals naar de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 en stelt dat de kans groot is dat de realiteit er nog somberder uitziet. Hij stelt dat burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer worden van

het willekeurig geweld ter plaatse en verwijst in dit verband naar en citeert uit een artikel van Amnesty International en UNHCR *Guidance Note* van februari 2022. Verzoeker betwist dat het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep sterk zijn afgenomen. Hij stelt dat de situatie nu complexer is, dat de aanwezigheid van de Taliban de vrees van de bevolking sterk deed stijgen en plaatsmaakte voor een alom heersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien, dat de Taliban gewelddadige praktijken handhaven die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnapping en aanslagen inhouden, dat de rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen meer dan ooit in gevaar zijn, dat bovendien andere gewelddadige groepen aanwezig zijn die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen, dat er dus geenszins sprake is van een afname van het geweld, dat de vorm simpelweg gewijzigd is en het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd is, waarna hij citeert uit rapporten van de Britse overheid, artikelen van *Le Monde*, een artikel van de RTBF en documentatie van ACLED. Hij stelt dat het conflict sinds de machtsgreep inderdaad gewijzigd is maar er geen sprake is van een afname van het geweld en dit omwille van meerdere factoren: aanwezigheid van de Islamitische Staat (hierna: IS) en de gewelddadige rebelgroepen die talrijke aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten, dat burgers niet gespaard worden maar integendeel zij meer kwetsbaar zijn dan ooit en blootgesteld worden aan het heersende conflict. Hij meent ook dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de redenering van verweerder gezien de term 'burgerslachtoffers' verschillende interpretaties kent en diens aantal kan variëren volgens de bronnen, dat dit tot gevolg heeft dat men het aantal burgerslachtoffers en niveau van willekeurig geweld in feite moeilijk precies kan evalueren. Verzoeker betwist de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict gezien er slechts één actor overblijft, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) die opkomen tegen de Taliban. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens hem, waarbij hij wijst op en citeert uit een internetartikel "*The armed conflict in Afghanistan and forcible displacement*", een internetartikel "*10 conflicts to worry about in 2022*" van ACLED Data en het rapport van de Britse overheid, een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Hij meent dat niet anders kan dan vastgesteld worden dat er in feite nog meerdere actoren aanwezig zijn, dat bovendien men zich de vraag dient te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd, en of de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid hebben in dit verhaal, waarna hij citeert uit een internetartikel van "*opinio juris*" van 10 januari 2022 en tot slot ingaat op het onderwerp "*Doelgericht geweld met collateral damage*" en citeert uit een internetartikel "*10 conflicts to worry about in 2022*" van ACLED Data en het onderwerp "*Veilige wegen*", waarbij hij stelt dat alle internationale websites reizen naar Afghanistan afraden omwille van de sterk volatiele veiligheidssituatie en de hoge kans tot een terroristische aanval, waarbij hij citeert uit reisadviezen. Verzoeker besluit dat men op grond van bovenstaande elementen niet anders kan dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict, dat ondanks de duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in het arrest Diakité de verwerende partij toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. Verzoeker stelt, na het citeren van bepaalde zinnen uit het arrest van het Hof van 10 juni 2021 "*CF et DN contre Bundesrepublik Deutschland*", dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert, op basis van "*een zekere appreciatiemarge*", waaronder "*het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal*", wat het Hof precies oplegt om niet te doen. Hij voegt nog toe dat de bestreden beslissing de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toegeeft. Verzoeker besluit dat verweerder overgaat tot een foute analyse van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 9 april 2024 een eerste aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij betoogt:

"Verzoeker wenst door middel van deze aanvullende nota bijkomende informatie te verstrekken betreffende zijn verwestering en zijn bijhorende vrees tot vervolging in Afghanistan.

1.

Verzoeker diende op 03/05/2022 een asielaanvraag in. Verzoeker kwam aan als minderjarige in België en verblijf hier al twee jaar. Ondertussen heeft verzoeker alles in zijn macht gedaan om te integreren in de Belgische samenleving. Verzoeker toont aan dat hij zich op zijn jonge leeftijd razendsnel heeft aangepast aan de Westerse wereld, aan de manier van leven en de mentaliteit. Hij brengt immers zijn vormende jaren door in België.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft Belgische vrienden en integreert zich volop in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering en zijn vrees voor vervolging door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, geen enkele bescherming kan krijgen.

a. De tewerkstelling van de neef van verzoeker bij het leger

Verzoeker brengt althans enkele foto's bij die duidelijk aantonen dat zijn neef, N.W. (...) bij het nationale leger werkte.

Aldus dienen deze foto's als bewijs ter ondersteuning van zijn relaas.

Verzoeker herhaalt:

Wat de voorgelegde documenten betreft, anticipeert verzoeker op het argument van verwerende partij dat deze fraudegevoelig zouden kunnen zijn.

Het makkelijk te vervalsen karakter van een bepaald document is geen reden om het document niet in aanmerking te nemen. Integendeel, elk document moet nauwkeurig en individueel worden nagekeken.

- "47. Ook moet in herinnering worden gebracht dat, bijvoorbeeld, de documenten die in de zaak Singh e.a. tegen België(37) waren overgelegd, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waren afgewezen op grond dat dergelijke documenten gemakkelijk konden worden vervalst en dat er geen originelen waren overgelegd. Het is evenwel van cruciaal belang dat die rechter nooit op grond van zijn eigen beoordeling van de documenten tot de slotsom is gekomen dat zij niet authentiek waren. Hij heeft enkel opgemerkt dat dit type documenten gemakkelijk te vervalsen is.

Iets vergelijkbaars lijkt zich te hebben voorgedaan in de zaak M.D. en M.A. tegen België(38), waarin de Belgische autoriteiten niet bereid leken een onderzoek van aanvullende documenten in het kader van een nieuw asielerzoek te aanvaarden, hoewel het erop leek dat deze documenten zeer relevant zouden zijn geweest voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beweringen van M.D. en M.A. in verband met de risico's die zij bij terugkeer naar Rusland zouden lopen."

"79 Er is geen verschil tussen kopieën van documenten en documenten afkomstig uit een niet objectief verifieerbare bron die bij een volgend verzoek door de verzoeker worden ingebracht, in die zin dat alle documenten nauwgezet en grondig op individuele basis moeten worden beoordeeld om vast te stellen of zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet en om te voorkomen dat een persoon wordt uitgezet indien hij een individueel en reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."

(EU Hof Van Justitie, nr. C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 11 februari 2021)

Dat er, in casu, duidelijke garanties zijn over de authenticiteit:

• "[...] il observe également qu'elles présentent plusieurs garanties d'authenticité telles que des dates, des cachets, des signatures et des entêtes. Il considère dès lors que ces différents documents peuvent être accueillis comme commencement de preuves des problèmes invoqués par le requérant."

(RVV, nr. 135 960, 8 januari 2015)

Er dient een grondig onderzoek naar de authenticiteit van de documenten te worden gedaan. In dat verband haalt verzoeker ook het arrest Singh aan van het EHRM:

• "102. [...] Il lui suffit de constater que la seule question importante à ses yeux, à savoir si les documents présentés étaient les allégations de risques en Afghanistan, n'a pas fait l'objet d'investigation par exemple auprès des bureaux du HCR à New Delhi, comme le recommande par ailleurs le HCR (paragraphe 49).

103. [...]

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au coeur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention."

(EHRM, Singh e.a. v. België, nr. 33210/11, 2 oktober 2012,

<https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-113660%22%5D%7D>)

Dat de documenten een ondersteunende bewijswaarde hebben en dus minstens als ondersteuning in aanmerking komen om het verhaal van verzoeker te ondersteunen en bevestigen.

- "Documenten beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielerlaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben."

(RvV, nr. 193681, 13 oktober 2017)

Bovendien oordeelde het Europees Hof Van Justitie dat documenten die, na grondig onderzoek, nog steeds niet geauthentiseerd kunnen worden, niet mogen worden uitgesloten als bewijs.

• "[E]lk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden

gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, zodat het feit dat dit document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32.21”

(EU Hof van Justitie, nr. C-921/19, 10 juni 2021, §44)

Dat bijgevolg – gelet op de duidelijkheid van deze foto’s – ze als bewijs dienen te worden beschouwd die het asielrelaas van verzoeker ondersteunen. Zij dienen integraal als bewijsstuk te worden opgenomen in het dossier.

b. Verwestering

Verzoeker volgt Nederlandse lessen bij Ligo Genk. Verzoeker slaagde inmiddel voor het tweede niveau, NT2 zowel mondeling als schriftelijk (stuk 2).

Verzoeker is de Belgische autoriteiten erg dankbaar. Vanaf hij kon probeerde hij om te werken.

Door zijn inzet en toewijding heeft verzoeker een contract van onbepaalde duur gekregen bij zijn werkgever. (stuk 3)

Hij brengt thans een loonbrief bij en zijn recht op vakantiegeld. (stuk 4)

Dat verzoeker zich razendsnel heeft aangepast aan de Belgische waarden en normen is ook zijn werkgever en leerkracht Nederlands niet ontgaan. Verzoeker wordt omschreven als een gedisciplineerde, hardwerkende, beleefde en vriendelijke jongeman. (stukken 5) Waarden en normen die hoog in het vaandel worden gedragen in de Belgische maatschappij.

Bovenstaande feiten en gedragingen tonen aan de verzoeker zich eindelijk écht als individu ontplooiën in de Belgische samenleving. Dit was vroeger voor hem onmogelijk in de Afghaanse maatschappij en zou nu, door de machtsovername van de Taliban, al helemaal onmogelijk zijn. Verzoeker beseft dat hij thuishoort in België en dat dit de enige plek is waar zijn waarden en normen gelijkgesteld zijn met die van de maatschappij waarin hij leeft.”

In een punt c. gaat hij in op de “*Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan*”. Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbetert wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtigde executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van “*European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations*” van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghanen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren, dat hij bijgevolg zou terecht komen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban.

Verzoeker voegt bij deze eerste aanvullende nota volgende stukken:

“1. Foto’s neef leger

2. Attest Nederlands les LIGO

3. Contract van onbepaalde duur

4. Attest vakantiegeld

5. Getuigenissen werkgever en leerkracht”.

3.2. Verzoeker legt op 14 januari 2025 een tweede aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij betoogt:

“Verzoeker wenst graag verschillende stukken neer te leggen met betrekking tot zijn integratie en verwestering.

1. Taalcursussen

Verzoeker legt verschillende attesten neer om zijn deelname aan cursussen Nederlands te staven. (stuk 1)

Hieruit blijkt dat verzoeker tussen 2022 en 2024 verschillende cursussen volgde, die hij steeds met vrucht heeft beëindigd. Dit getuigt van zijn ingesteldheid en inspanning in zijn acties om zich te integreren en een meerwaarde te betekenen in de Belgische

Verzoeker nam geen genoegen met een basiskennis Nederlands en zette zich voortdurend in om zijn taalkennis te versterken. Dit doet hij nog steeds.

2. Arbeid

Naast zijn inzet om de Belgische landstaal naar best behoren te beheersen, is verzoeker ook actief op de arbeidsmarkt. Dit getuigt van zelfstandigheid.

Verzoeker is sinds juli 2024 voltijds aan het werk bij N. M. (...) BVBA in Houthalen-Helchteren. (stuk 2)

Verzoeker komt reeds meer dan een half jaar dagelijks in contact met Belgen en werkt er nauw mee samen. Door de constante onderdompeling in de Belgische cultuur, onder meer in zijn professioneel leven, heeft hij de Belgische gebruiken eigen gemaakt en de waarden en normen geïnternaliseerd."

Verzoeker voegt bij deze tweede aanvullende nota volgende stukken:

"1. Attesten cursus Nederlands

2. Arbeidscontract".

3.3. Verzoeker legt op 17 september 2025 een derde aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij betoogt:

"Verzoeker wenst graag verschillende stukken neer te leggen met betrekking tot zijn integratie en verwestering.

1. Taalcursussen

Verzoeker legt verschillende attesten neer om zijn deelname aan cursussen Nederlands te staven. (stuk 1)

Uit de elementen die met deze aanvullende nota werden ingediend, blijkt dat verzoeker tussen 2024 en 2025 verschillende opleidingen heeft gevolgd, die hij allemaal met succes heeft afgerond.

Dit illustreert zijn vastberadenheid en inzet in zijn integratietraject, evenals zijn bereidheid om een actieve en positieve rol te spelen binnen de Belgische samenleving.

Verzoeker wilde zich niet beperken tot een basiskennis van het Nederlands.

Integendeel, hij heeft zich voortdurend ingespannen om zijn taalvaardigheid te verbeteren, en zet deze inspanningen ook vandaag nog steeds met ernst en toewijding voort.

2. Arbeid

Naast zijn voortdurende inspanningen om de Belgische landstaal onder de knie te krijgen, zet verzoeker zich ook actief in op de arbeidsmarkt, wat zowel zijn zelfstandigheid als zijn sterke wil tot integratie aantoont.

Sinds juli 2024 werkt hij voltijds bij het bedrijf N.M. (...) BVBA, gelegen te Houthalen-Helchteren (stuk 2).

Sinds meer dan een jaar staat hij dagelijks in nauw contact met Belgische collega's met wie hij intensief samenwerkt. Deze voortdurende onderdompeling in de professionele omgeving heeft hem in staat gesteld de lokale gebruiken eigen te maken en geleidelijk de waarden en normen van de Belgische samenleving te internaliseren.

Het bedrijf N. M. (...) BVBA verklaart zeer tevreden te zijn over zijn prestaties en professioneel gedrag. Het benadrukt dat hij even efficiënt werkt als werknemers die al tientallen jaren in dienst zijn en dat hij zich onderscheidt door een voorbeeldige discipline en stiptheid.

De werkgever geeft bovendien aan dat hij onmisbaar is voor het goed functioneren van het bedrijf, zeker in het licht van het tekort aan arbeidskrachten in de vleessector, en dat hij van plan is hem een vast contract aan te bieden zodra hij een positieve beslissing ontvangt met betrekking tot zijn asielaanvraag (stuk 3).

Deze elementen tonen duidelijk aan dat verzoeker nu al een actieve en waardevolle rol speelt binnen de Belgische samenleving, niet alleen door zijn taalkundige en culturele integratie, maar ook door zijn essentiële bijdrage aan de arbeidsmarkt.

3. Bewijs van zelfstandigheid

Verzoeker heeft ook concrete stappen ondernomen om volledig zelfstandig te zijn. Hij heeft namelijk een huurcontract ondertekend (stuk 4), waardoor hij over zijn eigen woning beschikt en volledig in staat is om zelf in zijn behoeften te voorzien, zonder externe hulp. Dit toont niet alleen zijn vermogen om voor zichzelf te zorgen, maar ook zijn duidelijke wil om zich duurzaam te integreren en een actieve bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving.

4. Laatste waarschuwing van de Taliban

Bijgevoegd vindt u een document, gedateerd 27 maart 2024, gericht aan de verzoeker, S.S. (...). In deze brief wordt hij formeel gewaarschuwd door de Taliban om niet samen te werken met de "atheïstische regering" (Stuk 5).

Ongeveer zeven à acht maanden geleden zijn de Taliban naar de woning van de familie van de heer S. (...) gekomen.

Zij hebben het huis volledig doorzocht en vervolgens een officiële dagvaarding aan de vader van de heer S. (...) overhandigd, met de opdracht dit document aan zijn zoon door te geven.

Deze dagvaarding werd nadien door de vader via WhatsApp doorgestuurd.

De brief vermeldt dat op basis van ontvangen rapporten meerdere leden van de Taliban zijn gearresteerd en gedood, en dat de verzoeker reeds meerdere keren werd gewaarschuwd. Hij wordt uitdrukkelijk opgeroepen om voor de commissie van het Islamitisch Emiraat te verschijnen, wat hij niet heeft gedaan.

De inval in de woning gebeurde 's nachts, wat de ernst en de urgentie van de situatie aantoont.

Sindsdien wordt de heer S. (...) actief gezocht en verkeert hij in groot gevaar.

De tekst benadrukt dat dit de laatste waarschuwing is en dat zowel hij als zijn familie zullen worden vervolgd indien hij niet gehoorzaamt, waarbij wordt aangegeven dat hij geen recht meer zal hebben om hierover te klagen.

Dit document bevestigt duidelijk de reële en ernstige dreiging waarmee de verzoeker en zijn familie geconfronteerd worden en onderstreept het urgente karakter van zijn asielaanvraag.

In een punt 5. gaat hij in op de *“Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan”*. Hij betoogt vooreerst dat hij inmiddels goed geïntegreerd is in België en een westerse levensstijl heeft aangenomen, dat hij naar school gaat, werkt, sport en regelmatig uitgaat met vrienden, dat hij een sterk sociaal netwerk heeft opgebouwd en actief deelneemt aan het dagelijks en cultureel leven, dat zijn integratie duidelijk blijkt uit zijn gewoonten, relaties en activiteiten, wat aantoont dat hij niet alleen zijn plaats in de Belgische samenleving heeft gevonden, maar ook de waarden en levenswijze ervan heeft overgenomen. Hij herhaalt wat hij betreffende het onderwerp *“Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan”* reeds stelde in de eerste aanvullende nota en voegt toe dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als ‘verwesterd’ te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de ‘rule of law’ niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban.

Verzoeker voegt bij deze derde aanvullende nota volgende stukken:

1. *Attesten cursus Nederlands*
2. *Arbeidscontract*
3. *Steunbrief van de werkgever*
4. *Huurovereenkomst*
5. *Waarschuwing van het Militaire Commissie van het Islamitische Emiraa”*.

3.4. Verzoeker legt op 16 februari 2026 een vierde aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker ingaat op de *“Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan”*. Hij herhaalt het hieromtrent in vorige aanvullende nota’s uiteengezette betoog en voegt, meer recente, elementen toe. Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbetert wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtelijke executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van *“European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations”* van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghanen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico’s voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onverenigbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd ‘afwijkend’ individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en

van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde 'zedepolitie', dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als 'verwesterd' te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de 'rule of law' niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzeekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of 'kenmerken' als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd 'westers' kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de 'imitatie' van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban.

3.5. Verzoeker legt op 18 februari 2026 een vijfde aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij betoogt:

“Verzoeker wenst enkele nieuwe elementen aan uw Raad voor te leggen, die voldoen aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, en die bijgevolg in aanmerking moeten worden genomen.

1. Verzoekers geaardheid – verloop

Verzoeker heeft met zijn huidige raadvrouw een vertrouwelijk gesprek kunnen voeren waarin hij voor het eerst openlijk heeft kunnen spreken over zijn seksuele geaardheid en zijn gevoelens. Voorheen durfde verzoeker hierover nooit te spreken, omwille van de schaamte die hiermee gepaard gaat en de manier waarop homoseksualiteit wordt bekeken binnen de Afgaanse gemeenschap.

Het feit dat verzoeker met zijn raadvrouw kon communiceren in een gemeenschappelijke taal, met name het Turks, en dit zonder tussenkomst van een (Afgaanse) tolk, heeft een doorslaggevende rol gespeeld. Dit zorgde voor een veilige omgeving waarin verzoeker zich voldoende op zijn gemak voelde om hierover te spreken. Nadat hij dit vertrouwen had opgebouwd, heeft verzoekers raadvrouw hem kunnen overtuigen om alsnog gebruik te maken van een tolk Pashtou, zij het uitsluitend telefonisch, zodat de tolk verzoeker niet zou herkennen. Het gebruik van een tolk was noodzakelijk om te verzekeren dat alles correct en volledig werd begrepen.

Hierna wordt verslag uitgebracht van de ontwikkeling en beleving van verzoekers seksuele geaardheid.

Toen verzoeker ongeveer 15 à 16 jaar oud was, kwam hij tot het besef dat hij zich aangetrokken voelde tot jongens. Dit inzicht was bijzonder moeilijk voor hem om te aanvaarden en ging gepaard met ernstige innerlijke conflicten.

In Afghanistan had verzoeker contact met twee jongens, J. (...) en N. (...), afkomstig uit zijn dorp. Hij leerde hen kennen via de winkel van zijn neef, waar verzoeker regelmatig aanwezig was. Via deze contacten raakte hij met hen aan de praat. Dit zijn de enige personen in Afghanistan aan wie verzoeker zijn gevoelens heeft durven toevertrouwen. Verzoeker leefde voortdurend in angst dat zijn gevoelens en contacten zouden worden ontdekt, terwijl hij tegelijk geen uitweg vond uit zijn innerlijke strijd.

Vandaag heeft verzoeker geen contact meer met deze personen. Eén van hen is overleden tijdens de machtsovername, ten gevolge van vuurgevechten waarbij ook diens zus om het leven kwam. De andere persoon verblijft momenteel in Iran.

Verzoekers vader dwong hem om te huwen. Verzoeker is aldus gehuwd en heeft een dochter. Verzoekers vader had vermoedens omtrent het gedrag van verzoeker en het feit dat er regelmatig jongens bij hen over de vloer kwamen. Verzoeker had echter geen enkele mogelijkheid om het huwelijk te weigeren. Hij was bovendien bevreesd dat een weigering zijn homoseksuele gevoelens aan het licht zou brengen. Ook tijdens het huwelijk bleef verzoeker contacten onderhouden met jongens.

Verzoeker verliet Afghanistan kort vóór de machtsovername. Tijdens zijn reis naar België verbleef hij enkele dagen in Servië. Daar leerde hij een persoon kennen die eveneens homoseksueel is en via wie hij kennismakte met de applicatie Grindr. Sindsdien, en tot op heden, maakt verzoeker gebruik van deze applicatie. Via Grindr leert verzoeker andere mannen kennen met wie hij afspreekt en seksuele contacten onderhoudt (stuk 1). Ter staving hiervan worden bij deze aanvullende nota stukken gevoegd.

Verzoeker onderhoudt seksuele contacten met verschillende mannen (stuk 3). Daarnaast heeft hij ook een meer langdurige relatie met A. (...), die zich identificeert als transpersoon, al ongeveer 9 maanden. Ter ondersteuning worden bij deze aanvullende nota foto's toegevoegd (stuk 2). Hij leerde A. (...) kennen aan het station van Lommel. Zij onderhouden een open relatie.

Wanneer verzoeker afspreekt met personen die hij via Grindr leert kennen, gebeurt dit zelden bij hem thuis, maar steeds bij de andere persoon thuis, in een hotel of in een wagen. Het is voor verzoeker immers heel moeilijk om personen bij hem thuis te ontvangen, aangezien hij samenwoont met andere Afghaanse mannen. Enkel wanneer zij niet thuis zijn, lukt dat soms. Verzoeker wenst echter absoluut niet dat zij op de hoogte zouden zijn van zijn seksuele geaardheid, gelet op de mogelijke gevolgen daarvan.

2. Verzoekers werk als vaccinator

Verzoeker heeft in Afghanistan ook als vaccinator gewerkt. Bij deze aanvullende nota worden hiervan stukken voorgelegd (stuk 6). Dit vormt ook een risico bij terugkeer. Dit vormt des te meer een risico bij terugkeer in combinatie met zijn profiel als terugkeerder uit het westen, zijn geaardheid en de concrete invulling van zijn leven in België.

Er kan verwezen worden naar het EUAA rapport van mei 2024 waarin het volgende kan gelezen worden:

“Before the takeover, there were cases of NGO workers being targeted by actors in the conflict as a result of their activities being perceived as non-neutral or in violation of cultural or religious norms. Examples included targeting of people active in polio vaccination campaigns (sometimes considered as spies) or in de-mining programs (considered as an activity contrary to the military interests of the Taliban). ISKP also considered humanitarian workers as legitimate targets because of links with foreign organisations or donors [Security September 2021, 1.4.2., pp. 31-32; 2.23., pp. 101-102, COI query on humanitarian workers and healthcare professionals, pp. 1-16].”

While the future behaviour of the Taliban lacks certain predictability, profiles who were previously targeted by the Taliban may be at an increased risk, taking into account this actor's increased capabilities and territorial control.

Er wordt dus gesteld dat voor de machtsovername NGO-medewerkers gevisieerd werden daar hun activiteiten als niet-neutraal werden gezien of werden gezien als in strijd met culturele en/of religieuze normen. Polio vaccinatie campagnes wordt als voorbeeld gegeven. Het risico bestond om beschouwd te worden als spion.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker voor de machtsovername een risicoprofiel had omwille zijn werk. Dit geldt vandaag des te meer nu de Taliban de macht volledig in handen heeft.

Dit blijkt uit de EUAA Country Guidance voor Afghanistan van april 2022, die in een disclaimer aan het begin van het rapport 5 zaken benadrukt, waaronder:

“At the time of writing, the situation in Afghanistan is still evolving, rendering particularly difficult in some cases conclusive assessment of international protection. The following elements can be highlighted:

[..]

Zoals reeds aangehaald werden polio vaccinators gevisieerd en werden hun activiteiten als niet neutraal of als in strijd met culturele en religieuze normen gezien. Dit draagt bij aan het risicoprofiel van verzoeker als terugkeerder uit het westen.

Als men verder leest in het EUAA rapport van mei 2024, wordt er gerapporteerd over de periode van na de machtsovername:

“After the takeover, although the de facto authorities repeatedly stated their guarantees for the ‘safety and security of humanitarian staff’ and freedom of movement of humanitarian workers, including women, the

overall environment in which they perform their activities was reported as 'extremely challenging' and precarious, with de facto local authorities routinely interfering and restricting their operations. Since the Taliban takeover, the number of arrests of humanitarian workers has increased, as the UN observed, from 3 cases in 2020 to 76 cases in 2022. In February 2022, there were reports of attacks against healthcare workers engaged in the polio vaccination programme by unknown gunmen, including the killing of 8 health workers."⁴

⁴ <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, pg. 49.

Dus hoewel de taliban aankondigde de veiligheid te garanderen van humanitair personeel, bleek niets minder waar te zijn. Opnieuw worden poliovaccinatoren genoemd als voorbeeld en werden er 8 gezondheidsmedewerkers vermoord.

Er kan ook het volgende gelezen worden in het rapport "Ignoring Red Lines – Violence Against Health Care in Conflict in Selected Countries"⁵

⁵ Insecurity Insight, PHR - Physicians for Human Rights, Safeguarding Health in Conflict (authors), ReliefWeb (ed. or publisher): Ignoring red lines: Violence Against Health Care in Conflict 2022, 1 June 2023, <https://reliefweb.int/attachments/634c40e4-80c1-431f-8e08-5a171dd61902/SHCC-Report-Ignoring-Red-Lines.pdf> :

"Vaccination campaigns in Afghanistan have long been viewed with suspicion following reports of a fake hepatitis vaccination campaign in Pakistan circulated by US intelligence agencies in 2011 and subsequent anti-vaccination propaganda issued by militant groups. In 2022, vaccination campaigns faced threats or violence on at least 13 occasions in incidents attributed to the NRFA, Taliban government and police forces, and other unidentified attackers. Ten vaccinators were fatally shot, including eight polio vaccination workers killed on February 24 during house-to-house visits and while traveling to campaign areas in Kunduz and Takhar provinces.¹¹ In response, the UN suspended the national polio vaccination campaign in these provinces. IEDs attached to vaccination campaign vehicles by unidentified perpetrators detonated in Herat in July and in Nangarhar in October, with a polio worker being severely injured by the latter explosion.¹² In Herat, five vaccinators resigned after a team member received a telephone call from an unidentified individual threatening to kill the vaccination team members if they continued their work." (p. 19)

Niet alleen het element 'de aard van de activiteiten' maar ook het beschouwd worden als niet neutraal en het schenden van culturele en religieuze normen is van toepassing op verzoeker.

Poliovaccinatie is controversieel in landen zoals Afghanistan (en Pakistan bijvoorbeeld) omdat het beschouwd wordt als enerzijds een inmenging in de wil van God maar anderzijds omdat dit gezien wordt als iets westers. Poliovaccinatie is vaak het onderwerp van complottheorieën zoals bijvoorbeeld het idee dat deze vaccinatie door het westen wordt uitgevoerd om kinderen te steriliseren: "But the Taliban and religious leaders often tell communities that vaccines are a Western conspiracy aimed at sterilizing Muslim children, and believe immunization drives are used for spying on militant activities."⁶

⁶

<https://english.alarabiya.net/News/world/2020/06/14/Afghanistan-detects-new-polio-cases-as-coronavirus-halt-s-immunization-programs->

Het legt de moeilijkheidsgraad van het kunnen toedienen van polio vaccinaties bloot in Afghanistan. Religieuze geleerden dienen de lokale bevolking te overtuigen van het goede ervan en dat dit islamitisch gezien niet iets verkeerd is. Talibs zijn het schoolvoorbeeld van een extremistische invulling van de islam.

Verzoeker die uit het westen zou moeten terugkeren én die een werkverleden heeft als vaccinator loopt een verhoogd risico op vervolging omwille de aard van de activiteiten die hij deed als humanitair personeel én omwille het schenden van culturele en religieuze normen.

3. Verzoekers leven in België

Verzoeker verblijft al bijna 4 jaar in België en is al langer weg uit Afghanistan.

Verzoeker werkt al gedurende lange tijd, met een vast contract, bij dezelfde werkgever waar ze heel lovend zijn over hem.

Naast zijn werk blijft verzoeker ook aan zijn Nederlands werken door Nederlandse lessen te volgen. Verzoekers taalcertificaten worden aan deze aanvullende nota toegevoegd (stuk 8). Ook neemt hij deel aan de activiteiten die in dat kader worden georganiseerd (stuk 5).

In zijn vrije tijd spreekt hij graag af met verschillende mensen om hen te leren kennen, zie ook punt 1. Hij gaat ook graag naar de fitness. Hiernaast houdt hij ervan om af en toe uit te gaan en plezier te maken. Hij drinkt ook af en toe alcohol (stuk 4).

4. Landeninformatie

4.1. RAWADARI, "Afghanistan Mid-Year Human Rights Situation Report: January-June 30, 2025", augustus 2025,

https://rawadari.org/wp-content/uploads/2025/08/RW_MidYear2025_Human_Rights_Report_ENG.pdf

Verzoeker wenst te wijzen op het rapport van Rawadari waarin wordt gesteld dat er sprake is van een sterke toename van willekeurige arrestaties in 2025: in de eerste zes maanden van 2025 werden 1.509 gevallen geregistreerd, tegenover 614 in 2024 en 222 in 2023.

"(...)."

In de eerste helft van 2025 vonden meerdere arrestaties plaats van personen die kritische inhoud op sociale media deelden, waaronder journalisten en activisten. Vrouwen in dienst van de Taliban controleren

Instagram-accounts en melden onbedekte foto's, terwijl personen die samenwerken met Afghaanse ballingschapsmedia worden onderzocht en vervolgd.

Het rapport toont nog maar eens aan hoe de Taliban systematisch kritiek onderdrukken.

4.2.

Rawadari, "Intimidation, Repression And Censorship: The Status of Access to Information and Freedom of Expression in Afghanistan", 1 mei 2024, <https://rawadari.org/010520241785.htm/>

Rawadari maakt in een rapport van mei 2024 nogmaals duidelijk hoe moeilijk het is om onder het huidige talibanregime om informatie te verkrijgen of verstrekken. De Taliban legde sinds haar machtsovername in augustus 2021 talrijk maatregelen op om te voorkomen dat informatie die hen in een slecht daglicht zou kunnen stellen niet naar buiten komt. De media worden strak aan banden gelegd:

"(...)"

Ook uitgevers en bibliotheken worden strikt gereguleerd en gecensureerd door de taliban:

"(...)"

Corruptie is wijdverspreid. Transparency International stelt in zijn laatste rapport dat Afghanistan onder controle van de Taliban op 162 van de 180 landen staat wat betreft corruptie:

"(...)"

Sinds de terugkeer van de Taliban aan de macht zijn honderden media, waaronder gedrukte media, tv-zenders en radio's, in het hele land gesloten als gevolg van zowel Taliban-beperkingen als gebrek aan financiering:

"(...)"

Door de intimidatie en censuur van de Taliban kunnen de media geen onafhankelijke en kritische berichten publiceren. Conformiteit met het beleid van de Taliban is een voorwaarde voor het functioneren van de media in Afghanistan:

"(...)"

Om hun beleid te handhaven, nemen de taliban hun toevlucht tot dwang, bedreigingen, intimidatie, geweld, opsluiting en gevangenneming van journalisten:

"(...)"

Burgers zijn op politiebureaus gedagvaard en door de Taliban in hechtenis genomen omdat ze hun mening gaven en kritische berichten plaatsten op sociale media, die door een speciale unit van de taliban worden opgevolgd:

"(...)"

Het rapport komt dan ook tot de volgende conclusie:

"(...)"

De informatie uit dit rapport toont de genadeloze omgang met stemmen die de taliban als dissident beschouwen aan. Bovendien blijkt uit dit rapport dat de informatie over mensenrechtenschendingen en arbitraire vervolging die momenteel wordt verkregen uit Afghanistan slechts een fractie is van hetgeen er werkelijk gaande is.

4.3 Human Rights Watch, "Afghanistan: Relentless Repression 4 Years into Taliban Rule", 5 augustus 2025, <https://www.hrw.org/news/2025/08/05/afghanistan-relentless-repression-4-years-into-taliban-rule>

Ook Human Rights Watch meldt in een artikel van augustus 2025 dat de repressie in 2025 algemeen is toegenomen. Daaruit blijkt dat de Taliban hun onderdrukkende beleid hebben aangescherpt en elke vorm van tegenspraak onderdrukken.

"(...)"

Er vinden nog steeds invallen plaats op werkplekken, er wordt toezicht gehouden in openbare ruimtes en controleposten worden ingezet om mobiele telefoons te doorzoeken en inzittenden van voertuigen en voetgangers te ondervragen.

"(...)"

Daarnaast heeft het wegvallen van buitenlandse hulp geleid tot een verergering van ondervoeding.

"(...)"

Het artikel trekt de volgende conclusie:

"(...)"

4.4. UNHCR, "Guidance Note on Afghanistan – Update II", September 2025, <https://www.refworld.org/policy/countrypolicy/unhcr/2025/en/150460>

UNHCR benadrukt in de Guidance Nota on Afghanistan van september 2025 de bijzonder zorgwekkende mensenrechtensituatie in Afghanistan, met buitengerechtigde executies, willekeurige arrestaties en detenties, foltering en andere vormen van mishandeling, gericht tegen personen die banden hadden met de voormalige regering en bij de handhaving van strenge wetten en decreten op het gebied van de openbare zeden:

"(...)" (p. 2)

Ernstige beperkingen op de media zorgen voor een significante onderrapportering van mensenrechtenschendingen:

"(...)" (p. 3-4)

De strikte regels van het talibanregime worden op een arbitraire wijze afgedwongen, waarbij er grote geografische verschillen zijn. Het ontbreken van een duidelijk en transparant proces voor het uitvaardigen

van edicten, decreten of wetten, in combinatie met de handhaving van strenge straffen voor overtredingen, draagt bij aan onzekerheid onder de bevolking van Afghanistan over welk gedrag verboden is of binnenkort verboden zal worden.

“(...).”

De Taliban blijft mobiele telefoons en sociale media-accounts doorzoeken naar kritische opmerkingen:

“(...).” (p. 14-15)

4.5. UNAMA, “Update on the human rights situation in Afghanistan: July – September 2025 update”, 27 oktober 2025,

<https://unama.unmissions.org/en/document-library/human-rights-situation-afghanistan-july-september-2025-update> Verzoeker wenst ook te wijzen op het meest recente UNAMA-rapport. Dit rapport bevestigt de bevindingen uit eerdere rapporten en benadrukt daarnaast de toegenomen beperkingen en maatregelen die worden opgelegd door het Talibanregime, o.a. op het vlak van sociale media.

“(...).”

4.6. Daily Mail, “Taliban arrests four young men for dressing up in Peaky Blinders outfits”, 9 december 2025, Taliban arrests four young men for dressing up in Peaky Blinders outfits | Daily Mail Online

Uit een recent artikel van Daily Mail blijkt dat vier jongemannen werden gearresteerd door de Taliban omwille van het dragen van kleding geïnspireerd op de televisieserie Peaky Blinders.

Het artikel stelt het volgende:

“(...).”

Ook dit toont nog maar eens aan hoe hardhandig het optreden van de Taliban is.

4.7. Afghan Analysts Network, “What Afghans May Read: Banned books under the Islamic Emirate”, 28 december 2025,

<https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/political-landscape/what-afghans-may-read-banned-books-under-the-islamic-emirate/>

Uit een recent rapport van Afghan Analysts Network blijkt opnieuw duidelijk hoe de Taliban tracht de Afghaanse samenleving te hervormen door ervoor te zorgen dat Afghaanse onderdanen uitsluitend worden blootgesteld aan ideeën die stroken met de ideologie van het regime. De zeer bewuste en systematische beperking van kennis en informatie roept ernstige vragen op over de mogelijkheid voor Afghaanse onderdanen om vrij te denken en te handelen, en vergroot het risico op vervolging voor personen die hiervan afwijken.

Zoals reeds aangehaald in deze aanvullende nota heeft de Taliban in september 2025 enorm beperkende maatregelen ingevoerd, waaronder het publiceren van een lijst met verboden publicaties en universitaire handboeken, alsook het schrappen van bepaalde vakken aan de universiteit:

“(...).”

De maatregelen hebben ook betrekking op sociale media, die door het regime steeds strenger worden gefilterd en gemonitord.

“(...).”

4.8. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, January 2026, <https://www.euaa.europa.eu/publications/afghanistan-country-focus-2026>

4.8.1. Censuur

Volgens de meest recente EUAA Country Focus van januari 2026 zijn er tijdens de referentieperiode van het rapport aanvullende beperkingen ingevoerd, waaronder een verbod op het tonen van afbeeldingen van levende wezens.

Hierdoor moesten sommige televisiezenders hun uitzendingen stopzetten of overschakelen op uitsluitend audio. De druk op lokale media die kritiek uiten op de huidige regering neemt steeds verder toe. Journalisten en mediaprofessionals worden daarnaast geconfronteerd met willekeurige arrestaties, detentie, marteling, mishandeling en intimidatie.

Sinds september 2024 zijn live politieke debatten verboden, en moeten media vooraf toestemming krijgen voordat ze mogen uitzenden. Ook mogen experts enkel en alleen worden uitgenodigd als ze vooraf goedgekeurd zijn.

Volgens H. Rahimi, professor in de rechten aan de American University of Afghanistan, blijven de autoriteiten verzet hard aanpakken en het publieke debat stevig beperken. De VN Speciale Rapporteur meldt dat deze onderdrukking alle vormen van openbaar debat raakt, waarbij journalisten, mensenrechtenverdedigers, academici, geestelijken en andere burgers worden getroffen.

Elke vorm van openbaar debat blijft onderdrukt, en wanneer kritiek toch wordt geuit, bijvoorbeeld over onderwijs voor meisjes of bestuurskwesties, gebeurt dit slechts voorzichtig en zelden. Dergelijke uitingen van dissent kunnen leiden tot repercussies zoals arrestaties, reisverboden of gedwongen vertrek uit Afghanistan, zoals het geval was bij Mohammad Abbas Stanikzai, voormalig plaatsvervangend minister van Buitenlandse Zaken.

4.8.2. Sociale Media

“(...).”

Ook de houding van het Taliban-regime ten opzichte van sociale media blijft steeds strenger worden.

Het rapport meldt dat de autoriteiten internetdiensten in sommige provincies geleidelijk uitschakelden. Op 29 september 2025 legde het regime het internet in het hele land 48 uur lang plat, waardoor vrijwel alle

Afghanen geen toegang meer hadden. Ook de mobiele telefonie werd verstoord, waardoor bellen en sms'en onmogelijk was.

Het regime houdt sociale media nauwlettend in de gaten en richt zich vooral op personen die hen online bekritisieren. Het ministerie voor Bevordering van Deugd en Preventie van Ondeugd (MPVPV) controleert online inhoud, terwijl de Algemene Inlichtingendirectie (GDI) zich specifiek richt op journalisten en activisten en alle digitale activiteiten monitort.

Bovendien geeft het rapport aan dat kritische berichten op sociale media kunnen leiden tot huiszoeken, willekeurige arrestaties en vasthoudingen. Niet enkel de desbetreffende personen worden hiermee geconfronteerd, maar ook hun familieleden.

Interviews met verschillende bronnen in Afghanistan geven aan dat de situatie steeds beperkter wordt en dat Afghanen bang zijn om iets openlijk op sociale media te delen.

Verder stelt het EUAA-rapport dat de Taliban niet alleen online toezicht houden, maar ook diep doordringen in de samenleving via een uitgebreid netwerk van informanten in moskeeën, onder burens en bij de algemene bevolking. Hun bereik is dus zeer wijdverspreid en creëert een klimaat van constante controle en intimidatie.

Twee TikTok-content creators werden opgepakt, o.a. omdat TikTok verboden is in Afghanistan en omdat één van hen tijdens een livestream met vrouwen had gesproken. Bovendien werden zeven journalisten gearresteerd wegens het plaatsen van niet-islamitische inhoud op sociale media.

4.8.3. Beperkingen en handhaving

Bovenstaande informatie is onmiskenbaar van toepassing op verzoeker. Zoals reeds vermeld maakt verzoeker veelvuldig gebruik van Grindr.

Het is daarom volledig ondenkbaar welke gevolgen hem te wachten staan indien de Taliban ontdekt dat hij, onder meer, deze app gebruikt.

Het rapport wijst duidelijk op het feit dat zelfs de kleinste digitale handelingen grote risico's met zich meebrengen. Het staat dan ook vast dat er door de Taliban op verzoeker streng zal worden toegekeken, ook op sociale media.

Het rapport noemt ook recente decreten en instructies van de Taliban die toezicht op onderwijs, cultuur en het dagelijks leven veel strenger maken.

Zo kregen universiteiten het bevel om 680 boeken te vernietigen die "in strijd met de sharia" zouden zijn, waaronder veel werken van vrouwelijke auteurs. Daarnaast werd het onderwijs in 18 vakken stopgezet, waaronder gender, vrouwen, democratie en mensenrechten.

In mei 2025 werd schaken verboden. In augustus 2025 voerde de Taliban de wet op poëzieregulering in, waarmee het schrijven, publiceren en voordragen van poëzie werd verboden, inclusief expliciete verwijzingen naar feminisme en democratie. Sinds december 2024 is het voor vrouwen ook verboden om geneeskunde te studeren.

Het rapport verwijst ook naar een rapport van de Veiligheidsraad waarin wordt gerapporteerd over beperkingen op smartphonegebruik en "funeral prayers"/begrafenisrituelen voor zelfmoordslachtoffers.

Het rapport wijst ook opnieuw op de ongelijkmatige handhaving en regionale verschillen, die leiden tot sociale controle en zelfcensuur.

4.8.4. Kledingvoorschriften

De maatregelen blijven een klimaat van controle, angst en sociale druk creëren.

Sinds de invoering van de "moraliteitswet" in juli 2025 zijn mannen verplicht hun lichaam van de taille tot de knieën te bedekken. Strakke kleding of kleding die bepaalde lichaamsdelen benadrukt, is verboden.

Ook kenmerken of gedragingen van niet-moslims mogen niet worden nagebootst, en het dragen van niet-islamitische symbolen, zoals kruisen of dassen, is verboden. Kappers mogen de baard van mannen niet afknippen en geen "westerse" kapsels verzorgen.

Er vinden willekeurige arrestaties plaats, vooral van mannen die zich niet aan de voorschriften voor baarden en kapsels houden. Zo verloor een man zijn baan omdat hij graag "de laatste mode" droeg. Hij werd twee keer aangehouden en met gevangenisstraf bedreigd omdat hij zijn baard had bijgeschoren, waarna hij besloot zich aan de regels aan te passen.

4.8.5. Terugkeerders

Het rapport verwijst ook naar verdere arrestaties die hebben plaatsgevonden met betrekking tot het scheren van een baard.

Het rapport verwijst naar een interview van het Austrian Red Cross, waarin wordt gesteld dat personen die als 'beïnvloed door westerse waarden' worden gezien, met argwaan worden bekeken en dat de Taliban zich specifiek op deze groep richten. Dit betreft onder andere stedelingen, maatschappelijk activisten, mensen met een westerse opleiding en personen met een levensstijl die afwijkt van de lokale gebruiken.

Bovendien zijn terugkeerders kwetsbaar omdat er geen systematische ondersteuning is bij terugkeer, zoals o.a. huisvesting, werk, psychologische steun,...

Dit maakt dat mensen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond en westerse waarden hebben opgenomen kunnen worden blootgesteld aan sociale uitsluiting of discriminatie.

In casu is verzoeker ondertussen reeds bijna vier jaar afwezig uit Afghanistan. Deze langdurige afwezigheid maakt dat hij onvermijdelijk zal opvallen binnen de Afghaanse gemeenschap, temeer daar re-integratie in de huidige omstandigheden onmogelijk is vanwege het gebrek aan ondersteuning bij terugkeer, zoals wordt bevestigd in het aangehaalde rapport.

In het licht van al deze recente informatie is het risico dus aannemelijk dat hij zich in deze situatie zal bevinden bij terugkeer naar Afghanistan.

4.9. Rawadari, "Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban", 22 januari 2026, https://rawadari.org/press_releases/press-release-regarding-the-implications-of-the-the-criminal-procedure-code-for-courts-issued-by-the-taliban/

Een zeer recente persmededeling van Rawadari maakt melding van de invoering van een nieuw strafwetboek in Afghanistan op 4 januari 2026, dat extreem repressieve maatregelen bevat. Slavernij en klassenjustitie worden gelegaliseerd en lijfstraffen worden uitgebreid. Het ingevoerde strafwetboek druist volledig in tegen internationale mensenrechtennormen.

Rawadari stelt dat de inhoud van het ingevoerde strafwetboek diep zorgwekkend is en indruist tegen internationale mensenrechten en de fundamentele beginselen van een eerlijk proces. Het legaliseert discriminatie tegen religieuze minderheden, beperkt fundamentele vrijheden, en staat willekeurige arrestatie, marteling en lijfstraffen toe. Basisrechten zoals toegang tot een advocaat, het zwijgrecht, een eerlijk onderzoek en minimum- en maximumstraffen zijn niet gegarandeerd, waardoor het risico op ernstige misbruiken en schendingen van de rechten van verdachten aanzienlijk wordt verhoogd.

"(...)"

Zo is het volgens het strafwetboek voor elke moslim vanaf nu toegestaan om, wanneer hij zondaars een zonde ziet begaan, deze te bestraffen. Dit betekent dat zelfs gewone burgers, zedenpolitie en door de Taliban gezinde geestelijken bevoegd zijn om anderen te straffen, buiten enig wettelijk proces om.

"(...)"

Daarnaast worden volgens Rawadari de lijfstraffen in de wetteksten zeer uitgebreid en zonder duidelijke beperkingen voorgeschreven voor allerlei misdaden.

"(...)"

Rawadari benadrukt dat het wetboek in schril contrast staat met het internationaal recht en de basisprincipes van een eerlijk proces. De vage bewoordingen in de wetteksten zullen ervoor zorgen dat er, zonder enig afhankelijk en effectief intern toezichtsmechanisme, een uitermate grote toename zal zijn van het aantal mensenrechtenschendingen.

"(...)"

Bovenstaande informatie toont duidelijk hoe de repressie de hele samenleving doordringt en hoe de Taliban probeert burgers actief te betrekken bij deze onderdrukking. Het regime streeft ernaar de gehele samenleving fundamenteel te hervormen naar zijn ideologische visie. De visie van verzoeker past dan ook absoluut niet binnen het denkkader van de Taliban.

4.10. HvJ, zaak C-151/22 van 21 september 2023

In de vaste rechtspraak van Uw Raad voor Afgaanse verzoekers sinds de machtsovername wordt erkend dat wie als terugkeerder de aandacht trekt van de Taliban riskeert om aan draconische bestraffing en mishandeling te worden blootgesteld. Er wordt enkel ter discussie gesteld in welke gevallen een verzoeker door zijn verblijf in Europa bij terugkeer dan precies de aandacht van de Taliban zou trekken, en daar wordt onterecht een erg verregaande vereiste van verwestering aan gekoppeld die moet voldoen aan de vereisten van lidmaatschap van een bepaalde sociale groep in de zin van de Conventie van Genève van 1951, terwijl het gegeven de negatieve aandacht te trekken van de Taliban geen dergelijke kwalificatie behoeft.

Er dient op gewezen te worden dat wat doorgaans 'verwestering' genoemd wordt, te gemakkelijk onder de noemer 'behoren tot een bepaalde sociale groep' wordt beoordeeld, terwijl, alleszins voor wat toegeschreven verwestering betreft, het in eerste instantie om gepercipieerd politiek-religieus verraad gaat en om vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging zoals omschreven in artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van de Kwalificatierichtlijn en artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie.

De bewoordingen van de Kwalificatierichtlijn bij monde van artikel 10, lid 1, onder e), als volgt:

"het begrip „politieke overtuiging” houdt met name in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 6 genoemde potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."

Om te spreken over een politieke overtuiging in vluchtelingenrechtelijke zin moet er sprake zijn van een overtuiging die ingaat tegen die van de autoriteiten en hun beleid, waarbij men het risico loopt op vervolging omwille van het houden van een andere opvatting.

Dit betekent echter niet dat de persoon in kwestie een activist moet zijn of op een verregaande manier moet overgaan tot het uiten van de overtuiging in kwestie. Integendeel, men kan geassocieerd worden met een politieke overtuiging zonder die overtuiging te uiten. Activisme is louter een manier zijn om een politieke mening te bewijzen, maar het is geen noodzakelijke indicatie. Vervolging door associatie is immers ook mogelijk, namelijk omwille van het feit dat de actor van vervolging denkt dat de betrokken persoon deze politieke mening heeft, zonder dat het zelfs nog maar noodzakelijk is dat die deze mening ook daadwerkelijk heeft. De rol van perceptie is in deze dus cruciaal.

Ook hier kan verwezen worden naar de letterlijke tekst van de Kwalificatierichtlijn die deze zienswijze onderstreept:

“Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.”

Deze juridische interpretatie van het concept politieke overtuiging ligt volledig in lijn met het voorwerp en het doel van de Vluchtelingenconventie alsook van de Kwalificatierichtlijn, zijnde het bieden van bescherming. Een tegengestelde interpretatie zou het effect utile van zowel de Vluchtelingenconventie als de Kwalificatierichtlijn danig ondermijnen.

Dat dit de juiste juridische interpretatie is wordt ook met zoveel woorden erkend door het HvJ. Zij wijzen erop dat er voor een politieke overtuiging niet vereist kan worden dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn (HvJ, C-151/22, 21 september 2023).

“29 In de eerste plaats blijkt uit de bewoordingen van artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95 dat het begrip „politieke overtuiging” ruim moet worden uitgelegd. Dit geldt om te beginnen voor de opsomming van de elementen waarmee dit begrip kan worden afgebakend, die blijkens het gebruik van de bijwoordelijke bepaling „met name”, niet-uitputtend is. Vervolgens worden niet alleen de overtuigingen genoemd, maar ook de „gedachten” en de „meningen” betreffende aangelegenheden die verband houden met potentiële actoren van vervolging, en betreffende aangelegenheden die verband houden met het „beleid” en de „methoden” van deze actoren, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden. Ten slotte wordt de nadruk gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker [zie in die zin arrest van 12 januari 2023, Migracijos departamentas (Vervolgingsgronden op basis van politieke overtuiging), C-280/21, EU:C:2023:13, punt 26].

30 Hieruit volgt dat uit de bewoordingen van artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95, ongeacht de betrokken taal versie, niet kan worden afgeleid dat, om onder het begrip „politieke overtuiging” in de zin van die bepalingen te kunnen vallen, de opvatting, gedachte of mening die de verzoeker verklaart te hebben of te uiten, voor hem een zekere mate van overtuiging moet hebben, of zelfs zo diepgeworteld moet zijn dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten om niet de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging te wekken.

31 In de tweede plaats is voor deze ruime uitlegging van het begrip „politieke overtuiging” in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95 bevestiging te vinden in de algemene context ervan. De richtsnoeren in het Procedurehandboek, waarnaar moet worden verwezen omdat dit handboek bijzonder relevant is gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan de UNHCR toekent (zie in die zin arrest van 23 mei 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, punt 57), benadrukken immers dat het begrip „politieke overtuiging” elke overtuiging of kwestie kan omvatten betreffende het staatsapparaat, de regering, de samenleving of een bepaald beleid, ongeacht de sterkte ervan of hoe diepgeworteld deze is bij de verzoeker [zie in die zin arrest van 12 januari 2023, Migracijos departamentas (Vervolgingsgronden op basis van politieke overtuiging), C-280/21, EU:C:2023:13, punt 27].

46 In deze context zijn de sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en eventueel verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten relevante elementen voor de individuele beoordeling van zijn verzoek overeenkomstig artikel 4, lid 3, van richtlijn 2011/95. Deze elementen spelen immers een rol bij de beoordeling van het risico dat zij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker hebben gewekt of kunnen wekken en dat de verzoeker bij terugkomst naar dat land kan worden vervolgd.

47 De omstandigheid dat een verzoeker met de door hem geuite politieke overtuiging of met de activiteiten die hij eventueel heeft verricht om die overtuiging te promoten tijdens zijn verblijf in het land van herkomst of sinds zijn vertrek uit dat land, reeds de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in dat land heeft getrokken, vormt zelf ook een relevant element voor de in artikel 4, lid 3, van richtlijn 2011/95 voorgeschreven individuele beoordeling.

48 Hieruit volgt dat in een situatie waarin de verzoeker verklaart een opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten die hij sinds zijn vertrek uit het land van herkomst heeft verworven, zonder aan te tonen dat hij de negatieve belangstelling heeft getrokken van potentiële actoren van vervolging in dat land waardoor hij, ingeval hij daarnaar terugkeert, door hen zou kunnen worden vervolgd, de bevoegde autoriteiten van de lidstaten – bij de door hen te verrichten individuele beoordeling van het verzoek – onder meer rekening moeten houden met de sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel door hem verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten. Deze autoriteiten kunnen echter niet vereisen dat die politieke overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten daarvan niet achterwege zou kunnen laten om niet de negatieve belangstelling te wekken van potentiële actoren van vervolging in dat land, die daardoor zouden kunnen worden aangezet tot daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95.

49 Gelet op het voorgaande moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 4, leden 3 tot en met 5, van richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is,

rekening moeten houden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. Het is echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging inde zin van artikel 9 van die richtlijn.

Het gaat dus niet op te vereisen dat er sprake moet zijn van onder meer geuite meningen om te kunnen besluiten dat er (toegeschreven) verwestering aanwezig is in hoofde van een verzoeker wanneer we dit benaderen vanuit de optiek van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging'.

Dit is echter veel complexer en kan niet simpelweg op basis van externe gedragingen beoordeeld worden. Deze kunnen een indicatie zijn, maar volstaan an sich niet. Hier wijst het HvJ ook zeer duidelijk op:

“36 Zoals de UNHCR in zijn schriftelijke opmerkingen heeft aangegeven, kan een verzoeker immers ook indien de door hem aangevoerde politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft, of niet „fundamenteel” of diepgeworteld is, bij terugkeer naar zijn land van herkomst het reële risico lopen dat hij wordt vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land. Vanuit dit oogpunt kan de in het vorige punt genoemde doelstelling alleen worden gewaarborgd met een ruime uitlegging van het begrip „politieke overtuiging” als grond voor vervolging.”

Het is, met betrekking tot het begrip verwestering in Afghaanse dossiers, cruciaal om het onderscheid te maken tussen enerzijds de vervolgingsgrond 'behoren tot een bepaalde sociale groep' in de zin van artikel 10, lid 1, onder d) Kwalificatierichtlijn en anderzijds de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' in de zin van artikel 10, lid 1, onder e) Kwalificatierichtlijn. Zoals zonet uiteengezet is de drempel om te kunnen spreken over politieke overtuiging verschillend. Het HvJ stelt hieromtrent in hetzelfde arrest van 21 september 2023:

“34 Ten tweede moet worden benadrukt dat alleen met betrekking tot de in artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95 bedoelde vervolgingsgrond in verband met het „behoren tot een bepaalde sociale groep”, wordt gesproken van „een kenmerk of geloof [...] dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”. Vereisen dat sprake is van een dergelijk element om te kunnen spreken van een „politieke overtuiging” in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van deze richtlijn, zou dus neerkomen op een onterechte beperking van de draagwijdte van dit begrip.”

Het is daarom primordiaal om (toegeschreven) verwestering onder de juiste vervolgingsgrond te kwalificeren omdat de bewijslast fundamenteel verschillend is naargelang de ingeroepen vervolgingsgrond.

Toegepast op Afghanen die Afghanistan ontvluchten als gevolg van de machtsovername en vervolgens geruime tijd in het Westen verblijven, dient tot de conclusie te worden gekomen dat zij wel degelijk onder de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dienen te worden begrepen.

Bij terugkeer zou verzoeker zich immers moeten conformeren met geldende waarden en normen. Dit houdt in dat verzoeker zich noodzakelijkerwijs ander gedrag en een andere overtuiging eigen zou moeten maken. Het gaat hier over overtuigingen die hij op dit moment niet heeft en die niet stroken met de maatschappelijke zienswijze die hij zich hier heeft eigen gemaakt als minderjarige, die blootgesteld werd aan diversiteit, gelijkheid tussen man en vrouw, vrijheid van religie, individuele vrijheid, etc., en dit zowel op school, op de werkvloer, als in zijn vrije tijd.

Uit de beschikbare landeninformatie, waaronder de recente informatie die werd toegevoegd aan deze aanvullende nota, blijkt onomstotelijk het extreme geweld dat de taliban erop nahouden ten opzichte van andersdenkenden. Er is geen plaats voor oppositie of andere maatschappijvisies. Het erop nahouden van een ander maatschappijbeeld of een andere invulling van de heersende religieuze cultuur en tradities, zal onder talibanbewind immers leiden tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Dit is relevant in het licht van §33 van het arrest van 21 september 2023 van het HvJ waarin wordt gesteld dat:

“33 Gelet op de vragen van de verwijzende rechter moet er in het bijzonder op worden gewezen, ten eerste, dat met de vervolgingsgronden in verband met „godsdienst” en „politieke overtuiging” in artikel 10, lid 1, respectievelijk onder b) en e), van richtlijn 2011/95 blijkens overweging 16 ervan wordt beoogd de toepassing van de onderscheiden grondrechten, met een verschillende inhoud en draagwijdte, te bevorderen. In het eerste geval gaat het om de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, zoals gewaarborgd door artikel 10, lid 1, van het Handvest van de grondrechten. In het tweede geval gaat het om de door artikel 11 daarvan gewaarborgde vrijheid van meningsuiting, die de vrijheid omvat om een mening te hebben en om kennis te nemen en te geven van informatie of ideeën, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Hieruit volgt dat er bij een beoordeling van deze twee „gronden van vervolging” in beginsel rekening moet worden gehouden met dit verschil.”

Waar het Hof op doelt is het feit dat meningen, opinie en expressie beschermd worden en dat een lidstaat niet kan vragen aan de verzoeker deze gewoon achter zich te laten of voor zich te houden. Daarenboven is het zo dat de consequenties van het uiten van die mening, in het scenario dat dit ook is wat er gaat gebeuren en dat verzoeker zichzelf niet zal of kan filteren, daden van vervolging kunnen uitmaken.

Uit de objectieve landeninformatie in het verzoekschrift en in deze aanvullende nota blijkt duidelijk dat er in Afghanistan geen plek is voor dissidentie en dat elke vorm van oppositie meteen de kop wordt ingedrukt. Men wordt niet in de mogelijkheid gesteld om zich vrij een mening te vormen en zich vrij te informeren zonder inmenging van de overheid, in casu de taliban. Zoals verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing zal verzoeker zich dienen te conformeren met de in Afghanistan geldende normen en waarden, opgelegd door de taliban. Indien niet, zal verzoeker het risico op mishandeling, vernederende behandeling, executie, detentie, etc., lopen.

Wat verzoeker betreft is het duidelijk (infra) dat hij zich op geen enkele wijze kan vereenzelvigen met het maatschappijbeeld dat wordt opgelegd door de taliban. Het feit dat hij een lange tijd in het Westen heeft verbleven en hier werd blootgesteld aan een wereldvisie die men in taliban-bestuurd Afghanistan verafschuwd, verhoogt daarom het risico in zijn hoofde om omwille van een andere (toegeschreven) politieke overtuiging het onderwerp van vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 9 en 10 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet, uit te maken.

Dezelfde redenering in verband met toegeschreven kenmerken gaat overigens ook op voor de vervolgingsgrond 'religie', waar het HvJ in het arrest van 21 september 2023 ook naar verwees. Hoewel het een onderscheiden vervolgingsgrond is, zijn er in het concrete geval van Afghanistan vele overlappingen. Religie wordt immers geïnstrumentaliseerd door de de facto overheid, de taliban, om de maatschappij vorm te geven. Zich niet kunnen identificeren met het in Afghanistan geldende maatschappijbeeld en hieromtrent een andere mening op na houden is bijgevolg onlosmakelijk verbonden met de interpretatie van de geldende religieuze voorschriften en de vorming van godsdienstbeleving.

De Kwalificatierichtlijn stelt hieromtrent het volgende in artikel 10, lid 1, onder b):

“het begrip „godsdienst” omvat met name theïstische, niet- theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deel nemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging gebaseerd zijn of daardoor worden bepaald;

Dit is uitermate relevant in de specifieke context van Afghanistan waar men wordt geconfronteerd met een door de taliban opgelegde cultuur die wordt gekenmerkt door een extreme vorm van de Islam in het dagelijks leven. De religieuze voorschriften die de taliban hanteert zijn bijzonder strikt en worden ook rigoureuus opgevolgd. Het zich niet houden aan

bepaalde geloofsvoorschriften kan leiden tot extreme vormen van geweld, tot zelfs de dood. Zo worden minderheden die er een andere visie op na houden worden geïsoleerd.

Ook hier kan worden verwezen naar §33 van het arrest van 21 september 2023 van het HvJ waarin wordt gesteld dat:

“33 Gelet op de vragen van de verwijzende rechter moet er in het bijzonder op worden gewezen, ten eerste, dat met de vervolgingsgronden in verband met „godsdienst” en „politieke overtuiging” in artikel 10, lid 1, respectievelijk onder b) en e), van richtlijn 2011/95 blijkens overweging 16 ervan wordt beoogd de toepassing van de onderscheiden grondrechten, met een verschillende inhoud en draagwijdte, te bevorderen. In het eerste geval gaat het om de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, zoals gewaarborgd door artikel 10, lid 1, van het Handvest van de grondrechten. In het tweede geval gaat het om de door artikel 11 daarvan gewaarborgde vrijheid van meningsuiting, die de vrijheid omvat om een mening te hebben en om kennis te nemen en te geven van informatie of ideeën, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Hieruit volgt dat er bij een beoordeling van deze twee „gronden van vervolging” in beginsel rekening moet worden gehouden met dit verschil.”

Ook wat betreft religie wordt de link gemaakt met de fundamentele grondrechten en de vrijwaring ervan binnen de context van de beoordeling van een vrees voor vervolging. Om vervolging op basis van religie te beoordelen moet men dus de toepassing van de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, zoals gewaarborgd door artikel 10, lid 1, van het Handvest van de grondrechten in acht nemen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt onomstotelijk dat er op geen enkele manier kan worden afgeweken van het religieuze kader dat door de taliban wordt opgelegd. Zelfs de perceptie dat men zich niet inschrijft in hetzelfde religieuze denkkaders volstaat al om het voorwerp van vervolging uit te maken.

Uit de bijkomende bewijzen van verzoekers leven in België blijkt allesbehalve dat hij er dezelfde strikte interpretatie van de Islam op nahoudt dan de taliban. Bovendien, en hier kan opnieuw worden verwezen naar het toegeschreven karakter van een vervolgingsgrond die moet worden beoordeeld vanuit het perspectief van de vervolgende partij, is het bijzonder plausibel dat de taliban verzoeker in geval van terugkeer zal aanzien als ongelovige, louter omwille van het feit dat hij lange tijd in het Westen heeft verbleven. Deze perceptie brengt een verhoogd risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin met zich mee en noodzaakt verzoeker dus ook om internationale bescherming te vragen.

4.11. EUAA, Afghanistan Country Focus, December 2023

De EUAA Country Focus van december 2023 heeft het over verregaande beperkingen op en sanctionering van kritiek op de Taliban, ook voor particuliere Afghanen

De bron in voetnoot 77 van de Country Focus van december 2023 verwijst naar een rapport van CIVICUS waarop we kunnen lezen dat een Afgaanse man die model is en ook een “Youtuber” gearresteerd werd omdat hij een video had gepost van hem en drie andere Afgaanse mannen waarin op humoristische

wijze naar enkele verzen uit de Quran zou verwezen zijn. Hij werd aangehouden, mishandeld en tot publieke verontschuldiging gedwongen.

Een andere Afghaanse burger, uit Kandahar, een plek waar er net veel steun voor de Taliban zou moeten zijn, werd gearresteerd omdat hij kritiek op de Taliban op zijn Facebookpagina gezet had.

Het is onduidelijk wat doorgaat voor 'kritiek op de Taliban' en er moet rekening gehouden worden met het feit dat een asielaanvraag in Europa al wordt gezien als 'leugens tegenover de islam'. Het gaat vermoedelijk om alles wat niet in het kraam past van de Taliban en het is niet voorspelbaar waar de individuele leden van de Taliban precies aanstoot aan zullen nemen en waaraan niet. De Country Focus van EUAA van december 2023 geeft bijvoorbeeld op pagina 23 aan dat de Taliban koffiehuisen heeft gesloten en Valentijnsdag verboden heeft, twee regelgevende ingrepen die niet erg logisch of dringend overkomen en moeilijk te plaatsen zijn.

Op de BBC site waar EUAA naar verwijst in voetnoot 93 van de EUAA Country Focus van december 2023 lezen we dat in Helmand, een plek waar steun voor de Taliban net heel sterk is, elke kritiek op de Taliban tot arrestatie en erger kan leiden. Een leraar Engels die op Facebook had geschreven dat het de salarissen van overheidsbeambten zouden moeten betaald worden werd bijvoorbeeld vastgehouden en later levenloos teruggevonden. Een andere lokale bron gaf aan dat ongeveer 20 mensen werden aangehouden op basis van hun sociale media activiteiten en gefolterd worden. In het CIVICUS rapport waar voetnoot 77 van de Country Focus van december 2023 naar verwijst lezen we ook dat een man in Helmand werd aangehouden omdat hij op sociale media had geschreven over armoede in zijn district.

Asielinstanties moeten dan ook erg veel voorbehoud hanteren en er niet te snel vanuit gaan dat de Taliban of individuele leden vast geen aanstoot zullen nemen aan iets. De de facto autoriteiten zijn qua beleid willekeurig en onvoorspelbaar.

De EUAA Country Focus gebruikt verder een anonieme 'internationale journalist' om te stellen dat er niet veel voorbeelden zijn van gewelddadige implementatie van richtlijn van de Taliban omdat de bevolking meestal gehoorzaamt.

Een journalist die bericht over een incident kan een betrouwbare bron zijn. Bij het samenstellen van een COI rapport geldt als regel dat een incident minstens twee bevestigingen nodig heeft om geloofwaardig te zijn. Het gebruik van een enkele bron leidt tot verminderde geloofwaardigheid. Het gebruik van een anonieme bron leidt ook tot de verdere aantasting van geloofwaardigheid.

De Country Focus van december 2023 gebruikt echter niet enkel journalisten als auteurs van een verslag over een incident, maar als personen die een bredere inschatting geven over beleid en de karakteristieken ervan. Het is evenwel niet duidelijk waarom een journalist zijn mening over dergelijke onderwerpen veel gewicht zou moeten krijgen. Een journalist gebruikt bij deze inschattingen die gemaakt worden op vraag van de asielinstanties immers geen specifieke methodologie, en heeft daar ook geen bijzondere bekwaamheid in. Onderzoeksgroepen en instellingen van de VN bieden dan veel meer garanties op gedegen inschattingen over de aard van het beleid.

Het gebruik van een anonieme journalist waarvan we de kwalificaties niet kunnen nagaan om met gezag te spreken over de aard van het beleid van de Taliban en die op vraag van de asielinstanties specifiek informatie geeft, is problematisch.

Het is relevanter wat er wel gezegd wordt, zeker omdat er moet blijven rekening worden gehouden met de restricties op berichtgeving vanuit Afghanistan, en dat is dat de Taliban personen die de richtlijnen van de Taliban overschreden hebben worden aangehouden en mishandeld. Het gaat dan bijvoorbeeld om mannen die niet de juiste baardlengte hebben of de geboden niet bijgewoond hebben.

In de VN bron waar verwerende partij naar verwijst, "UN Human Rights Council, Situation of Human Rights in Afghanistan, 11 September 2023", wordt geen melding of inschatting gemaakt van grotendeels vrijwillige implementatie en wordt er gesteld dat de Taliban richtlijn uitvaardigt over baardlengte, over 'westerse haarstijlen' en dat mannen en kappers worden opgepakt en mishandeld voor inbreuken. Mannen kunnen ook mishandeld worden omdat ze niet voor het gebed zijn opgedaagd in de moskee. Verder wordt er gesteld dat muziek verboden werd door de Taliban, omdat het ondeugd zou aanmoedigen en de wortels van de Islam zou vernietigen. Ook poëzie met een muzikale kadans is verboden. En particuliere voertuigen en GSM's worden doorzocht op aanwezige muziekbestanden. Dit kan uitmonden in aanhouding en mishandeling.

Dezelfde bron geeft aan dat aanhoudingen gepaard gaan met geweld en mishandeling en vasthouding met foltering.

Op pagina 73 van de EUAA Country Focus bijvoorbeeld wordt er verwezen naar de journalist "A. Latifi" als bron om te stellen dat in steden vrouwen soms geen gevolg geven aan de kledijvoorschriften en zelfs met make-up naar buiten gaan.

Ali Latifi werd zelf het voorwerp van detentie door de Taliban in mei 2023. Hij werd een dag vastgehouden en het was volgens hem slechts een misverstand en hij werd goed behandeld. Hij werd beschuldigd van alcoholconsumptie toen hij de broer van Ashraf Ghani geïnterviewd had. Hoe kan er verwacht worden, gelet op wat gekend is over detentie door de Taliban, intimidatie van slachtoffers en gedetineerden, dat een vrijgelaten journalist die in Afghanistan actief blijft een betrouwbare bron is? De kans is immers erg groot dat zo iemand onder druk staat om zich niet te negatief uit te laten over de Taliban. Immers, journalisten worden volgens de EUAA Country Focus van december 2023 gesurveilleerd,

geïntimideerd, bedreigd en kunnen worden vastgehouden. Waarom zou iemand als dhr. Latifi, een schijnbaar bevoorrechtte bron van informatie voor de Europese asielinstanties, daaraan ontsnappen? Al wie het Talibanregime bedreigt, of dit nu via de tong, de pen of de praktijk is, verdient volgens de Taliban immers de dood.

EUAA verwijst daarbij naar een interview dat ze in juni 2023 zouden gehad hebben met Latifi en een e-mailuitwisseling. Het gaat dus om een bron die ze zelf gecreëerd hebben (wat verwerende partij zelf 'gesolliciteerde verklaringen' noemt), en waarvan we noch de vraagstelling te zien krijgen, noch de eigenlijke tekst van het interview waardoor we niet weten of kunnen verifiëren of de parafrasering klopt, wat de context is en wat er niet geciteerd of geparafraseerd wordt. Als verzoeker kan moeilijk verwacht worden dit gewoon te geloven, het is genoegzaam bekend dat de interpretatie van bronnen door EUAA niet altijd volledig is en er soms erg relevante zaken worden weggelaten.

Mannen worden gedwongen en bedreigd om de gebeden in de moskee op vrijdag bij te wonen.

De Taliban zou geen enkel geduld hebben met verzet of dissidentie. De Taliban GDI en MPVPV zouden erg effectieve controlemechanismen vormen, die actief proberen opposanten te identificeren. Verzet zou daarbij nog steeds gezien worden als gelinkt met het Westen.

De Taliban komt tussen of verhindert humanitaire bijstand op grote schaal. EUAA heeft het over 299 dergelijke incidenten tussen 6 februari 2023 en 20 mei 2023.

Individueel die worden aangehouden moeten de namen van al hun mannelijke verwanten geven, dat zou volgens de EUAA Country Focus van december 2023, standaard zijn. Ze willen weten wie die verwanten zijn en wat ze doen.

Voor terugkeerders uit Europa wordt in de EUAA Country Focus van december 2023 nog steeds naar de bron van augustus 2022 verwezen, het artikel van Middel East Eye, dat al uitgebreid bekritiseerd werd (voetnoot 962 van het rapport).

EUAA wijst er op dat volgens dr. Schuster Afghanen die vertrokken zijn na 2021, i.e. de machtsovername, gezien worden als verraders door de Taliban. Het zou een 'zonde' zijn Afghanistan te verlaten. En de Taliban zou nauwgezet de sociale media van die personen in de gaten houden en hen dan beschuldigen van morele verdorvenheid. Familieleden van vertrekkers zouden lastiggevallen worden door de Taliban en door burens, en dit zou kunnen leiden tot uithuiszettingen en agressieve ondervragingen.

IOM, en zelfs Frontex, hebben nog steeds alle activiteiten met betrekking tot terugkeer naar Afghanistan stopgezet. Dit is niet op basis van logistieke problemen, vluchten zijn immers hervat, maar uit vrees voor de veiligheid van terugkeerders. Nog steeds is er geen enkele informatie beschikbaar over het lot van Afghanen die verwijderd werden naar Afghanistan vanuit een Europees land.

Een prominente onderwijsactivist die naar Brussel gereisd was in 2023 en daar foto's over liet circuleren werd aangehouden door de Taliban. Talibanaanhangers maakten er, naast zijn specifieke profiel, volgens EUAA een probleem van dat hij in Europa had rondgereisd.

EUAA verwijst ook naar de mening van een 'international analyst' met betrekking tot de risico's voor terugkeerders. Er wordt daarbij geen onderscheid gemaakt tussen terugkeer uit buurlanden of islamitische landen en terugkeer uit Europa, hoewel er consequent op gehamerd wordt dat dit een cruciaal verschil betreft gelet op de houding van de Taliban t.o.v. het 'decadente' Westen en de vijandige verhoudingen.

Het interview met de 'international analyst' en het e-mailverkeer ermee werd niet toegevoegd en de vraagstelling, bronnen en context van de verklaringen kunnen dus niet geverifieerd of bekeken worden. Zonder bronvermelding gaat het op zijn best om verklaringen die anekdotisch zijn. Het is ook volstrekt onduidelijk waarom een internationale analist anoniem zou moeten blijven wanneer hij of zij informatie geeft aan EUAA.

De bron verwijst bijvoorbeeld naar een terugkeerder die de Taliban vlag doormidden zou gesneden hebben en zich getooid heeft met de vlag van de voormalige republiek in een video die viraal zou gegaan zijn en tegen alle verwachtingen in geen problemen kreeg en toch 'teruggenomen' werd door de Taliban. Deze feiten zouden toch een bronvermelding moeten kunnen krijgen. Een video die viraal gaat op het internet zou traceerbaar moeten zijn. Maar er wordt geen enkele bronvermelding gegeven.

De Taliban zou slechts weinig info inwinnen over terugkeerders. Gedeporteerden uit Iran die een deel van hun straf zouden uitgezeten hebben zouden naar de gevangenis gestuurd worden bij terugkeer (wat volgens de rest van het EUAA rapport met foltering en onmenselijke omstandigheden gepaard zou moeten gaan maar waar hier niets over gezegd wordt) en al bij al redelijk snel vrijgelaten zijn. Opnieuw ontbreken echter verifieerbare bronnen.

EUAA48 haalt ook een online interview aan met Pashtana Durrani, een vrouwenrechtenactiviste die Afghanistan ontvlucht is en in de VS studeert, waarvan de tekst, i.e. vraagstelling en context, niet gevoegd wordt en nergens raadpleegbaar is voor verzoeker of voor de RvV, en dus ook niet te controleren valt. Op basis van haar ervaring zou terugkeer mogelijk zijn zolang je geen problemen hebt met de Taliban. Het is onduidelijk wat haar ervaring dan zou zijn en hoe geldig haar stelling is bij gebreke van effectieve terugkeer vanuit Europa. Het is ook niet duidelijk wat ze bedoelt met 'problemen met de de facto autoriteiten'.

Het EUAA rapport van december 2023 wijst op een tegenstelling tussen de berichten van Landinfo, anderhalf jaar oud en gebaseerd op anonieme bronnen, in verband met de aanwezigheid van de Taliban op de luchthaven en hun controlecapaciteit, en deze van een 'internationale analist' die overigens ook anoniem blijft.

EUAA wijst nog eens op dr. Schuster die stelt dat deportatie uit Europa met een enorm stigma zou gepaard gaan. Daar blijft het evenwel niet bij. Snel volgen er vragen of deze mensen niet besmet zijn met een Westerse ingesteldheid. Buren zouden bijvoorbeeld nagaan of en in welke mate iemand door een verblijf in het Westen 'veranderd' zou zijn, en zou zich van alles inbeelden over hoe die persoon in Europa geleefd heeft. Het begint met kleine beschuldigingen, iemand wordt ervan verdacht een vriendin gehad te hebben of alcohol genuttigd te hebben, maar verspreiden makkelijk hetgeen leidt tot conflict. Deze inschatting berust evenwel op hoe de situatie voor de machtsovername was, niet op de gevolgen van deportaties erna.

Volgens EUAA heeft de Taliban als doel Afghanistan te "zuiveren" van buitenlandse invloeden. Dit zou gaan van een 'oorlog' tegen "Westers" onderwijs, tot Westerse kledij. Een stropdas zou uit den boze zijn. In Kaboel zouden er sommigen nog Westerse kledij dragen.

Dit laatste is interessant want het toont aan hoe moeilijk het is voor terugkeerders om te weten hoe zich waar te kleden. Als ze anders beoordeeld worden bij doortocht door Kaboel op hun kledij dan in hun dorp op het platteland kan dat leiden tot gevaarlijke inschattingfouten.

4.12. CEDOCA, Afghanistan: migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023

CEDOCA vermeldt in het rapport van december 2023 dat professor Rahimi op een meeting georganiseerd door EUAA uitlegt dat de wettelijke basis voor controles op de luchthaven complex is onder de Taliban. Dan wordt er gesteld dat zolang iemand geen onwettelijke daad gesteld heeft de Taliban niet snel zal tussenkomen, omdat ze belang hechten aan privacy en eergevoel. Anderzijds zouden ze dan weer dermate aan controle gehecht zijn dat ze zouden afwijken van hun eigen regels.

Het is duidelijk dat dit een subjectieve inschatting is die niet gestoeld is op reële feiten, maar enkel op een inschatting van wat de Taliban hypothetisch zou doen in een bepaalde situatie. Er kan niet ingezien worden hoe deze inschatting relevant zou zijn. Daarbij, als de inschatting wél serieus genomen zou worden, dan zou de vraag zich stellen of terugkeerders uit Europa die riskeren als verraders gezien te worden door de Taliban door hen niet gezien zouden worden als personen die 'onwettige daden' gepleegd hebben.

Op de luchthaven zelf zou volgens CEDOCA de veiligheidsdienst van de Taliban aanwezig zijn (de GDI) (er worden hier twee bronnen voor gegeven) en dat de Taliban proberen te weten komen wie het land binnenkomt. Erg zorgwekkend is dat volgens de bron die CEDOCA hanteert, de Taliban technische personeelsleden van het NDS zou in dienst gehouden hebben met het oog op het traceren van telefoons.

De veiligheidsexpert die hier als bron fungeert zijn verklaringen kunnen niet nagegaan worden. Ze werden niet gevoegd bij het CEDOCA rapport en zijn ook niet online raadpleegbaar. Ze kunnen niet geverifieerd worden, er kan niet nagegaan worden op wat de bron zich baseert, of de parafrasering correct is en wat nog gezegd werd. Er zijn nochtans veel gesprekken met geweest: eenmaal in een conferentie van EUAA in Malta op 8 en 9 juni 2023, eenmaal in Brussel op 15 maart 2023, een maal per mail op 25 november 2023.

Het artikel van de L.A. Times waar CEDOCA naar verwijst heeft het over een Afghaan in de V.S. die wil anoniem blijven omdat hij vreest dat de Taliban zijn familie zou treffen als ze zouden weten dat hij in de V.S. om bescherming verzocht heeft. In datzelfde artikel komt er een man, S. V. (...), aan het woord die meent dat het loutere feit in Afghanistan toe te komen via een door de V.S. gefaciliteerde vlucht problemen kan opleveren. De man werd bij zijn terugkeer ondervraagd door de Taliban en verzweeg dat hij in de V.S. verbleven had. Hij is daarna ondergedoken en leefde, tot zijn terugkeer naar de V.S., in continue angst opgepakt te worden door de Taliban.

CEDOCA verwijst ook naar de journalist Ali Latifi, en diens bijdragen op de Malta conferentie in juni 2023. Hij stelt dat er 5 of 6 controleposten zijn op de luchthaven en dat Taliban de controles begint over te nemen van het vroegere personeel. Volgens Latifi zouden personen die uit het Westen terugkeren (maar dat betreft dus niet afgewezen asielzoekers die een verzoek tot bescherming tegen de Taliban hebben ingediend in het Westen en niet in orde zijn met hun documenten) geen last ondervinden bij het tonen van hun paspoorten. De Taliban zou het positief vinden dat men naar hen terugkeert, en niet ten tijde van de Republiek.

Opnieuw zijn de verklaringen in kwestie evenwel niet raadpleegbaar voor verzoeker of voor de RvV en kan er niet geverifieerd worden wat de vraagstelling was, wat de context, of de parafrasering correct is, etc. Daarbij, Latifi geeft hier een mening op basis van zijn eigen ervaringen op de luchthaven. De vraag dringt zich op hoe representatief en correct dergelijke anekdotische indrukken precies zijn, vooral gezien er nog geen terugkeerders zijn uit het Westen? Afghaanse terugkeerders zouden overigens slechts zelden terugkeren voorzien van een paspoort.

De Taliban zou verder, volgens Latifi, willen weten waar de mensen die Afghanistan verlaten heenreizen en hun bagage tonen.

Een anonieme "internationale analist" bevestigt dat de inlichtingendienst van de Taliban actief is op de luchthaven, en in het bijzonder aandacht zou hebben voor buitenlanders, spionnen en personen met banden met ISKP. Maar opnieuw, de Taliban is bijzonder breed met beschuldigingen van spionage, en daar kan bijvoorbeeld de beschuldiging van politiek-religieus verraad door bescherming te zoeken in Europa onder vallen volgens dr. L. Schuster, en er zijn tot op heden geen terugkeerders uit Europa die er om bescherming hadden verzocht.

Volgens een anonieme bron is de inlichtingendienst van de Taliban niet enkel actief op de luchthaven maar wordt er op de luchthaven gewerkt met lijsten met namen van personen die vroeger voor de Afghaanse veiligheidsdiensten gewerkt hebben. De Taliban zou bij hun opsporing biometrische gegevens gebruiken (dus vingerafdrukherkenning op zijn minst).

Volgens het CEDOCA rapport is onduidelijk of illegaal vertrek uit Afghanistan tot problemen zou leiden bij terugkeer. Het is evenmin duidelijk of een verblijf in een Westers land een rol zou spelen bij het al dan niet ondervinden van problemen bij terugkeer, gezien er onvoldoende gevallen van dergelijke terugkeer gekend zijn en deze terugkeer via een derde land verloopt. Volgens een anonieme bron geciteerd in het Nederlandse ambtsbericht zou het mogelijk zijn dat mensen die uit een Westers land komen en westerse kledij vragen meer vragen moeten beantwoorden.

CEDOCA geeft aan dat voor terugkeer vanuit België voor Afghaanse onderdanen alleszins een geldig reisdocument nodig is. Als dit document er niet is zou DVZ van de Taliban de nodige documenten moeten verkrijgen. De DVZ moet daarvoor eerst de nationaliteit en identiteit laten vaststellen, deze moet aanvaard worden door het herkomstland, en dan moet daarop aan het herkomstland een laissez-passer gevraagd worden. België onderhoudt evenwel geen diplomatieke relaties met Afghanistan.

Volgens Latifi werden gedwongen terugkeerders uit Turkije, het enige land dat ingaat tegen het verwijderingsmoratorium gevraagd door UNHCR, aanvankelijk agressief ondervraagd. Helaas weten we niet wat dit wil zeggen, en zijn de gesprekken die met deze journalist gevoerd werden niet toegankelijk. Deze behandeling zou sinds 2023 milder geworden zijn.

Gedeporteerden uit Turkije moeten volgens de bron die CEDOCA citeert identificeerbaar zijn aan de hand van een specifiek document. Dit maakt gedeporteerden dus alleszins makkelijk identificeerbaar en traceerbaar voor de Taliban.

De standpunten die de Taliban zelf verkondigt, of het nu een welkomstslinger is die op de luchthaven werd gespot, of pleidooien voor een meer humane behandeling van Afghaanse migranten, maken propaganda uit en mogen niet ernstig genomen worden.

Het CEDOCA rapport vermeldt verder voor vrijwillige terugkeer vanuit België naar Afghanistan dat de VN organisatie IOM, die normaliter vrijwillige terugkeer begeleidt, alle vrijwillige terugkeer naar Afghanistan heeft opgeschort sinds augustus 2021.

Verschillende bronnen geven aan dat er geen tot zeer weinig vrijwillige terugkeer is geweest naar Afghanistan vanuit Westerse landen sinds de machtsovername. Vanuit naburige, islamitische landen is die er wel geweest, en gelet op het feit dat verschillende experts en de Taliban zelf aangeven dat de Taliban erg kritisch staat ten opzichte van Afghanen die in Europa om bescherming hebben gevraagd tegen de Taliban, lijkt het aannemelijk dat Afghanen in het Westen die een asielprocedure doorlopen hebben bang zijn om terug te keren naar Afghanistan sinds de machtsovername.

Gezien IOM wel hulp zou bieden bij terugkeer vanuit buurlanden maar niet vanuit Europa, lijkt het aannemelijk dat een dergelijke terugkeer gewoon als te risicovol wordt gezien. En effectief, op pagina 37 van het CEDOCA rapport wordt er verwezen naar de verklaring van IOM dat er geen veilige omgeving is voor terugkeer in hun inschatting.

In punt 8 van het rapport van december 2023 gaat CEDOCA in op de situatie van terugkeerders na het verlaten van de luchthaven. Er wordt daarbij niet verduidelijkt dat het enkel om terugkeerders uit buurlanden gaat en niet om terugkeerders uit het Westen wiens asielaanvraag werd afgewezen.

Een 'westerse veiligheidsexpert' zou gezegd hebben op de EUAA conferentie in Malta dat terugkeerders zich na terugkeer moeten registreren om de nodige documenten te krijgen en daarvoor naar hun geboortedorp moeten reizen en zich moeten melden bij de dorpsoudste, om daarna in een grotere stad een taskara te gaan halen.

Wat zogenaamde niet-prominente Afghaanse terugkeerders betreft verwijst CEDOCA ondermeer naar de oproepen van de Taliban aan staten om Afghaanse vluchtelingen conform het vluchtelingenrecht te behandelen. Hopelijk zien de asielinstanties in hoe door en door cynisch dit is, en wordt dergelijke oproepen herkend als propaganda. Tegelijkertijd blijkt nog steeds hoe afkerig de Taliban staat ten opzichte van Afghanen die om asiel vragen in het buitenland door het citaat 'they should not use the system to secure asylum'.

CEDOCA verwijst naar verschillende bronnen om te stellen dat er weinig geweten is over Afghanen die terugkeren vanuit Europa naar Afghanistan. Er zijn immers geen gevallen van gedwongen terugkeer gekend, en er zijn zeer weinig gevallen van vrijwillige terugkeer. Desalniettemin worden via Landinfo (met een rapport van september 2022!) enkele hypothesen geformuleerd met betrekking tot hoe dergelijke terugkeerders verschillend zouden kunnen gepercipieerd worden naargelang hun herkomstregio. Dergelijke hypothesen, gebaseerd op gedateerde informatie, zonder concrete bronnen, zonder duidelijke criteria, moeten vermeden worden bij de risico-beoordeling.

CEDOCA haalt ook het Nederlandse Ambtsbericht aan van juni 2023 dat stelt dat er geen duidelijke inschatting kan gemaakt worden en informatie gering en anekdotisch is.

CEDOCA verwijst ook naar het rapport van Freedomhouse van januari 2023 waaruit blijkt dat de Taliban meent dat er een 'vijand' is en dat die vijand zich laat kenmerken door westerse kledij, het spreken van Engels, en het hebben genoten van een westerse opleiding.

De informatie waar CEDOCA naar verwijst om het vermogen van de Taliban om teruggekeerde Afghanen op te sporen en te monitoren is gekend en gedateerd. De informatie dateert van rapporten van 2022 en noemt de infrastructuur van de Taliban erg zwak. Dit is erg vreemd, hierboven werd immers nog gewezen op het feit dat de Taliban biometrische controleapparatuur had, de inlichtingendiensten op de luchthaven actief zijn, de Taliban technische experts heeft aangehouden die smartphones kunnen opsporen, lijsten kreeg van terugkeerders, passagierslijsten en dat elke terugkeerder zich nog eens moet melden om de nodige documenten te verkrijgen. Daarnaast is het geweten dat de Taliban de veiligheidsapparatuur heeft overgenomen van de vorige regering en in vergelijking met voor de machtsovername bijzonder goed is uitgerust. Het is dus zeer onduidelijk waarom CEDOCA hier geen verdere bedenkingen bijmaakt, geen nuttige linken maakt naar eerder geciteerde informatie.

Indien we gaan kijken naar het rapport van juni 2022 van de Deens migratiediensten dan zien we dat zijn er wél in slagen om 'meeting minutes', i.e. de schriftelijke weergave van gesprekken, te voegen aan hun rapporten, en dan zien we dat IOM dit zou verklaard hebben in maart 2022, en dat het gaat om terugkeer uit buurlanden, i.e. in grote getale, over land, en zonder de perceptie van vijandigheid die kleeft aan terugkeer uit Europa.

IOM schat terugkeer dus als te gevaarlijk in. CEDOCA verwijst ook naar een 'internationale analist' die op de Malta conferentie van EUAA in juni 2023 zou gesteld hebben dat hij geen weet heeft van systematische of sporadische acties van de Taliban tegen terugkeerders louter omdat ze teruggekeerd zijn uit een westers land. Gezien CEDOCA zelf verschillende malen heeft aangegeven dat er ook geen gedwongen of vrijwillige terugkeer is geweest uit Westerse landen sinds de machtsovername lijkt de analist in kwestie compleet overbodige informatie aan te reiken. Het is opmerkelijk dat EUAA het zelfs niet nodig vond om deze informatie in het EUAA rapport van december 2023 op te nemen maar CEDOCA wel.

CEDOCA verwijst ook naar Latifi die niet denkt dat een terugkeer uit het Westen an sich iemand een doelwit zou maken van de Taliban.⁶⁸ Opnieuw moeten we vaststellen dat het gaat om informatie die werd geleverd op de EUAA Malta conferentie in juni 2023 en de teksten hiervan niet beschikbaar zijn gemaakt en dus niet geverifieerd kan worden wat de vraagstelling was, wat er nog gezegd werd, wat de context was, en of de parafrasering correct is. Opnieuw moeten we vaststellen dat EUAA het zelf blijkbaar niet nuttig vond deze mening van Latifi op te nemen in de Country Focus van december 2023. Opnieuw moeten we ons afvragen of het niet op een subjectieve inschatting van Latifi gaat, een journalist die zelf al eens weer vastgehouden door de Taliban, die aan intimidatie bloot staat en waarvan het moeilijk is in te schatten waarom hij de relevante expertise zou hebben om dergelijke inschattingen op een gezaghebbende wijze te maken. Hij zegt, in opvallend gelijke termen als de 'internationale analist' (dat ligt vermoedelijk aan de vraagstelling maar dat kunnen we dus niet verifiëren), geen weet te hebben van systematische of sporadische acties tegen terugkeerders. Gezien CEDOCA zelf verschillende malen heeft aangegeven dat er ook geen gedwongen of vrijwillige terugkeer is geweest uit Westerse landen sinds de machtsovername lijkt de analist in kwestie compleet overbodige informatie aan te reiken.

Volgens Latifi zou de Taliban niet van iedereen weten of kunnen achterhalen van waar en waarom ze teruggekeerd zijn en kan de Taliban niet elke terugkeerder monitoren.

Een dergelijke zinsnede toont erg goed aan waarom Latifi geen kwalitatieve bron is: Ten eerste zijn er nog geen dergelijke terugkeerders uit Europa en kan niet begrepen worden op welke informatie Latifi zich dan baseert om zijn inschatting te maken. Ten tweede zal terugkeer uit Europa altijd veel makkelijker te controleren zijn dan de nogal chaotische terugkeer uit buurland omdat het over 1) veel kleinere aantallen gaat, 2) die aantallen makkelijk identificeerbaar zijn. Het CEDOCA rapport geeft immers zelf aan dat er documenten voor een dergelijke terugkeer zouden moeten verkregen worden van de Taliban autoriteiten, dat er passagierslijsten zijn, dat zoals Latifi zelf stelt⁶⁹, terugkeerders uit Turkije een deportatiebrief moeten ondertekenen die hen met foto identificeerbaar maakt, en de Taliban proberen te achterhalen wie het land binnenkomt. Na de terugkeer zouden terugkeerders zonder documenten zich moeten aanbieden in hun dorp om hun identiteit te bevestigen en dan naar een grotere stad om documenten te verkrijgen.

De informatie die de bron geeft lijkt intern tegenstrijdig en niet op feiten gebaseerd.

Het CEDOCA rapport haalt ook een anonieme 'westerse veiligheidsexpert' aan die zegt dat de Taliban niet over voldoende capaciteit, mankracht en middelen beschikt om iedereen te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. Er zouden verder berichten zijn van controles waarbij telefoons worden uitgelezen aan controleposten, maar dit zou afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat de tekst van het gesprek met de bron in kwestie niet beschikbaar of raadpleegbaar, en dat onduidelijk is op wat de bron zich baseert. Gaat het om anekdotes, gaat het om reële persoonlijke ervaringen, betreft het een inschatting. Wil dergelijke informatie bruikbaar en geloofwaardig zijn dan moet er voldoende informatie gegeven worden om de betrouwbaarheid van de stellingen effectief in te schatten. Nu gaat het om de parafrasering van blote beweringen van iemand die anoniem wil blijven.

Opnieuw moet er op gewezen worden dat het bizar is te stellen dat de Taliban over onvoldoende capaciteit zou beschikken. Er zijn immers nog geen terugkeerders uit Europa, die terugkeerders zullen een kleine, en daarom ook makkelijker te controleren, groep vormen, die terugkeerders hun identiteit zal op voorhand langs verschillende wegen bekend zijn voor de autoriteiten, er zijn effectieve controles op de luchthaven, en ook de lokale autoriteiten zullen op de hoogte zijn van terugkeerders uit het Westen. De

Taliban beschikt daarnaast over tijd, het volledige politie- en inlichtingenapparaat, alle overheidsmiddelen en mankracht (de tijd van gedwongen rekruteringen ligt immers achter ons), biometrische controle mogelijkheden, databases met namen en profielen, et cetera. Hoe verzoen je deze inschattingen ook met de bevindingen van EUAA dat de Taliban GDI en MPVPV erg effectieve controlemechanismen zouden vormen, die actief proberen opposanten te identificeren en op zoek zijn naar linken met het "Westen".

De vraag is ook wat precies de vraagstelling van EUAA op die conferentie in juni 2023 of die van CEDOCA was. Is de vraag of de Taliban systematisch terugkeerders zouden opsporen en hen zouden uitschakelen? Want het hoeft niet om gerichte moorden te gaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Detentie in onmenselijke omstandigheden, aanhoudingen, brutaal geweld, mishandeling, ondervraging, etc kunnen ook allemaal daden van vervolging uitmaken. Het is onduidelijk wat er precies bevraagd werd en hoe, en zonder de vraagstelling te weten is het niet mogelijk om de geparafraseerde antwoorden goed te interpreteren.

Volgens Latifi zouden controles waarbij telefoons worden uitgelezen eerder zeldzaam zijn en worden mensen hier niet willekeurig voor gestopt op straat. Maar in de praktijk zou het dan wel weer voorkomen volgens Latifi. Hij werd overigens zelf aan een dergelijke controle onderworpen waarbij zijn foto's en whatsappberichten werden gecontroleerd. De eigen ervaring van Latifi is dus dat dergelijke controles effectief gebeuren, maar anderzijds zou hij menen, op basis van welke feiten of welk onderzoek is helaas compleet onduidelijk gezien er geen data gegeven wordt, dat het niet vaak zou gebeuren met andere burgers.

Opnieuw zegt dit weinig tot niets over de controles waar afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa aan onderworpen zouden worden. Die terugkeerders zijn er immers tot op heden niet. Het is een aparte groep die met argwaan bekeken werd en wordt, en die als 'verraders' of 'vijanden' zouden gezien kunnen worden.

Volgens een andere bron zouden er rond steden, districtscentra en provinciale hoofdsteden dan weer talloze controleposten zijn en zouden er bij die controles telefoons kunnen uitgelezen worden⁷⁴. Het is duidelijk dat er geen eenduidige informatie over gegeven wordt door CEDOCA.

Bovenstaande inschattingen door individuele personen vallen niet te verzoenen met de stelling van de VN in september 2023 dat particuliere voertuigen en GSM's worden doorzocht op aanwezige muziekbestanden⁷⁵. Het mag duidelijk zijn dat aan de rapporten van de VN meer belang dient gehecht te worden dan blote beweringen van derden.

Tot slot valt het op dat voor grote lappen tekst in het CEDOCA rapport over essentiële stukken, zoals risico bij terugkeer, er beroep wordt gedaan op gesolliciteerde verklaringen die niet geverifieerd kunnen worden, waarvan de tekst niet beschikbaar wordt gemaakt, en die over het algemeen niet verder gaan dan elkaar tegensprekende indrukken. Bijna het volledige stuk 8.3. Situatie voor niet prominente terugkeerders is qua bronnenmateriaal gebaseerd op dergelijke, onduidelijke en niet verifieerbare bronnen die grotendeels inschattingen geven zonder te verduidelijken op wat ze zich baseren voor die inschattingen.

Het mag duidelijk zijn dat hier weinig gewicht aan kan gehecht worden.

Er moet nog eens op gehamerd worden hoe belangrijk het is om transparante en traceerbare landeninformatie te gebruiken. In de gezamenlijke COI richtlijnen van EUAA wordt aangeraden om zo transparant mogelijk te zijn in het gebruik en de presentatie van informatie en bronnen⁷⁶. Dit is een maatstaf die met deze informatie niet gehaald wordt. Informatie moet traceerbaar zijn en er moet gepresenteerd worden op exact dezelfde wijze als het gegeven werd door de gebruikte bronnen.⁷⁷ Verwerende partij dient de teksten en de transcripties van de gesprekken, het mailverkeer en de conferenties ook effectief voor te leggen zodat deze door beide partijen kunnen geraadpleegd en geverifieerd worden. Het is perfect mogelijk deze informatie te anonimiseren voor de bronnen waarvoor dit nodig wordt geacht.

Artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 laat toe dat de Commissaris-generaal zich in zijn beslissing, baseert op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.

Het is heel duidelijk dat de hierboven geschetste manier van werken artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 schendt.

4.13. UNAMA update 22 januari 2024;
https://unama.unmissions.org/sites/default/files/english_hr_update_22jan_2024.pdf

Het UNAMA rapport toont aan dat de verstrenging een continu proces is en de controle heel erg op de huid zit. Zo wordt er onder meer duidelijk gemaakt dat een mannelijke mahram behoorlijk in de problemen kan komen:

“(...)”

Het rapport werpt opnieuw een licht op de controle van sociale mores en het doel en gebruik van checkpoints:

“(...)”

4.14. UNAMA, *De Facto Authorities’ Moral Oversight in Afghanistan: Impacts on Human Rights*, juli 2024, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/moral_oversight_report_english_final.pdf

In dit rapport wordt aangegeven hoe ver de zedenpolitie van de Taliban gaat in het reguleren van de contacten tussen mannen en vrouwen:

“(...)”

Er wordt ook bericht over hoe ver de Taliban gaat in het afdwingen van de wenselijke hoeveelheid gezichtsbehandling en haarstijl:

“(...)”

Mannen worden ook gedwongen hun religieuze verplichtingen na te leven: “(...)”

En UNAMA begon een begin van het verbod op menselijke en dierlijke afbeeldingen waar te nemen:

“(...)”

De handhaving gebeurt doormiddel van onmenselijke en vernederende behandeling en foltering:

“(...)”

UNAMA rapporteert ook dat het Zedendepartement van de Taliban een steeds grotere rol begint te spelen:

“(...)”

4.15. Human Rights Watch, *“A Disaster for the Foreseeable Future” Afghanistan’s Healthcare Crisis*, februari 2024, https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2024/02/afghanistan0224web.pdf

Human Rights Watch is in een rapport van februari 2024 zeer duidelijk over de vreselijke socio-economische situatie in Afghanistan die voor een stuk te wijten is aan de Taliban en wordt naar de toekomst toe door hun beleid en bewuste handelingen bestendigd:

“(...)”

Het is met andere woorden aantoonbaar zo dat de vreselijke humanitaire situatie in Afghanistan mee wordt veroorzaakt door het beleid van de Taliban, dat dit beleid het bestendigt en naar de toekomst toe ook verzekert.

4.16. Radio Free Europe, *The Azadi Briefing: Thousands Of Afghans Detained By Taliban's Morality Police*, 23 augustus 2024, www.rferl.org/a/afghanistan-taliban-morality-police-arrests/33090049.html

Radio Free Europe bericht op 23 augustus 2024 met verwijzing naar de bron, dat de Taliban zelf aangeeft maar liefst 13000 Afghanen te hebben vastgehouden in het voorbije jaar wegens inbreuken op de morele normen. Het risico is dus bijzonder ernstig, zeker voor terugkeerders die makkelijk in de kijker lopen en veel vragen oproepen.

4.17. AFGHAN ANALYST NETWORK, *The Propagation of Virtue and Prevention of Vice Law*, augustus 2020, <https://www.afghanistan-analysts.org/en/wp-content/uploads/sites/2/2024/08/Law-on-Virtue-and-Vice-Basic.pdf>

Ondertussen heeft de Taliban op 31 juli 2024 een wet ter bevordering van de zeden en preventie van ondeugd uitgevaardigd die een en ander codificeert.

In artikel 22 van deze wet worden er 26 bepalingen opgenomen die enkele zaken specifiek verbieden. Dit geeft duidelijk aan hoe belangrijk die zaken zijn voor de Taliban en het voor hen niet om ‘details’ gaat:

Overspel (art. 22.1), ontucht (art. 22.2), het nemen of maken van foto’s van levende wezen op computers of telefoons (art. 22.8), gezichtsbehandling scheren (art.22.18), niet-islamitische haardracht (art. 22.19), niet-moslims bevrienden of helpen, hen imiteren in karakter of stijl (art. 22.20), het dragen en populair maken van kruisbeelden, dassen of andere onislamitische symbolen (art. 22.22), niet-islamitische feesten vieren (art. 22.23) en ongehoorzaam zijn aan zijn of haar ouders (art. 22.24).

Deze zaken worden dan ook bestraft door de Taliban.

De wet is niet geschreven op maat van Afghaanse vluchtelingen in Europa, maar is gercith in eerste instantie op de Afghaanse bevolking in Afghanistan zelf. Het hoeft geen betoog dat Afghaanse burgers die enige tijd spenderen in Europa objectief een veel groter risico lopen om overtredingen te begaan, in Europa, maar ook in Afghanistan zelf na terugkeer, dan andere Afghaanse burgers.

4.18. Verslag van de VN Secretaris-Generaal aan de VN- Veiligheidsraad, *‘The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security Report of the Secretary-General’*, A/79/675S/2024/876 , 6 December 2024,

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/report_of_secretary-general_6_dec_2024_-_afghanistan.pdf

Uit het meest recente verslag aan de Veiligheidsraad blijkt verder dat openbare lijfstraffen worden voortgezet. Er blijkt eveneens dat de wet op deugd en ondeugd van 31 juli 2024 wordt uitgerold, ondermeer door huisbezoeken, en door middel van lokale comités. Dit toont aan dat de wet ernstig dient te worden genomen en er wordt ingezet op verdieping van de repressie. Verreikende zaken die onhaalbaar werden geacht zoals het verbod of afbeelding van levende wezens worden eveneens afgedwongen. Verder blijkt ook een opmerkelijke toename in het aantal aanhoudingen en detenties, vaak zonder effectieve veroordeling, hetgeen een toename van repressie en detentie voor kleine vergrijpen indiceert. Tot slot wordt er aangegeven dat er

een wijdverspreide angst is gezien te worden met een smartphone door de Taliban, gezien de Taliban toegang wil tot foto's en inhoud van de telefoons en deze soms in beslag neemt. Uiteraard brengt dit voor personen die zouden terugkeren en buitenlandse contacten hebben grote risico's mee:

"(...)"

4.19. UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Situation of human rights in Afghanistan; Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett

[A/HRC/58/80], 20 February 2025 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2122391/a-hrc-58-80-aev.docx>

Dit nieuwe rapport van de speciale rapporteur Richard Bennet geeft om te beginnen aan dat de mensenrechten crisis in Afghanistan sinds de machtsovername voortdurend verergert. Sinds het laatste rapport van de speciale rapporteur van augustus 2024 is de situatie er nog verder op achteruit gegaan:

"(...)"

De speciale rapporteur gaat in op de heersende censuur, en de impact daarvan op het documenteren van mensenrechtenschendingen:

"(...)"

Daarbij komt dat de Taliban mensenrechtenschendingen vaak heftig ontkennen, ze als 'binnenlandse aangelegenheden' bestempelt, en kritiek hierop als anti-islamitisch wordt afgeschilderd:

"(...)" (p. 1)

Het aantal lijfstraffen die door de Talibanrechtbanken werden opgelegd nam in de tweede helft van 2024 nog toe. Eén van de misdrijven die tot dergelijke straffen leidde, is 'morele corruptie'. Vooral holebi's en jonge ongehuwde personen zoals verzoeker worden getroffen:

"(...)"

De speciale rapporteur spreekt voorts over het uitgebreide gebruik van digitale en persoonlijke surveillance door de Taliban, en het gebruik van informanten om afwijkende meningen te controleren, ook op sociale media.. Bij checkpoints kan de Taliban mobiele telefoons doorzoeken:

(...)

Illustratief voor de toegenomen capaciteiten van de Taliban, is de drastische toename van het aantal bewakingscamera's. Met behulp van Chinese technologie, installeerde de Taliban zo een netwerk van 90 000 CCTV camera's om miljoenen Afghanen in te controleren

4.20. Verslag van de VN Secretaris-Generaal aan de VN- Veiligheidsraad, 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security Report of the Secretary-General', A/79/675S/2024/876 , 6 December 2024,

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/report_of_secretary-general_6_dec_2024_-_afghanistan.pdf

Uit het meest recente verslag aan de Veiligheidsraad blijkt verder dat openbare lijfstraffen worden voortgezet. Er blijkt eveneens dat de wet op deugd en ondeugd van 31 juli 2024 wordt uitgerold, ondermeer door huisbezoeken, en door middel van lokale comités. Dit toont aan dat de wet ernstig dient te worden genomen, en er wordt ingezet op verdieping van de repressie. Verreikende zaken die onhaalbaar werden geacht, zoals het verbod of afbeelding van levende wezens worden eveneens afgedwongen. Verder blijkt ook een opmerkelijke toename in het aantal aanhoudingen en detenties, vaak zonder effectieve veroordeling, hetgeen een toename van repressie en detentie voor kleine vergrijpen indiceert. Tot slot wordt er aangegeven dat er een wijdverspreide angst is gezien te worden met een smartphone door de Taliban, gezien de Taliban toegang wil tot foto's en inhoud van de telefoons en deze soms in beslag neemt. Uiteraard brengt dit voor personen die zouden terugkeren en buitenlandse contacten hebben grote risico's mee:

"(...)"

4.21. UNAMA, Report on the Implementation, Enforcement and Impact of the Law on the Propagation of Virtue and Prevention of Vice in Afghanistan, 10 april 2025, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/report-implementation-enforcement-and-impact-law-propagation-virtue-and-prevention-vice-afghanistan-april-2025-enps>

Uit het rapport blijkt de steeds strengere implementatie van het regelgevend kader en het feit dat de focus van het regime ook steeds meer ligt op Afghaanse mannen:

"(...)"

Het staat dus vast dat er door de taliban op verzoeker als jonge man streng zal worden toegekeken.

5. Verzoekers waardenpatroon en religiebeleving

Verzoeker vult zijn religie in België op een heel andere manier in dan de taliban momenteel oplegt aan de Afghaanse bevolking. Er kan bijvoorbeeld verwezen worden naar zijn geaardheid, zijn (seksuele) contacten, het drinken van alcohol, zijn vrije omgang met iedereen...

Verder meent hij dat vrouwen en meisje gelijke rechten moeten hebben als mannen en in vrijheid moeten kunnen leven.

Dit maakt dat verzoeker zich bevindt in een situatie waarin hij buiten zijn land van herkomst zijn religie en waardenbeleving op een andere wijze is gaan beleven zonder dat hij reeds omwille hiervan in de negatieve belangstelling stond van de taliban.

In dergelijk situaties merkte Uw Raad in arrest 299 418 van 22 december 2023 op pagina 19 het volgende op in verband met de onderzoeksverplichtingen van verwerende partij:

“In dat geval komt de vraag op of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst wel in de negatieve belangstelling van een actor van vervolging komt te staan. Omdat van een vreemdeling van wie de geloofsovertuiging geloofwaardig wordt geacht, niet kan worden gevraagd dat hij zich om vervolging te voorkomen in het land van herkomst terughoudend opstelt, is het in zulke gevallen wel van belang om de geloofwaardigheid van de ‘afvalligheid’, in casu de nieuwe wijze waarop de verzoekende partij haar geloof belijdt, te onderzoeken en te beoordelen. Aldus moet de geloofwaardigheid van de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof heden belijdt ook worden onderzocht en beoordeeld.

Verder zijn voor het onderzoek naar en de beoordeling van de geloofwaardigheid van huidig asielaanvraagant waaraan de verzoekende partij een gewijzigde vorm van geloofsbeleving ten grondslag heeft gelegd, de beschikbare informatie over het land van herkomst en de daar te lopen risico's ook relevant.”

Hierbij dient te worden benadrukt dat de taliban haar politieke project grotendeels overlapt met haar religieuze agenda en dat van burgers verwacht wordt dat zij zich hier mee in inschrijven. Zoals blijkt uit objectieve landeninformatie waar hierboven werd naar verwezen worden burgers hier ook actief naar bevestigd en dit met alle gevolgen van dien. Het gaat hier ook niet om een gematigde islaminterpretatie maar een bijzonder extreme.

Dit brengt ernstige risico's mee bij terugkeer. Verzoeker heeft niet onder talibanbewind gewoond, is al jarenlang uit Afghanistan, verzoeker heeft een fundamenteel andere geloofsovertuiging dan die van de taliban en het is maar weinig waarschijnlijk dat verzoeker de nodige kennis bezit om een ondervraging van de taliban zonder negatieve perceptie te doorstaan en bijgevolg als afvallige te worden beschouwd.

Verzoeker zijn geloofsopvattingen en politieke opvattingen over menselijke gelijkheid vallen zowel onder de noemer van politieke overtuigingen, religieuze overtuigen als bepaalde sociale groep.

In arrest C-151/22 van 21 september 2023 van het Hof van Justitie wordt verduidelijkt dat uit de bewoordingen van artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95 niet kan worden afgeleid dat, “om onder het begrip „politieke overtuiging” in de zin van die bepalingen te kunnen vallen, de opvatting, gedachte of mening die de verzoeker verklaart te hebben of te uiten, voor hem een zekere mate van overtuiging moet hebben, of zelfs zo diepgeworteld moet zijn dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten om niet de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging te wekken” (punt 30)

En in punt 34 stelt het Hof dat alleen met betrekking tot de in artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95 bedoelde vervolgingsgrond in verband met het „behoren tot een bepaalde sociale groep”, wordt gesproken van „een kenmerk of geloof [...] dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”. Vereisen dat sprake is van een dergelijk element om te kunnen spreken van een „politieke overtuiging” in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van deze richtlijn, zou neerkomen opeen onterechte beperking van de draagwijdte van dit begrip.

Een verzoeker kan immers ook indien de door hem aangevoerde politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft, of niet „fundamenteel” of diepgeworteld is, bij terugkeer naar zijn land van herkomst het reële risicolopen dat hij wordt vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land (punt 36 van het arrest).

Het is dan ook zeer belangrijk om toegeschreven politiek-religieus verraad onder de juiste vervolgingsgrond te kwalificeren omdat de bewijslast fundamenteel verschillend is naargelang de ingeroepen vervolgingsgrond. De RvV blijkt dit standpunt te volgen, onder andere in arrest 303 588 van 22 maart 2024 waarin expliciet wordt verwezen naar de rechtspraak van het HvJ:

“(…)”

Dezelfde redenering in verband met toegeschreven kenmerken gaat overigens ook op voor de vervolgingsgrond ‘religie’. Hoewel het een onderscheiden vervolgingsgrond is, zijn er in het concrete geval van Afghanistan vele overlappingsen. Religie wordt immers geïnstrumentaliseerd door de de facto overheid, de taliban, om de maatschappij vorm te geven. Zich niet kunnen identificeren met het in Afghanistan geldende maatschappijbeeld en hieromtrent een andere mening op na houden is bijgevolg onlosmakelijk verbonden met de interpretatie van de geldende religieuze voorschriften en de vorming van godsdienstbeleving.

In verband met de notie religie en hoe dit invulling te geven als vervolgingsgrond binnen het vluchtelingenrechtelijk kader kan er gewezen op worden op de interpretatie van UNHCR hieromtrent⁸⁰, maar ook de definitie in de Kwalificatierichtlijn, artikel 10, lid 1, onder b): “het begrip „godsdienst” omvat met name theïstische, niet- theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deel nemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging gebaseerd zijn of daardoor worden bepaald;

Dit is uitermate relevant in de specifieke context van Afghanistan waar men wordt geconfronteerd met een door de taliban opgelegde cultuur die wordt gekenmerkt door een extreme interpretatie van shariaregelgeving in het dagelijks leven. De religieuze voorschriften die de taliban hanteert zijn bijzonder strikt en worden ook

rigoreus opgevolgd. Het zich niet houden aan bepaalde geloofsvoorschriften kan leiden tot extreme vormen van geweld, tot zelfs de dood.

Ook hier kan worden verwezen naar punt 33 van het arrest van 21 september 2023 van het HvJ waarin wordt gesteld dat:

“Gelet op de vragen van de verwijzende rechter moet er in het bijzonder op worden gewezen, ten eerste, dat met de vervolgingsgronden in verband met „godsdiens” en „politieke overtuiging” in artikel 10, lid 1, respectievelijk onder b) en e), van richtlijn 2011/95 blijkens overweging 16 ervan wordt beoogd de toepassing van de onderscheiden grondrechten, met een verschillende inhoud en draagwijdte, te bevorderen. In het eerste geval gaat het om de vrijheid van gedachte, geweten en godsdiens, zoals gewaarborgd door artikel 10, lid 1, van het Handvest van de grondrechten. In het tweede geval gaat het om de door artikel 11 daarvan gewaarborgde vrijheid van meningsuiting, die de vrijheid omvat om een mening te hebben en om kennis te nemen en te geven van informatie of ideeën, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Hieruit volgt dat er bij een beoordeling van deze twee „gronden van vervolging” in beginsel rekening moet worden gehouden met dit verschil.”

Ook wat betreft religie wordt de link gemaakt met de fundamentele grondrechten en de vrijwaring ervan binnen de context van de beoordeling van een vrees voor vervolging. Om vervolging op basis van religie te beoordelen moet men dus de toepassing van de vrijheid van gedachte, geweten en godsdiens, zoals gewaarborgd door artikel 10, lid 1, van het Handvest van de grondrechten in acht nemen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt onomstotelijk dat er op geen enkele manier kan worden afgeweken van het religieuze kader dat door de taliban wordt opgelegd. Zelfs de perceptie dat men zich niet inschrijft in hetzelfde religieuze denkkaders volstaat al om het voorwerp van vervolging uit te maken.

Er kan ook verwezen worden naar het arrest C-646/21 van 13 juni 2024 van het Hof van Justitie waaruit duidelijk blijkt dat de voorwaarde van lidmaatschap van een bepaalde sociale groep als grond voor vervolging minder restrictief wordt ingevuld door het Hof van Justitie dan door de Belgische asielinstanties.

Het Hof oordeelt onder meer in punt 44 van dit arrest dat wie in zijn dagelijks leven het voordeel wil genieten van een fundamentele waarde van de Unie, zich daadwerkelijk vereenzelvigd met deze fundamentele waarde, en deze vereenzelviging kan worden beschouwd als een „kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft”.

In arrest C-646/21 bestaat deze fundamentele waarde uit de waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, en wordt hierbij verwezen naar artikel 2 VWEU (punt 34) en het Handvest van Grondrechten van de Unie (punt 38).

We kunnen dus kijken naar artikel 2 VWEU en het Handvest om te begrijpen welke fundamentele waarden voor deze vereenzelviging in aanmerking komen. De waarden vervat in artikel 2 VWEU beperken zich niet tot gelijkheid van mannen en vrouwen maar omvatten ook eerbied voor de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten, waaronder de rechten van personen die tot minderheden behoren, pluralisme, non-discriminatie, verdraagzaamheid, rechtvaardigheid, en solidariteit.

In het Handvest vinden we menselijke waardigheid (art. 1) terug, het recht op vrijheid en veiligheid (art. 6), de vrijheid van gedachte, geweten en godsdiens (art. 10), de vrijheid van meningsuiting en van informatie (art. 11), het recht op goed bestuur (art. 41), het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 47) en het vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging (art. 48).

Verzoeker maakt de keuze zijn geloof op een zeer andere manier te beleven dan de Taliban vereist door zijn manier van denken en de concrete invulling van zijn geloof. Verzoeker geniet in het dagelijks leven het voordeel van zijn vrijheid van gedachte en godsdiens om dit te doen.

Verzoekers gewoontes, preferenties, en waarden zijn zaken die voor de asielinstanties misschien op zich niet belangrijk of beschermingswaardig zijn, maar dat is het punt niet. Het punt is dat deze zaken voor verzoeker wel belangrijk zijn, belangrijk genoeg om met taboes te breken. Dat verzoeker deze levenskeuzes kan maken is door de fundamentele waarden van autonomie, vrijheid en vrijheid van gedachte en godsdiens in praktijk te brengen.

Verzoeker wil bij terugkeer deze autonomie en vrijheid op straffe van onmenselijke en vernederende behandelingen niet opgeven. Hij wil niet verplicht worden om op straffe van mishandeling islam op een erg veeleisende en specifieke manier te belijden.

De Taliban zou bij verzoekers terugkeer sowieso een intensieve aandacht aan de dag leggen voor verzoekers geloofsbeleving. Er zijn immers vermoedens dat Afghanen die naar Europa gevlucht zijn het onvoldoende nauw nemen met Islam.-

6. Conclusie

Verzoeker is bereid om verder toelichting te geven over de nieuwe elementen die uiteen werden gezet in deze aanvullende nota op de zitting van 20 februari 2026, weliswaar achter gesloten deuren.

Al deze feiten samengenomen is het heel duidelijk dat verzoeker een gegronde vrees op vervolging heeft en meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut.”

Verzoeker voegt bij deze vijfde aanvullende nota volgende stukken:

“1. Screenshots Grindr

2. Foto's met A. (...)
3. Foto's met date
4. Foto alcoholconsumptie
5. Foto's activiteiten
6. Stukken vaccinator
7. Individuele rekeningen 2023-2025
8. Taalcertificaten
9. Huurovereenkomst".

3.6. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

De lidstaten beoordelen of de verzoeker bijzondere procedurele waarborgen behoeft (artikel 24.1 van de richtlijn 2013/32/EU). Een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, is een verzoeker die t.g.v. individuele omstandigheden beperkt is in zijn mogelijkheden om aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen waarin de richtlijn voorziet (artikel 2, d)). Deze bijzondere procedurele noden kunnen bestaan op grond van o.m. de leeftijd, geslacht, seksuele gerichtheid, genderidentiteit, handicap, ernstige ziekte, psychische aandoeningen of als gevolg van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld. De lidstaten moeten trachten verzoekers die bijzondere procedurele noden hebben, als dusdanig te herkennen voordat een beslissing in eerste aanleg wordt genomen (overweging 29). Artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU werd omgezet in een nieuw artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dat spreekt van "*noden*" i.p.v. "*waarborgen*", maar de wetgever geeft aan deze 2 begrippen dezelfde betekenis.

Dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*"

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota's doorspekt zijn met landeninformatie van verschillende bronnen, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*.

Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/8 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van de richtlijn 2013/32/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden.

Verzoeker duidt voorts niet welke bepaling(en) van artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU hij te dezen concreet geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Artikel 4 van de voormelde richtlijn is omgezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen en bepalingen wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoeker, terdege rekening gehouden.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op een volgend verzoek om internationale bescherming en *in casu* een eerste verzoek om internationale bescherming voorligt. Het betoog van verzoeker dat de fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de taliban, die voorheen werden beschouwd als de belangrijkste actor van vervolging in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, nieuwe elementen zijn die een nieuw en grondig onderzoek naar de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken, dat de analyse van verweerder betreffende deze situatie betwist moet worden, dat het onderzoek van verweerder niet *in concreto* werd verricht maar op algemene politiek wijze, zodat het kon worden toegepast op latere verzoeken die omwille van de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend en dat de beoordeling van de nieuwe situatie in Afghanistan in strijd is met de aanbevelingen van het UNHCR van februari 2022, dat de bestreden beslissing het tegenovergestelde is van wat het UNHCR verwacht en de benadering van het CGVS dan ook in strijd is met de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 25 van de richtlijn 2005/85/EG, is dan ook niet gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer

- de taliban omwille hun verdenking van het neerschieten van twee talibanleden bij hem thuis, terwijl het zijn neef, een soldaat, was die hen neerschoot en vluchtte,
- de taliban omwille van zijn werk als vaccinateur,
- de taliban en de gemeenschap/familie omwille van zijn homoseksualiteit.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.7.1.3. Betreffende verzoekers vluchtrelaas zoals naar voren gebracht bij het CGVS

4.7.1.3.1. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd bij binnenkomst in België, zijnde geboren op 5 juni 2005, dat de beslissing die hem immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 13 mei 2022 stelt dat hij ouder dan 18 jaar is, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U gaf zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al uw vingerafdrukken af, voordat u in België een verzoek tot internationale bescherming indiende. U gaf echter in Oostenrijk en België telkenmale een andere geboortedatum op. In Oostenrijk gaf u als geboortedatum immers 1 januari 2004 op, terwijl u in België verklaarde geboren te zijn op 5 juni 2005 (zie DVZ, Dublin-informatie). Daarnaast stelt de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 13 mei 2022 dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit en personalia, ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid en doet besluiten dat uw verklaringen met enige terughoudendheid moeten worden bekeken.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen met de taliban.

Zo dient vooreerst vastgesteld dat u bij uw initiële interview, dat u aflegde als 'minderjarige' bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), geheel andere vluchtmotieven liet optekenen dan nadien op de CGVS Vragenlijst en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde immers aanvankelijk dat u Afghanistan had verlaten omdat uw leven er in gevaar was ten gevolge van familiale problemen met uw neven. U repte er met geen woord over eventuele problemen met de taliban, noch over het werk van uw neef voor het Afghaanse leger als oorzaak daarvan (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vluchteling (NBMV)). Dat u deze elementen in eerste instantie geheel onvermeld liet en het louter over deze familiale problemen had, ondermijnt al op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient vastgesteld dat ook uw latere verklaringen op zich allerm minst wisten te overtuigen. Uw verklaringen over de oorzaak van de problemen en de problemen zelf bleken immers vaag, weinig aannemelijk en soms zelfs inconsistent.

(...) Echter, zelfs indien het CGVS deze tewerkstelling zou geloven, (...), dan nog kunnen de problemen die hierdoor ontstonden niet worden geloofd.

U verklaart dat uw neef een eerste bedreiging ontving ongeveer negen maanden voor de val, in de vorm van een dreigbrief die voor de deur werd achtergelaten (CGVS, p. 12). Bevreemdend is dat u verklaart dat uw neef dit niet serieus nam (CGVS, p. 13). Dat uw neef dergelijk dreigement van de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, niet serieus zou nemen is niet logisch te noemen. U verklaart dat de taliban na het achterlaten van deze dreigbrief tevens de vader van uw neef, de imam van de moskee, alsook uw vader aanspraken (CGVS, p. 13). U bent echter inconsistent wat betreft het tijdstip van deze gebeurtenissen. Initieel verklaart u immers dat de taliban de vader van uw neef aanspraken een week na het ontvangen van de dreigbrief (CGVS, p. 13). Later stelt u echter dat de taliban de dreigbrief 's nachts achterlieten, en de volgende ochtend reeds met de vader van uw neef spraken (CGVS, p. 14). Uw wijzigende verklaringen hieromtrent spreken boekdelen. De daaropvolgende nacht spraken de taliban dan tevens met de imam en uw vader, wanneer ze in de moskee waren (CGVS, p. 13-14). (...)

Uw vader belde diezelfde nacht nog met uw neef en overtuigde hem om te stoppen met zijn job (CGVS, p. 14). Uw neef kwam drie dagen later naar huis (CGVS, p. 14). Merkwaardig is dat uw neef dan zelf naar de taliban ging (CGVS, p. 14). Dit lijkt een wel zeer risicovolle actie, gelet op uw verklaring dat de taliban uw neef eerder bedreigd hadden met de dood, alsook gelet op uw verklaring dat uw neef niet officieel was gestopt met zijn job en de taliban voorloog door bijvoorbeeld te verklaren dat hij zijn badge en kaarten had achtergelaten op zijn werkplaats (CGVS, p. 14-15). Het is niet aannemelijk dat uw neef de taliban zomaar zelf zou opzoeken om hen dan te proberen te bedriegen. Gevraagd of dit niet gevaarlijk was, antwoordt u dat om die reden uw vader, een andere oom, en de imam met hem mee gingen (CGVS, p. 14). Dit is echter geen afdoende argument om een dergelijk risicovolle onderneming met vrees voor eigen leven, uit te voeren.

Dient te worden opgemerkt dat het ook bevreemdend is hoe vergevingsgezind de taliban hier zijn voor iemand die wel gedurende een zeer lange periode voor het leger werkte. Bovendien lijken ze wel erg goedgelovig, het enige wat uw neef moest doen was zeggen dat hij was gestopt, zelfs het feit dat hij geen badges kon afgeven was geen probleem. Dit is niet serieus, en strookt allesbehalve met de reputatie van de taliban als één van de meest beruchte terroristische organisaties.

Uw neef ging na een maand tot anderhalve maand terug werken, omdat uw regio terug werd ingenomen door de overheid (CGVS, p. 14-15). Gedurende deze maand tot anderhalve maand hoorde uw neef niets meer van de taliban (CGVS, p. 15). Opnieuw is het merkwaardig dat dit ene bezoek van uw neef aan de taliban voldoende was voor hen om het probleem te doen verdwijnen. Dat uw neef onopgemerkt terug kon gaan werken bij het leger, getuigt van weinig aandachtig gedrag in hoofde van de taliban. Na ongeveer zeven tot acht maanden kwam uw neef terug naar huis op verlof (CGVS, p. 15). De derde avond, wanneer hij toevallig bij u thuis was, kwamen er twee talibanleden langs, die uw neef doodschoot (CGVS, p. 15). Bevreemdend is dat u verklaart dat de talibanleden niet de kans hadden terug te schieten omdat ze hun geweer rond hun torso hadden hangen (CGVS, p. 16). Bovendien stelt u dat de taliban dachten dat uw neef geen wapen zou hebben om zich te beschermen (CGVS, p. 16). Het is niet aannemelijk dat de twee talibanleden niet beter voorbereid zouden binnenvallen. Dat ze hun wapens niet eens in de hand hadden, en er zomaar vanuit gingen dat uw neef zich niet zou kunnen verdedigen, is allerm minst aannemelijk.

Daarna liet uw neef zijn geweer achter en vluchtte naar de dichtbij zijnde overheidspost (CGVS, p. 16). Het is uiterst merkwaardig dat uw neef zijn wapen achterliet, aangezien dit belangrijk bewijs was van de feiten die zich hadden afgespeeld en hij dit bovendien nadien mogelijks goed kon gebruiken ter verdediging. U verklaart dat u niet weet waarom hij dit deed (CGVS, p. 17-18). Ongeveer veertig minuten later kwamen er zes andere talibanleden langs, die u vroegen wie dit had gedaan en die u beschuldigden wanneer ze het wapen zagen (CGVS, p. 15-16). Zeer merkwaardig is dat u verklaart dat u, nadat uw neef was weggelopen, gedurende deze veertig minuten niets deed (CGVS, p. 17). U vluchtte zelf niet weg maar u probeerde ook op geen enkele manier hulp te krijgen (CGVS, p. 17). U ging niet naar buiten omdat het verboden was in uw regio om na zeven uur 's avonds nog naar buiten te gaan (CGVS, p. 17). Men moge evenwel verwachten dat een dergelijke situatie wel een uitzondering op de regel zou verantwoorden. Wanneer u dit wordt gevraagd, antwoordt u dat u geen uitzondering kon maken en ook niet kon bellen omdat het netwerk door de taliban niet werkte (CGVS, p. 17). Uw gebrek aan actie valt niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees, en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gevraagd of de andere talibanleden die later kwamen, op de hoogte waren van de reden van het bezoek van de twee doodgeschoten talibanleden, stelt u dat ze dit misschien niet wisten (CGVS, p. 18). In het algemeen, wanneer de taliban iemand willen meenemen, zeggen ze dit immers niet tegen te veel mensen (CGVS, p. 18). Het lijkt echter niet aannemelijk dat de andere talibanleden absoluut niet op de hoogte zouden zijn geweest van de reden voor hun bezoek, met name uw neef.

U verklaart dat de talibanleden u meenamen naar hun gevangenis (CGVS, p. 18). Ze ondervroegen u gedurende uw gevangenschap over de dader, maar u antwoordde nooit (CGVS, p. 18). Dit getuigt opnieuw van enorm veel geduld in hoofde van de taliban, hetgeen maar weinig aannemelijk is, gelet op hun reputatie. Dat ze gedurende minstens acht dagen zomaar uw ontwijkende antwoord zouden slikken, is maar weinig geloofwaardig.

Vier dagen na uw bevrijding ontving u een dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 19). In de brief stond dat u moest terugkomen omdat u was weggelopen van de gevangenis (CGVS, p. 19). Tien dagen na de val van de Afghaanse overheid ontving u een tweede dreigbrief, waarin hetzelfde stond geschreven (CGVS, p. 20). U legt kopieën van de twee dreigbrieven neer tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bevreemdend is dat u niet kan aanduiden welke de eerste brief is, en welke de tweede (CGVS, p. 19). U geeft als reden hiervoor dat u niet kan lezen (CGVS, p. 19). Evenwel verklaarde u eerder dat u wel degelijk Pashtu kan lezen als het geschreven is op de computer of met een gsm, maar dat u geen handschrift kan lezen (CGVS, p. 6). Ook dit is maar weinig serieus. Men moge verwachten dat indien u een tekst volledig kan lezen wanneer deze getypt is, u op zijn minst ook wel de grote lijnen zou kunnen begrijpen van een geschreven tekst. Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat u dermate belangrijke informatie zoals welke de eerste brief was en welke de tweede, niet vanbuiten zou weten. Dat u hier geen informatie over kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u na het incident waarbij de twee talibanleden stierven, nog slechts eenmaal met uw neef sprak (CGVS, p. 20). Nog merkwaardiger is dat u hem enkel sprak over de reisroute, en jullie beiden geenszins terugkwamen op het incident en wat er daarna nog met uw neef was gebeurd (CGVS, p. 20-21). Dit is immers bezwaarlijk een detail te noemen. Dat hij u hier niets over zei, kan niet volstaan als verklaring voor uw onwetendheid inzake wat er nog met hem gebeurde. U denkt dat hij terug naar zijn werkplaats was gegaan en na de val van de Afghaanse overheid Afghanistan had verlaten, omdat u dit hoorde van zijn vader (CGVS, p. 20). Dit is echter slechts zeer beperkte informatie, en dat u zelf niet meer probeerde te weten te komen, wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen verhaal.

(...)

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara betreft geen origineel, zodat de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Gelet op de vaststelling dat u niet de waarheid heeft verteld over bepaalde personalia, zoals uw juiste geboortedatum, kan aan dit document geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Wat de andere kopieën van de taskara's betreft, toont u in dezer ook niet aan dat deze stukken, overigens opnieuw kopieën en geen originelen, effectief aan familieleden van u toebehoren. Wat betreft de kopieën van de werkbadge en de bankkaart van uw neef, alsook de kopie van de brief die uw neef ontving, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De neergelegde foto's van een man in legeruniform, alsook de foto van diezelfde man met uniform en wapen, en de foto van die man met twee collega's, zeggen niks over de identiteit van deze man en tonen bijgevolg geenszins een familieband aan tussen u en deze persoon. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen. Wat de kopieën van de twee dreigbrieven in uw hoofde betreft, moet worden opgemerkt dat gaat het om volledig met de hand geschreven documenten, die door eender wie, waar of wanneer kunnen zijn opgesteld. Bovendien kunnen ook hier dergelijke documenten uw relaas slechts staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De neergelegde TikTok video waarop u te zien bent naast een waterpartij, met een rugzak en een gsm in de hand, is niet relevant in het licht van uw asielaanvraag.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen een enkele verduidelijking en gaan niet over de kern van het relaas. Ze kunnen bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen.”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgelaten vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.7.1.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

1. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

2. Verzoeker betwist het cijfer van de leeftijdstest waaruit blijkt dat hij ouder is dan 18 jaar in tegenstelling tot wat hij verklaarde bij aankomst in België. Hij betoogt dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij aangezien dergelijk beroep, zonder officieel en gelegaliseerd identiteitsdocument, zinloos is, en dat hoewel de beslissingen van de Dienst Voogdij buiten de rechtsmacht van de Raad vallen, hij toch wenst op te merken dat de medische onderzoeken die op hem uitgevoerd werden, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd in te schatten. Ter staving verwijst hij naar een rapport van "académie nationale des médecins" van 16 januari 2007 en naar een krantenartikel van Liberation van 14 november 2014. Hij stelt verder dat ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto geen onfeilbare methode is om de leeftijd van een persoon te bepalen, dat de bewijskracht van deze testen dus moet worden gerelativeerd, dat dit element bijgevolg niet ernstig kan gebruikt worden om hem in een negatief daglicht te stellen.

De Raad stelt in dit licht wel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij – zoals hij zelfs overigens ook aangeeft – en wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het '*privilège du préalable*'. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van verzoeker door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker was bijgevolg meerderjarig bij aankomst in België op 2 mei 2022. Door louter te betogen dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij aangezien dergelijk beroep, zonder officieel en gelegaliseerd identiteitsdocument, zinloos is, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoeker werpt met zijn betoog geen ander licht op de vaststelling dat het feit dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet reeds zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

3. Betreffende het motief dat verzoeker bij het initiële interview (fiche Niet-begeleide Minderjarige Vluchteling, hierna: NBMV-fiche) geheel andere vluchtmotieven vermeldde, dat hij aanvankelijk verklaarde dat hij Afghanistan verlaten heeft omdat zijn leven in gevaar was door familiale problemen met zijn neven, dat hij er niet mee te maken had met de taliban, noch over het werk van zijn neef voor het Afghaanse leger als oorzaak daarvan, dat het onvermeld laten van deze problemen in eerste instantie en het louter vermelden van familiale problemen, de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen, laat verzoeker gelden dat hij bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling heel moe was na een moeilijke reisroute, nog geen contact had gehad met een voogd of een advocaat en zich niet bewust was van het belang dat zijn verklaringen correct genoteerd zouden worden en later gebruikt zouden worden om een weigeringsbeslissing te staven. Hij vervolgt dat hij tijdens het interview niet werd bijgestaan door een voogd of een advocaat, dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen en hij deze ook niet heeft ondertekend (noch een wettelijke vertegenwoordiger). Eveneens wenst hij erop te wijzen dat dit interview in heel slechte omstandigheden afgelegd wordt: verschillende personen worden in éénzelfde zaal verhoord, zodat er veel lawaai is en het interview duurt maar enkele minuten. Hij stelt dat er geen enkele procedurele waarborgen verbonden zijn aan dit interview zodat de informatie die opgenomen werd in deze fiche, niet als basis kan gebruikt worden door verweerder om een weigeringsbeslissing te staven. Vervolgens wijst verzoeker op rechtspraak van de Raad en stelt hij zich dus niet te kunnen verenigen met de overwegingen in de bestreden beslissing op basis van de vergelijking van de NBMV-fiche met elders opgetekende verklaringen, dat het invullen van de NBMV-fiche

als doel heeft om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te identificeren, alsook hun kwetsbaarheden en behoeftes en niet als doel heeft om in detail de redenen van vertrek te vermelden. Verzoeker meent dan ook dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om in detail uit te leggen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft.

Dat zijn verklaringen bij zijn registratie niet correct genoteerd zouden zijn geweest, is evenwel een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat deze verklaringen niet werden voorgelezen aan verzoeker en dat verzoeker deze ook niet ondertekend heeft, doet hieraan geen afbreuk. Voorts kunnen vermoedheid of de afwezigheid van een voogd of advocaat, noch het feit dat het invullen van de NBMV-fiche als doel heeft om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te identificeren, alsook hun kwetsbaarheden en behoeftes, en niet als doel heeft om in detail de redenen van vertrek te vermelden, noch het feit dat hij niet de mogelijkheid kreeg om "*in detail*" uit te leggen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, verklaren dat verzoeker bij zijn registratie bij de Dienst Voogdij verklaarde dat hij Afghanistan verliet omwille van familiale problemen met zijn neven en helemaal niets zei over problemen met de taliban. Ook het mogelijke lawaai in de zaal en de korte duur van het interview kunnen hiervoor geen verklaring bieden.

Waar verzoeker nog citeert uit de arresten met nrs. 151 978 en 225 025 van de Raad van respectievelijk 8 september 2015 en 20 augustus 2019, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt gesteld dat het onvermeld laten van deze problemen (met de taliban waarop hij zijn vrees baseert) in eerste instantie en het louter vermelden van familiale problemen, de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de informatie die opgenomen werd in de NBMV-fiche niet kan meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en niet kan worden gebruikt door verweerder om een weigeringsbeslissing te staven.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in slaagt om zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

4. Betreffende het werk van zijn neef stelt verzoeker dat verweerder hem een beperkte kennis kwalijk neemt, dat nochtans benadrukt dient te worden dat N.W. slechts zijn neef is, die niet in zijn huis woont, waardoor het contact des te sporadischer is, dat dit niet gelijk staat aan een relatie van een rechtstreeks familielid van hetzelfde huishouden, waardoor minder informatie kan bekomen worden, dat hij bovendien jong was ten tijde van de aanvang van diens werkzaamheden waardoor hij onmogelijk besef kon hebben van de realiteit en omstandigheden van diens job, dat verweerder deze elementen niet in aanmerking neemt en geen vragen stelt die afwijken van de standaardvragenstelling die niet geschikt is aan zijn persoonlijke situatie, dat verweerder hem bijvoorbeeld niet ondervroeg over de contacten die hij onderhield met zijn neef, de frequentie hiervan, wanneer zij over diens job praatten en hoe zijn neef was wanneer hij hierover sprak, met andere woorden vragen die dichter bij zijn realiteit aansluiten, dat hij tot slot wel concrete informatie aangaf die van de nodige kennis getuigen, dat zijn neef soldaat was, werkte in het opleidingscentrum in Kabul gedurende 9 jaar, drie maanden training kreeg in Kabul op diens werkplaats, dat hij begon te werken op zijn 19de en alleen een taskara diende voor te leggen om te kunnen starten, dat hij de commandant vermeldt, de taken van de neef, het aantal mensen met wie hij werkte, de aanwezigheid van bewakers, de shifts, de naam van één collega, het type wagen dat hij gebruikte en diens inkomen en de evolutie hiervan. Hij meent dat deze kennis niet gebrekkig is.

De Raad acht het motief "*Zo verklaart u dat uw neef N.F. (...) gedurende negen jaar werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger als soldaat (Sarbaz) (CGVS, p. 9). U heeft echter slechts zeer beperkte kennis van diens job. Zo weet u niet exact wanneer hij begon met werken, u denkt misschien in 2014 (CGVS, p. 9). U verklaart dat hij drie maanden training kreeg in Kabul, maar kan niet zeggen wat de naam van het opleidingscentrum was (CGVS, p. 9). Na zijn training werkte hij in hetzelfde opleidingscentrum in Kabul (CGVS, p. 10). Het is bevreemdend dat u verklaart dat uw neef hier negen jaar werkte, maar u geen idee heeft van hoe het opleidingscentrum werd genoemd. U kan verder niet zeggen in welk korps hij werkte, noch*

in welk bataljon (CGVS, p. 10). U weet tevens niet wie de directe overste van uw neef was (CGVS, p. 10-11). Ook dit is bizar. Men zou kunnen verwachten dat deze namen toch regelmatig gevallen moeten zijn wanneer uw neef vertelde over zijn job. U kan verder slechts één van zijn collega's noemen, wat bitter weinig is gezien de beweerde langdurige tewerkstelling (CGVS, p. 11). Uw beperkte kennis van de job van uw neef doet al de wenkbrauwen fronsen." overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.3.1., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

5. Betreffende de bedreigingen ten aanzien van zijn neef, stelt verzoeker dat verweerder opmerkt dat zijn neef deze niet serieus nam, dat nochtans het tegenovergestelde gedrag blijkt uit zijn relaas, dat de dag na de dreigbrief de taliban vooreerst in de moskee kwamen om met de imam te praten, waarop zijn vader in gesprek ging met de imam, dat de derde dag na de dreigbrief zijn neef naar zijn huis kwam, dat zijn vader na de dreigbrief de neef meteen opbelde om hem op te leggen te stoppen met werken en dan ook liet weten, samen met de andere dorpelingen, aan de taliban dat de neef zijn werkzaamheden had gepauzeerd, dat uit niets dus blijkt dat de neef deze bedreigingen niet serieus nam, dat het wel zo is dat de vader van zijn neef deze niet hielp, waardoor zijn eigen vader in actie kwam.

Met voorgaand betoog werpt verzoeker geenszins een ander licht op de vaststelling "*Bevreemdend is dat u verklaart dat uw neef dit niet serieus nam (CGVS, p. 13). Dat uw neef dergelijk dreigement van de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, niet serieus zou nemen is niet logisch te noemen.*" en maakt hij geen 'tegenovergesteld gedrag' van zijn neef aannemelijk. Immers uit het loutere feit dat de vader van verzoeker de bedreiging serieus nam – dat de neef – drie dagen na de dreigbrief – nadat verzoekers vader hem had overtuigd, naar verzoekers huis kwam (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13: "*(...) dan wanneer ze spraken (...) mijn vader, daarna sprak mijn vader met hem en hij was in staat hem te overtuigen zijn job te verlaten. Dan kwam hij (...)*"; "*(...) maar wanneer mijn vader hem sprak en hem overtuigde dat situatie niet heel goed is dan vliet hij zijn job*"), kan geenszins afgeleid worden dat verzoekers neef zelf de bedreigingen van de taliban initieel serieus nam. Te meer dus daar verzoeker verklaarde "*Wanneer we de dreigbrief kregen geloofde hij het niet*" en "*hij nam het niet serieus*" (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de vader van zijn neef deze niet hielp, waardoor zijn eigen vader in actie kwam, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

6. Verzoeker stelt dat zijn neef niet zelf naar de taliban ging, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat. Deze kritiek mist feitelijke grondslag nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoeker verklaarde op de vraag "*Was het niet gevaarlijk voor uw neef om naar de taliban te gaan en gewoon te vertrouwen dat zij hem zouden laten gaan?*" "*Voor die reden mijn vader, mijn andere nonkel en de imam van de moskee gingen met hem en de taliban vroegen voor zijn badge en kaarten maar hij zei hen dat ik die heb achtergelaten in Kabul, in mijn werkplaats*" en op de vraag – nadat een vraag gesteld was specifiek verwijzend naar zijn neef – "*Dus hij ging daar, gaf zijn vingerafdrukken en dan lieten taliban hem gaan?*" "*Ja*". (p. 14).

7. Verzoeker herinnert er ook aan dat hij onmogelijk het gedrag van de taliban kan verklaren, dat als 'meest beruchte terroristische organisatie' de taliban zeer onvoorspelbaar zijn, dat de aard van de organisatie zelf maakt dat er niet uitgegaan kan worden van een vaste, voorzienbare en procedurele houding in hoofde van diens leden, dat het dan ook niet toekomt aan verweerder om subjectieve uitlatingen te maken over hoe vergevingsgezind de taliban zouden zijn in het geval van zijn neef.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat niet het gedrag van de taliban bevreemdend wordt bevonden, doch wel het gedrag van zijn neef, die de bedreigingen van de taliban – de 'meest beruchte terroristische organisatie' – initieel niet serieus nam. Het feit dat de taliban zeer onvoorspelbaar zijn en er niet uitgegaan kan worden van een vaste, voorzienbare en procedurele houding in hoofde van diens leden, versterkt enkel maar de vaststelling dat het niet serieus nemen van hun bedreigingen ongeloofwaardig voorkomt.

In zoverre verzoeker zich met dit betoog richt tegen het motief "*Dient te worden opgemerkt dat het ook bevreemdend is hoe vergevingsgezind de taliban hier zijn voor iemand die wel gedurende een zeer lange periode voor het leger werkte. Bovendien lijken ze wel erg goedgegelovig, het enige wat uw neef moest doen was zeggen dat hij was gestopt, zelfs het feit dat hij geen badges kon afgeven was geen probleem. Dit is niet serieus, en strookt allesbehalve met de reputatie van de taliban als één van de meest beruchte terroristische organisaties.*", volgt de Raad de commissaris-generaal dat het allerminst aannemelijk is dat de taliban dermate vergevingsgezind en goedgegelovig waren. In zoverre de taliban een dergelijk irrationeel gedragspatroon zouden hebben vertoond – waarbij zij verzoekers neef die al negen jaar voor het leger had gewerkt zomaar op zijn woord geloven dat hij daarmee gestopt was –, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervoor een afdoende verklaring kan bieden, wat verzoeker door louter te stellen dat het een

subjectieve uittaling betreft, nalaat te doen. De Raad wijst erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

8. Waar verzoeker stelt dat hij met precisie de namen van de commandanten die zijn neef bedreigden kon geven, werpt hij geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals vermeld in punt 4.7.1.3.1, die voldoende schragend zijn om te concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas omtrent het incident negen maanden voor de val waarbij zijn neef bedreigd werd door de taliban teneinde hem te laten stoppen met zijn tewerkstelling als soldaat.

De Raad wijst erop dat er geenszins een verplichting bestaat om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te lijsten. De motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

9. Met zijn betoog, betreffende het schietincident bij hem thuis, dat hij geen verklaring kan bieden voor de houding, het gedrag en werkwijze van de taliban die op het ogenblik van hun bezoek bij hem thuis, hun wapen niet meteen in de hand hadden, dat het dan ook in feite weinig realistisch is om te denken dat de taliban zich voor een voordeur stellen met het wapen in handen, de deur visierend, dat zijn neef immers inderdaad voor het leger heeft gewerkt maar *in se* niet beschouwd werd als een gevaarlijk persoon, diens verstande dat hij de taliban nooit had aangevallen, dat niets kon aangeven dat zijn neef meteen de taliban zou doodschieten, richt verzoeker zich tegen het motief "*Bevreemdend is dat u verklaart dat de talibanleden niet de kans hadden terug te schieten omdat ze hun geweer rond hun torso hadden hangen (CGVS, p. 16). Bovendien stelt u dat de taliban dachten dat uw neef geen wapen zou hebben om zich te beschermen (CGVS, p. 16). Het is niet aannemelijk dat de twee talibanleden niet beter voorbereid zouden binnenvallen. Dat ze hun wapens niet eens in de hand hadden, en er zomaar vanuit gingen dat uw neef zich niet zou kunnen verdedigen, is allerminst aannemelijk.*". De Raad acht dit motief overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.3.1., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

10. Betreffende het motief dat zijn neef zijn wapen achterliet, betoogt verzoeker dat verweerder zijn verklaringen slechts deels herneemt, dat hij in feite verklaarde dat zijn neef zijn wapen liet vallen in een hoek van de kamer, waardoor kan worden vermoed dat dit eerder een ongeluk was dan een bewuste actie om het wapen achter te laten. Dergelijk betoog is niet dienstig daar het feit of de neef zijn wapen heeft neergelegd/neergegoot of heeft laten vallen, geen relevantie heeft voor de pertinente vaststelling dat het uiterst merkwaardig is dat zijn neef zijn (gevallen) wapen achterliet, aangezien dit belangrijk bewijs is van de feiten die zich hadden afgespeeld en hij dit bovendien nadien mogelijk goed kon gebruiken ter verdediging. Immers heeft de neef door het wapen niet terug op te nemen, het wapen achter gelaten in het huis.

11. Betreffende het motief dat hij 40 minuten nadat zijn neef verdween niets deed, wijst verzoeker erop dat hij heeft uitgelegd dat hij niet buiten kon komen en hij met zijn jonge broers en zusjes binnen zat waarbij het merendeel van de familieleden weenden en in paniek waren, door het traumatiserende en onverwachte karakter van het gebeuren. Verzoeker bepekt zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen doch werpt op deze wijze geen ander licht op de pertinente vaststellingen "*Zeer merkwaardig is dat u verklaart dat u, nadat uw neef was weggelopen, gedurende deze veertig minuten niets deed (CGVS, p. 17). U vluchtte zelf niet weg maar u probeerde ook op geen enkele manier hulp te krijgen (CGVS, p. 17). U ging niet naar buiten omdat het verboden was in uw regio om na zeven uur 's avonds nog naar buiten te gaan (CGVS, p. 17). Men moge evenwel verwachten dat een dergelijke situatie wel een uitzondering op de regel zou verantwoorden. Wanneer u dit wordt gevraagd, antwoordt u dat u geen uitzondering kon maken en ook niet kon bellen omdat het netwerk door de taliban niet werkte (CGVS, p. 17). Uw gebrek aan actie valt niet te rijmen met de door u voorgedragen vrees, en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*" Ook door enkel te betogen dat verweerder zich niet uit te laten heeft over hoe vreemd het is dat hij niet buitenshuis kwam omwille van het verbod na zeven uur en voor te houden dat het zeer begrijpelijk is dat hij thuis bleef op dat moment, als het ware bevroren door de angst, dat het dus niet is dat hij niets deed doch eerder dat hij niets kon doen

gezien de omstandigheden, slaagt verzoeker er niet in voormelde pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Het is wel degelijk vreemd dat hij, na het schietincident en het vluchten door zijn neef, wanneer bij hem thuis twee liken van talibanleden op de grond liggen, niets deed en geen hulp zocht, te meer zijn familie dicht bij hem woonden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10: “*Ze leefden dicht bij ons*”, “*We hadden ons eigen huis, dan 1 van mijn nonkels, dan hun huis*”). Het feit dat ze met één van de ooms geen goede relatie hadden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17) doet hier geen afbreuk aan, gelet op het feit dat het gaat om drie huizen, waarbij in één de familie van verzoeker woont, in het tweede minstens één nonkel of het huis is van de nonkels en dan de familie van zijn neef. Bovendien is de stelling dat hij thuis bleef op dat moment, als het ware bevroren door de angst, een *post factum* bewering. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet vluchtte omdat hij het zelf niet deed en hij jongere broers en zussen had en dus niet kon (weg)lopen en dat hij geen hulp probeerde te krijgen omdat hij na zeven uur niet buiten kon en hij ook niet kon bellen omdat het netwerk niet werkte, dat hij niets deed omdat hij wist dat hij niet had gedaan wat gebeurd was (p. 17).

12. Betreffende zijn verklaring dat hij werd gevangen genomen, meent verzoeker dat het kort door de bocht is van verweerder te stellen dat de taliban geduldig waren met hem terwijl hij de vragen niet beantwoordde, dat verweerder geen oordeel heeft te vellen over de houding van de taliban en niet van verzoeker moet verwachten dat hij dit kan uitleggen.

De Raad herhaalt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Gelet op de verklaringen dat de taliban twee van hun leden dood aantroffen in het huis van verzoeker, acht de Raad het wel degelijk niet aannemelijk dat de taliban hem tijdens een verblijf van acht dagen in gevangenschap ondervroegen en genoeg namen met het antwoord dat hij niet wist wie de dader was.

13. Betreffende het niet kunnen lezen van de dreigbrieven, volhardt verzoeker in het feit dat hij moeilijk handgeschreven Pashtou leest, dat dit kan verklaard worden aan de hand van het feit dat hij wel naar school ging maar niet regelmatig en dat zijn leesvaardigheid dus een ernstige lacune vertoont, dat hij bovendien uit een familie van landbouwers komt, dat dit opnieuw concreet duidelijk werd wanneer hij aangeeft dat hijzelf en zijn familie niet in staat waren de dreigbrieven te lezen en zo naar één van de burens stapten om hulp te vragen.

Verzoeker werpt met zijn betoog geen ander licht op de pertinente vaststellingen “*Vier dagen na uw bevrijding ontving u een dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 19). In de brief stond dat u moest terugkomen omdat u was weggelopen van de gevangenis (CGVS, p. 19). Tien dagen na de val van de Afghaanse overheid ontving u een tweede dreigbrief, waarin hetzelfde stond geschreven (CGVS, p. 20). U legt kopieën van de twee dreigbrieven neer tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bevreemdend is dat u niet kan aanduiden welke de eerste brief is, en welke de tweede (CGVS, p. 19). U geeft als reden hiervoor dat u niet kan lezen (CGVS, p. 19). Evenwel verklaarde u eerder dat u wel degelijk Pashtu kan lezen als het geschreven is op de computer of met een gsm, maar dat u geen handschrift kan lezen (CGVS, p. 6). Ook dit is maar weinig serieus. Men moge verwachten dat indien u een tekst volledig kan lezen wanneer deze getypt is, u op zijn minst ook wel de grote lijnen zou kunnen begrijpen van een geschreven tekst. Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat u dermate belangrijke informatie zoals welke de eerste brief was en welke de tweede, niet vanbuiten zou weten. Dat u hier geen informatie over kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.*” Het feit dat hij wel naar school ging maar niet regelmatig en dat hij bovendien uit een familie van landbouwers komt, haalt de overweging dat hij Pashtou kan lezen als het getypt is maar niet handgeschreven, dat dit maar weinig serieus is daar men kan verwachten dat indien verzoeker een tekst volledig kan lezen wanneer deze getypt is, hij minstens de grote lijnen kan begrijpen van een geschreven tekst, niet onderuit. Het gaat immers niet om het leesniveau van verzoeker, doch wel om het verschil tussen het lezen van een getypte en handgeschreven tekst.

Het loutere feit dat verzoeker ook in het kader van het verhalen van een andere gebeurtenis tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat hij niet in staat was een dreigbrief te lezen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

14. Waar hij nog opmerkt dat het zeer moeilijk was voor hem om informatie in te winnen bij zijn neef, die ondertussen van Iran naar Turkije is gegaan, dat hij maar één keer contact heeft gehad met hem, dat verweerder hem geen enkele vraag stelde naar de mogelijkheid om dit contact te vernieuwen of vragen te stellen, wijst de Raad er vooreerst op dat de stelling “*Dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u na het incident waarbij de twee talibanleden stierven, nog slechts eenmaal met uw neef sprak (CGVS, p.*

20).” overtollig acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.3.1., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht.

Door louter te stellen dat het zeer moeilijk was voor hem om informatie in te winnen bij zijn neef, die ondertussen van Iran naar Turkije is gegaan, werpt verzoeker echter geenszins een ander licht op de pertinente overwegingen *“Nog merkwaardiger is dat u hem enkel sprak over de reisroute, en jullie beiden geenszins terugkwamen op het incident en wat er daarna nog met uw neef was gebeurd (CGVS, p. 20-21). Dit is immers bezwaarlijk een detail te noemen. Dat hij u hier niets over zei, kan niet volstaan als verklaring voor uw onwetendheid inzake wat er nog met hem gebeurde. U denkt dat hij terug naar zijn werkplaats was gegaan en na de val van de Afghaanse overheid Afghanistan had verlaten, omdat u dit hoorde van zijn vader (CGVS, p. 20). Dit is echter slechts zeer beperkte informatie, en dat u zelf niet meer probeerde te weten te komen, wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen verhaal.”*

15. Betreffende de bedreigingen na zijn vertrek, betoogt verzoeker dat het gezin hun woonplaats verliet omwille van angst voor repercussies, dat er maatregelen werden genomen om verdere bedreigingen uit de weg te gaan, wat niet volledig gelijk staat aan gebrek aan gevaar voor hem.

Met een dergelijk betoog weerlegt, noch ontkracht verzoeker de motieven *“U verklaart dat wanneer de taliban de macht overnamen, ze uw familie vaak vroegen naar u (CGVS, p. 21). Ze bedreigden uw familie echter nooit (CGVS, p. 21). Na hun verhuis, hoorde uw familie van de dorpelingen dat Q.J. (...) nog steeds op zoek is naar u (CGVS, p. 21). Ze hoorden dit echter enkel onrechtstreeks. Sinds uw familie verhuisd is naar Nangarhar, worden ze immers niet meer aangesproken door de taliban, en hebben ze niet meer rechtstreeks van hen gehoord (CGVS, p. 21). Dat uw familie geen problemen meer kent, ondermijnt de geloofwaardigheid van een bedreiging in uw hoofde. U verklaart dat u bij terugkeer Q.J. (...) vreest (CGVS, p. 22). Evenwel hoorde u gedurende uw verblijf in Afghanistan nooit van hem (CGVS, p. 23). U geeft als reden hiervoor dat hij mogelijks in de gevangenis zat, of in Pakistan verbleef (CGVS, p. 23). Deze vage verklaring is echter geen afdoende argument voor het gebrek aan bedreiging vanuit zijn kant naar u toe, alsook naar uw familie toe.”*

Wat er ook van zij, de overige motieven in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.3.1., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

16. Verzoeker brengt bij zijn eerste aanvullende nota nog kopieën bij van foto's van de tewerkstelling van zijn neef bij het leger. Hij stelt dat deze duidelijk aantonen dat zijn neef N.W. bij het nationale leger werkte, dat deze foto's dus dienen als ondersteuning van zijn relaas.

De Raad stelt vast dat deze foto's kopieën betreffen van foto's (kleurenkopieën) die verzoeker reeds heeft neergelegd bij het CGVS. Door louter deze opnieuw te voegen en te stellen dat deze duidelijk aantonen dat zijn neef N.W. bij het nationale leger werkte, dat deze foto's dus dienen als ondersteuning van zijn relaas, werpt verzoeker geen ander licht op volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing *“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. (...) De neergelegde foto's van een man in legeruniform, alsook de foto van diezelfde man met uniform en wapen, en de foto van die man met twee collega's, zeggen niks over de identiteit van deze man en tonen bijgevolg geenszins een familieband aan tussen u en deze persoon. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen.”*

Deze motieven bevatten geenszins het argument dat de voorgelegde 'documenten' fraudegevoelig zijn, noch dat de 'documenten' niet geauthentiseerd werden of er geen objectief verifieerbare bron voor is, zodat het betoog van verzoeker in de eerste aanvullende nota hieromtrent, niet dienstig is. Waar verzoeker nog stelt dat documenten een ondersteunende bewijswaarde hebben en dus minstens als ondersteuning in aanmerking komen, gaat hij eraan voorbij, zoals ook blijkt uit het arrest waaruit hij citeert, dat documenten over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielaas ongelooftwaardig wordt bevonden.

Verzoeker legt bij zijn derde aanvullende nota nog een stuk *“Waarschuwing van het Militaire Commissie van het Islamitische Emiraat”* voor. Dit betreft enkel een vertaling, waarbij de brief/tekst waarvan dit neergelegde stuk de vertaling zou vormen ontbreekt. Hieraan kan dan ook geen waarde gehecht worden nu enkel de vertaling van het stuk is gevoegd en niet het originele document. In dit licht kan ook nog opgemerkt worden dat het in feite een loutere vertaling van een tekst betreft van Pashtou naar Nederlands, waarbij staat *“Getekend door: Onleesbaar. Stempel: Onleesbaar”*. Betreffende de brief/tekst waarvan het bij de derde

aanvullende nota neergelegde document de vertaling vormt, kan dus enkel vastgesteld worden, op grond van de voorliggende vertaling, dat het een tekst in het Pashtou betreft. Om het even wie kan deze oorspronkelijk in het Pashtou opgestelde brief/tekst geschreven hebben.

Bovendien kan opnieuw gesteld worden, in navolging van de commissaris-generaal, dat *“het zo (is) dat alle soorten documenten (taskara’s, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). (...) Wat de kopieën van de twee dreigbrieven in uw hoofde betreft, moet worden opgemerkt dat gaat het om (...) documenten, die door eender wie, waar of wanneer kunnen zijn opgesteld. Bovendien kunnen ook hier dergelijke documenten uw relaas slechts staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.”*

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en gelet op voormelde vaststellingen betreffende het neergelegde stuk *“Waarschuwing van het Militaire Commissie van het Islamitische Emiraaat”*, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zeven à acht maanden geleden de taliban 's nachts naar de woning van zijn familie zijn gekomen, zijn huis hebben doorzocht en een officiële dagvaarding aan zijn vader hebben gegeven, dat het feit dat dit 's nachts gebeurde de ernst en urgentie van de situatie aantoont, dat het document duidelijk de reële en ernstig dreiging bevestigt waarmee hij en zijn familie geconfronteerd worden en het urgente karakter van zijn asielaanvraag onderstreept.

4.7.1.4. Betreffende verzoekers vrees voor de taliban omwille van zijn werk als vaccinateur

In zijn vijfde aanvullende nota, neergelegd twee dagen voor de terechtzitting, betoogt verzoeker dat hij in Afghanistan ook als vaccinateur heeft gewerkt, dat dit een risico vormt bij terugkeer, te meer in combinatie met zijn profiel als terugkeerder uit het Westen, zijn geaardheid en de concrete invulling van zijn leven in België. Verzoeker wijst op rapporten waaruit een risico blijkt voor NGO-medewerkers, en meer specifiek medewerkers van polio vaccinatie campagnes. Hij meent dat het duidelijk is dat hij voor de machtsovername een risicoprofiel had omwille van zijn werk en dit des te meer geldt nu de taliban de macht heeft overgenomen, dat hoewel de taliban heeft aangekondigd de veiligheid te garanderen van humanitair personeel, niets minder waar bleek, dat niet alleen het element 'aard van de activiteit' maar ook het beschouwd worden als niet neutraal en het schenden van culturele en religieuze normen van toepassing is, dat poliovacinatie controversieel is in landen zoals Afghanistan, enerzijds omdat het een inmenging is in de wil van God en anderzijds beschouwd wordt als iets westers, dat het de moeilijkheidsgraad van het kunnen toedienen van vaccinaties in Afghanistan blootlegt. Verzoeker meent dat hij als een persoon die zou moeten terugkeren uit het Westen en een werkverleden heeft als vaccinateur een verhoogd risico loopt op vervolging omwille van de aard van de activiteiten die hij deed als humanitair personeel en omwille van het schenden van culturele en religieuze normen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere verklaring in Afghanistan ook als vaccinateur te hebben gewerkt. Hoewel verzoeker dit niet uitdrukkelijk verklaart, kan uit zijn betoog en het door hem voorgelegde stuk afgeleid worden dat dit was in het kader van de polio vaccinatie campagne. Hoewel verzoeker wijst op informatie waaruit kan afgeleid worden waarom een vaccinateur een verhoogd risicoprofiel zou hebben, geeft hij geen enkele verdere informatie over zijn tewerkstelling als vaccinateur. Het betreft dan ook een niet onderbouwde bewering, die bovendien ook niet ondersteund wordt door bewijskrachtige stukken, zoals zal blijken uit wat volgt.

Bovendien haalde verzoeker, ondanks dat hij moet hebben geweten dat een profiel als vaccinateur problematisch was, gezien hij zelf aanhaalt dat dit reeds voor de machtsovername het geval was, zijn tewerkstelling als vaccinateur voor een polio campagne nooit eerder aan tijdens de procedure, nog minder dat hij daardoor een vrees diende te koesteren. Zelfs indien uitdrukkelijk gepeild wordt naar de tewerkstelling van verzoeker in Afghanistan, verklaart verzoeker landbouwer te zijn geweest en vermeldt hij geenszins een tewerkstelling als vaccinateur (verklaring DVZ, nr. 12, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting verklaart dat verzoeker dit niet eerder vermeld heeft daar hij verklaarde minderjarig te zijn (omwille van het kunnen verkrijgen van een opvangplaats), wijst de Raad erop dat deze verklaring geen steek houdt. Immers heeft verzoeker hierover niets verklaard bij het CGVS, terwijl toen reeds zijn meerderjarigheid – ook bij vertrek uit Afghanistan – werd vastgesteld, noch in het verzoekschrift, aldus nadat hij de negatieve, bestreden beslissing ontving. Ook in de vier aanvullende nota's die werden voorgelegd, waarvan één vier dagen voor de terechtzitting, wordt hierover met geen woord gerept, tot aldus de aanvullende nota, neergelegd twee dagen voor de terechtzitting.

Het aanhalen van een tewerkstelling als poliovacinateur in Afghanistan in de vijfde aanvullende nota neergelegd twee dagen voor de terechtzitting, is dan ook niet geloofwaardig en ontbeert iedere ernst.

Betreffende de stukken die verzoeker voegt aan zijn vijfde aanvullende nota ter ondersteuning van deze verklaring – met name kopieën van twee foto's waarop vermoedelijk twee mannen te zien zijn die vaccinaties geven aan kinderen en een kopie van een badge – wijst de Raad erop dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Betreffende de foto's wijst de Raad er ook nog op dat – in zoverre verzoeker zou wensen aan te voeren dat hij te zien is op die foto's – dit geenszins uit die foto's blijkt. Uit de foto's kan niet afgeleid worden wie de twee personen zijn die erop afgebeeld staan. Het gezicht van de persoon die – mogelijk – vaccineert is op geen enkele foto duidelijk te zien en de andere persoon die er bij staat draagt een mondmasker. Bovendien merkt de Raad nog op dat aan dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde kan worden toegekend.

4.7.1.5. Betreffende verzoekers vrees voor de taliban en de gemeenschap/familie omwille van zijn homoseksualiteit

Op 18 februari 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer waar hij voor het eerst duidt op zijn homoseksualiteit. Hij stelt dat hij met zijn raadvrouw een vertrouwelijk gesprek heeft kunnen voeren waarin hij voor het eerst openlijk durfde te spreken over zijn seksuele geaardheid, dat hij daarvoor er niet over durfde spreken uit schaamte en de manier waarop homoseksualiteit bekeken wordt in de Afghaanse gemeenschap. Hij wijst erop dat hij dit kon vertellen aan de raadvrouw door een gemeenschappelijke taal, het Turks, en dat nadien nog een gesprek werd gevoerd met een tolk Pashtou, doch louter telefonisch. Hij wijst erop dat hij 15 à 16 jaar was toen hij zich bewust werd van het feit dat hij aangetrokken is tot jongens, dat hij contact had met twee jongens in Afghanistan, dat hij aan hen zijn gevoelens heeft toevertrouwd, doch dat hij in Afghanistan voortdurend in angst leefde dat zijn gevoelens en contacten zouden worden ontdekt, terwijl hij tegelijk geen uitweg vond uit zijn innerlijke strijd. Hij wijst erop dat zijn vader hem dwong te huwen en dat hij een dochter heeft, dat hij vreesde dat een weigering van het huwelijk zijn homoseksuele gevoelens aan het licht zou brengen, dat hij ook tijdens zijn huwelijk contact bleef onderhouden met jongens. Hij vervolgt dat hij Afghanistan verliet kort voor de machtsovername, dat hij tijdens zijn reis enkele dagen in Servië verbleef, dat hij daar een homoseksuele persoon leerde kennen via Grindr, dat hij sindsdien, en tot op heden, gebruik maakt van deze applicatie, dat hij via Grindr andere mannen leerde kennen met wie hij afspreekt en seksuele contacten onderhoudt, dat hij ook een meer langdurige relatie heeft met A., die zich identificeert als transpersoon, dat zij een open relatie onderhouden. Hij wijst er nog op dat wanneer hij afspreekt met personen die hij via Grindr leerde kennen, dit zelden thuis gebeurt, maar steeds bij de andere persoon, in een hotel of een wagen, en dit omdat hij samenwoont met andere Afghaanse mannen, dat enkel wanneer zij niet thuis zijn, het soms lukt om thuis af te spreken, dat hij absoluut niet wil dat zij op de hoogte zouden zijn van zijn seksuele geaardheid, gelet op de mogelijke gevolgen.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota screenshots van gesprekken op een app, Grindr volgens verzoekers verklaringen, alsook foto's van hemzelf met verschillende andere personen, in elkaars dichte nabijheid/in omhelzing en op bepaalde foto's met ontbloot bovenlijf.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker nog dat zijn raadvrouw tijdens een gesprek vroeg of hij een vriendin had, dat hij toen de waarheid vertelde omdat hij zich op zijn gemak voelde en hij aldaar rustig kon praten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het relaas van verzoeker, zoals naar voren gebracht in de vijfde aanvullende nota, op een belangrijk punt strijdt met zijn eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker betoogt dat zijn vader hem dwong te huwen en dat hij een dochter heeft, dat hij vreesde dat een weigering van het huwelijk zijn homoseksuele gevoelens aan het licht zou brengen, dat hij ook tijdens zijn huwelijk contact bleef onderhouden met jongens. Echter verklaarde verzoeker eerder dat hij niet gehuwd was en geen kinderen had (verklaring DVZ, nrs. 14 en 17, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Deze inconsistentie in zijn verklaringen doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksualiteit.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn homoseksualiteit, wordt verder ondergraven doordat verzoeker, zoals hierboven bleek, reeds eerder leugenachtige verklaringen aflegde. Zo heeft verzoeker een vluchtrelaas naar voren gebracht, gelinkt aan de tewerkstelling en de acties van zijn neef, waaraan geen geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, en zet hij in de vijfde aanvullende nota bovendien, naast zijn vrees omwille van zijn voorgehouden homoseksualiteit, ook nog een vrees voor de taliban uiteen en dit omwille van een tewerkstelling in Afghanistan als vaccinateur, aan welke tewerkstelling, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, evenmin geloof kan worden gehecht.

Bovendien haalde verzoeker, ondanks dat hij reeds meerderjarig was en ondanks dat hij moet hebben geweten dat homoseksualiteit in Afghanistan niet wordt getolereerd, nooit eerder gedurende zijn procedure aan dat hij zelfs maar twijfelde over zijn geaardheid, mogelijk homoseksueel was of daardoor enige vrees voor vervolging diende te koesteren. Ook in het verzoekschrift vermeldde hij hierover, nadat hij de negatieve, bestreden beslissing ontving in het geheel niets. Ook in de vier aanvullende nota's die werden voorgelegd,

waarvan één vier dagen voor de terechtzitting, wordt hierover met geen woord gerept, tot aldus de aanvullende nota, neergelegd twee dagen voor de terechtzitting.

Verzoeker houdt wel voor dat hij met zijn raadvrouw een vertrouwelijk gesprek heeft kunnen voeren waarin hij voor het eerst openlijk durfde te spreken over zijn seksuele geaardheid, dat hij daarvoor er niet over durfde spreken uit schaamte en de manier waarop homoseksualiteit bekeken wordt in de Afghaanse gemeenschap, dat hij dit kon vertellen aan de raadvrouw door een gemeenschappelijke taal, het Turks, en dat nadien nog een gesprek werd gevoerd met een tolk Pashtou, doch louter telefonisch, doch hieruit blijkt geenszins waarom hij dit niet eerder aan zijn raadvrouw kon toevertrouwen, waarbij de Raad herhaalt dat hij meerdere malen contact moet hebben gehad met zijn raadvrouw, ook na het indienen van het verzoekschrift, gelet op de verschillende aanvullende nota's die in 2024 en 2025 werden voorgelegd, die vergezeld werden van aanvullende stukken die specifiek betrekking hebben op verzoeker. Verzoeker wijst er wel op dat hij er daarvoor niet over durfde spreken uit schaamte en de manier waarop homoseksualiteit bekeken wordt in de Afghaanse gemeenschap, doch dit verklaart niet waarom hij er eerder niet over durfde spreken met zijn raadvrouw en plots, enkele dagen voor de terechtzitting wel.

Betreffende de door verzoeker voorgelegde bewijzen van zijn geaardheid en van relaties met transpersonen en mannen, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de screenshots van – vermoedelijk – Grindr nergens kan afgeleid worden dat het een account van verzoeker betreft. Voorts kan ook niet afgeleid worden over welke tijdspanne deze berichten lopen, nu geen data of data zonder jaartallen worden vermeld. Uit het loutere feit dat de screenshots expliciete berichten en foto's tonen, kan voorts niet afgeleid worden dat het gaat om een daadwerkelijk gesprek met oprechte intenties tot ontmoeten en het onderhouden van relaties – nog minder dat deze ontmoetingen daadwerkelijk plaatsvonden –, en niet om enkel een geënceneerd gesprek met personen – die overigens blijkbaar tot meer dan 1500 km verwijderd zijn – op een app. De Raad duidt erop dat manipulatie en enscenering van dergelijke elektronische berichtgeving niet is uitgesloten waardoor dit allerminst volstaat om aan te tonen dat verzoeker en de personen waarmee hij communiceert daadwerkelijk een relatie en/of seksuele betrekkingen zouden hebben.

Uit de neergelegde foto's van verzoeker en personen van wie verzoeker stelt dat het zijn vriend of een date is en met wie hij aangeeft seksuele betrekkingen te onderhouden, kan hoegenaamd evenmin worden afgeleid dat verzoeker en deze personen daadwerkelijk een relatie en/of (louter) seksuele betrekkingen zouden hebben; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel is. Deze foto's kunnen immers eenvoudigweg zijn gesolliciteerd en geënceneerd waardoor er, te meer gelet op wat voorafgaat, geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De voormelde stukken kunnen dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker homoseksuele relaties en relaties met transpersonen onderhoudt en dat verzoeker homoseksueel zou zijn. Gelet op het niet aannemelijk maken van voornoemde relaties en/of zijn homoseksualiteit, kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat personen met een dergelijk profiel een risico lopen, noch dienstig in dit licht verwijzen naar het online toezicht houden door de taliban en stellen dat het ondenkbaar is welke gevolgen hem te wachten staan indien de taliban ontdekt dat hij, onder meer, de app Grindr gebruikt.

4.7.1.6. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, noch aan zijn voorgehouden vrees omwille van zijn voorgehouden werk als vaccinateur in Afghanistan of omwille van zijn voorgehouden homoseksualiteit.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.7. Waar verzoeker erop wijst dat zelfs indien twijfels over bepaalde omstandigheden in zijn relaas bestaan, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is om de toepassing van het voordeel van de twijfel te rechtvaardigen, stelt de Raad echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtredenen.

4.7.1.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, §4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip 'godsdienst', geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een “godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van

vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34). Krachtens artikel 10, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn maakt het daarbij niet uit of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geeft tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Het Hof oordeelde tevens dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn maar kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, punten 51 en 52). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook mannen, daaronder begrepen minderjarige mannen, in die omstandigheden kunnen geacht worden tot een specifieke sociale groep te behoren en dat dergelijke vereenzelving ook voor hen kan worden opgevat als een grond van vervolging op grond van religieuze of politieke overtuigingen.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip 'godsdienstige overtuiging' en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

4.7.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november

2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afgaansse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afgaansse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificceert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat

MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama*'), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als kettters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de '*imam*'. Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clause 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie.

Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een '*imam*' en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban*", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren plaatsen bij berichten van personen die kritiek uiten op de *facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer

beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.3. Uit het verzoekschrift, de aanvullende nota's en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven (ten laatste 18 jaar in mei 2021 en vertrokken rond de machtsovername in augustus 2021) alwaar hij landbouwer was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna vier jaar – en niet zeven zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt in zijn verzoekschrift – in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2022, *in casu*, bijna 4 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog één à twee keer per week contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's stelt dat hij zich volledig – van op jonge leeftijd en razendsnel – heeft aangepast aan de westerse wereld, aan diens manier van leven en mentaliteit, dat hij

zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat hij een westerse levensstijl heeft aangenomen, dat hij zich op een westerse manier gedraagt, dat hij zich razendsnel heeft aangepast aan de Belgische normen en waarden, dat het voor hem ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, het reële risico loopt om vervolgd te worden, niet alleen door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, dat een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan na het indienen van een asielaanvraag, nadat hij zich zowel psychologisch als fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld, voor hem een ernstig gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging zou betekenen, dat hij vandaag helemaal verwesterd is, dat hij door de constante onderdompeling in de Belgische cultuur, onder meer in zijn professioneel leven, hij de Belgische gebruiken eigen heeft gemaakt en de waarden en normen heeft geïnternaliseerd, dat hij zich eindelijk als een echt individu kan ontplooiën in de Belgische samenleving en dit vroeger voor hem onmogelijk was in de Afghaanse maatschappij en nu al helemaal onmogelijk zou zijn, dat hij thuis hoort in België en dit de enige plek is waar zijn waarden en normen gelijkgesteld zijn met die van de maatschappij waarin hij leeft en verder dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk en zijn kledinggewoonten in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties, dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan en op het Belgische grondgebied verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, beperkt hij zich voornamelijk tot blote beweringen.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden in de Belgische samenleving, te onderbouwen door het voorleggen van (bewijzen van):

- tewerkstelling,
- taalcursussen,
- het huren van een woonst,
- het deelnemen aan activiteiten,
- steun- en getuigenverklaringen van leerkrachten en werkgevers waaruit zijn bereidheid tot leren en tot integreren, zijn werkdiscipline en zijn vaardigheden, integratie en zelfstandigheid, alsook zijn sociale leven in België blijken, en door te stellen:
- dat hij zich op een westers manier kleedt, veel vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving,
- dat hij in België onderwijs heeft genoten en sinds jonge leeftijd omringd werd door Belgische vrienden, - dat hij in België beslissende jaren heeft doorgebracht die uitleggen wie hij vandaag is,
- dat hij alles in zijn macht gedaan heeft om te integreren in de Belgische samenleving,
- dat hij vanaf hij kon probeerde te werken en door zijn inzet en toewijding hij een contract van onbepaalde duur kreeg,
- dat hij door zijn werkgever en leerkracht wordt omschreven als een gedisciplineerde, hardwerkende, beleefde en vriendelijke jongeman, wat waarden zijn die hoog in het vaandel worden gedragen in de Belgische maatschappij,
- dat het beëindigen van zijn taalcursussen met vrucht getuigt van zijn ingesteldheid en inspanning in zijn acties om zich te integreren en een meerwaarde te betekenen voor België, dat hij zich voortdurend inzet om zijn taalkennis- en vaardigheden te verbeteren en te versterken en dit nog steeds doet met ernst en toewijding, dat dit zijn vastberadenheid en zijn inzet in het integratietraject illustreert evenals zijn bereidheid om een actieve en positieve rol te spelen binnen de Belgische samenleving,
- dat zijn actief zijn op de arbeidsmarkt, zijn zelfstandigheid en zijn sterke wil tot integratie toont, dat hij dagelijks in nauw contact staat met zijn Belgische collega's met wie hij intensief samenwerkt, dat zijn werkgever verklaart zeer tevreden te zijn over zijn prestaties en professioneel gedrag, dat hij even efficiënt werkt als werknemers die al tientallen jaren in dienst zijn en hij zich onderscheidt door een voorbeeldige discipline en stiptheid, dat zijn werkgever bovendien aangeeft dat hij onmisbaar is voor het goed functioneren van het bedrijf, zeker in het licht van het tekort aan arbeidskrachten in de vleessector, en dat hij van plan is om hem een vast contract te geven zodra hij een positieve beslissing ontvangt,
- dat al deze elementen aantonen dat hij nu al een actieve en waardevolle rol speelt in de Belgische samenleving niet alleen door zijn taalkundige en culturele integratie, maar ook door zijn essentiële bijdrage aan de arbeidsmarkt,
- dat hij ook concrete stappen heeft ondernomen om volledig zelfstandig te zijn, dat hij een huurcontract heeft ondertekend, waardoor hij over zijn eigen woning beschikt en volledig in staat is om zelf in zijn behoeften te voorzien, zonder externe hulp, dat dit niet alleen zijn vermogen aantoont om voor zichzelf te zorgen maar ook zijn duidelijke wil om zich duurzaam te integreren en een actieve bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving,
- dat hij inmiddels goed geïntegreerd is, dat hij naar school gaat, werkt, sport en regelmatig uitgaat met vrienden, dat hij een sterk sociaal netwerk heeft opgebouwd en actief deelneemt aan het dagelijks en cultureel leven,
- dat zijn integratie duidelijk blijkt uit zijn gewoonten, relaties en activiteiten, wat aantoont dat hij niet alleen zijn plaats in de Belgische samenleving heeft gevonden, maar ook de waarden en levenswijze ervan heeft overgenomen, en in de vijfde aanvullende nota nogmaals stelt

- dat hij gedurende langere tijd werkt met een vast contract bij dezelfde werkgever waar ze heel lovend over hem zijn, hij naast zijn werk ook aan zijn Nederlands blijft werken door lessen te volgen, dat hij ook deelneemt aan activiteiten die in dat kader worden georganiseerd, dat hij in zijn vrije tijd afsprekt met mensen om hen te leren kennen, dat hij graag naar de fitness gaat en ervan houdt om af en toe plezier te maken en hij af en toe alcohol drinkt,

wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken getuigen van de grote bereidheid van verzoeker om te werken en (de taal) te leren, van de tevredenheid over zijn inzet/motivatie en vaardigheden op de werkvloer en tijdens de taallessen en van zijn integratie en inspanningen op het Belgisch grondgebied, van het huren van een woning alsook van het opbouwen en het hebben van een sociaal leven in België. De Raad wijst erop dat niet ontkend kan worden dat er sprake is van een integratie in en een deelname en bijdrage aan de Belgische samenleving en dat uit de stukken blijkt dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, het aanleren van het Nederlands en de sociale contacten in Europa en zijn alhier opgebouwd (zelfstandig) leven, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Het feit dat hij in België onderwijs heeft genoten, 18 jaar oud was bij aankomst – en dus niet minderjarig zoals verzoeker elders beweert in zijn verzoekschrift – en reeds op jonge – doch volwassen – leeftijd omringd werd door Belgische vrienden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin doet de stelling van verzoeker dat hij zijn 'vormende jaren' doorbracht in België afbreuk aan het voorgaande. De Raad herhaalt in dit licht dat verzoeker tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij landbouwer was, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, alsook dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij door zijn afwezigheid van bijna vier jaar onvermijdelijk zal opvallen binnen de Afghaanse gemeenschap, te meer re-integratie in de huidige omstandigheden onmogelijk is wegens gebrek aan ondersteuning bij terugkeer.

In zoverre uit de door verzoeker voorgelegde foto's zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker alcohol nuttigt, wijst de Raad er voorts ook nog op dat uit een loutere alcoholconsumptie niet kan blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van het vermeende alcoholgebruik in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn zelfstandigheid en het hebben van sociale contacten op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker duidt niet *in concreto* aan dat er bij hem sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

Waar verzoeker in de vijfde aanvullende nota beweert dat hij zich, bij terugkeer, noodzakelijkerwijs ander gedrag en een andere overtuiging eigen zou moeten maken, dat het hier gaat om overtuigingen die hij op dit moment niet heeft en die niet stroken met zijn maatschappelijke zienswijze die hij zich hier heeft eigen gemaakt, als minderjarige, die blootgesteld werd aan diversiteit, gelijkheid tussen man en vrouw, vrijheid van religie, individuele vrijheid en meer en dit zowel op school, op de werkvloer als in zijn vrije tijd, alsook stelt dat uit de bewijzen over zijn leven in België blijkt dat hij allesbehalve dezelfde strikte interpretatie van de islam erop nahoudt als de taliban, dat hij zijn religie op een heel andere wijze invult dan de taliban momenteel oplegt, waarbij hij wijst op zijn geaardheid, zijn (seksuele) contacten, het drinken van alcohol en zijn vrije omgang met iedereen, dat hij meent dat vrouwen en meisjes gelijke rechten moeten hebben als mannen en in vrijheid moeten kunnen leven, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet als minderjarige in België

heeft geleefd alsook naar wat hierboven reeds werd gesteld over zijn geaardheid, seksuele contacten en alcoholverbruik. De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en het in aanraking komen met westerse normen en waarden in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïntervalliseerd/vervolgd. Door louter te beweren dat het duidelijk is dat hij zich op geen enkele wijze kan vereenzelvigen met het maatschappijbeeld dat wordt opgelegd door de taliban, toont hij dit niet aan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de taliban de sharia-wet streng toepassen, dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijk zeer ernstig zijn, dat de informatie over de manier waarop terugkeerders worden waargenomen door de taliban, somber is, dat er geen garanties zijn voor een veilige terugkeer, dat er verontrustende informatie is over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername en er redelijk kan van uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is, in zijn aanvullende nota van 16 februari 2026 stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïnstitutionaliseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in zijn aanvullende nota meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, en in zijn aanvullende nota van 18 februari 2026 onder meer stelt dat de strikte regels van het talibanregime op een arbitraire wijze worden afgedwongen, dat het ontbreken van een duidelijk en transparant proces voor het uitvaardigen van wetten in combinatie met de handhaving van strenge straffen voor overtredingen, bijdraagt aan de onzekerheid bij de bevolking over welk gedrag verboden is, dat het duidelijk is hoe de taliban de Afghaanse samenleving tracht te hervormen door ervoor te zorgen dat de onderdanen uitsluitend worden blootgesteld aan ideeën die stroken met de ideologie van het regime, dat de zeer bewuste en systematische beperking van kennis en informatie ernstige vragen oproept over de mogelijkheid om vrij te denken en handelen en het risico vergroot voor personen die hiervan afwijken, dat de taliban het toezicht op onderwijs, cultuur en het dagelijks leven strenger maken en dat er een steeds strengere implementatie is van het regelgevend kader, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Gezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Waar verzoeker stelt dat Afghaanse terugkeerders vaak ook het slachtoffer zijn van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege familie, burens, de samenleving, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen", dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden, alsook dat hij zijn geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt en dan ook niet aantoont dat hij omwille hiervan problemen zal krijgen met zijn familie en de lokale gemeenschap, zoals hij ter terechtzitting voorhoudt.

Verzoeker betoogt dat het toegeschreven karakter van de vervolgingsgrond moet worden beoordeeld vanuit het perspectief van de vervolgende partij, dat het bijzonder plausibel is dat de taliban hem in geval van terugkeer zal aanzien als ongelovige, louter omwille van het feit dat hij lange tijd in het Westen heeft

verbleven. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïsoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

In zoverre verzoeker zou wensen te wijzen op het feit dat niet veel informatie beschikbaar is over de terugkeer van Afghaanen naar Afghanistan vanuit Europa en de behandeling van deze terugkeerders, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025. Gelet op deze informatie uit het SEM-rapport van 2025 over terugkeerders en terugkeer, is de kritiek van verzoeker hieromtrent op het rapport van CEDOCA COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghaanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023 – weergegeven in de vijfde aanvullende nota – niet dienstig.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïsoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, gelet op onder meer het feit dat weinig informatie beschikbaar is "*over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders*" en gelet op het feit dat er sinds de machtsovername geen of niet veel Afghaanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan, te meer gelet op wat voorafgaat, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 16 februari 2026 stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en/of aanvullende nota's nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor

vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezzen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 2 van het EVRM – waarvan verzoeker de schending aanhaalt in het verzoekschrift – inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt *in casu* noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.4.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie

overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Betreffende verzoekers verwijzingen naar verschillende artikelen en rapporten over de precare levensomstandigheden in Afghanistan waarbij hij wijst op de humanitaire crisis, de economische ineenstorting, de ineenstorting van de financiële en publieke sector en de voedselonzeekerheid en hongersnood, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker betoogt dat het huidige bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werd erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen toont met het Al-Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om het volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten, en in het kader citeert uit het artikel "*The Fall of Kabul: International Protection in het context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*" van dokter Christel Querton van 11 oktober 2021, waarin verwezen wordt naar het arrest "*Sufi & Elmi*", en stelt dat het EHRM reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige sociaaleconomische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dat het EHRM de in de zaken *Sufi en Elmi* ontwikkelde rechtspraak, in de zaak *SHH tegen het Verenigd Koninkrijk*, niet verwerpt maar van oordeel is dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was, dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi* zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet gevolgd worden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de

Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker ook in het licht van de socio-economische en humanitaire situatie opnieuw zou wensen te wijzen op een onderrapportering en een gebrek is aan (betrouwbare) informatie over de huidige situatie in Afghanistan, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.7.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen, onder meer door middel van het citeren uit verschillende rapporten en artikels, op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog één à twee keer per week contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7).

4.7.4.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan

de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse

veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse van de Raad en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

Voor zover verzoeker aanvoert dat alle internationale websites reizen naar Afghanistan afraden omwille van de sterk volatiele veiligheidssituatie en de hoge kans op een terroristische aanval, merkt de Raad op dat de geciteerde reisadviezen bestemd zijn voor reislustige Belgen en Fransen en niet te beschouwen zijn als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

Waar verzoeker opnieuw een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER